
3 1761 07568915 8

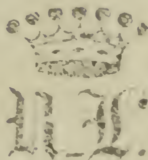
VORE HUSDYR.

VORE HUSDYR.

HUMORISTISKE SMAAHISTORIER

AF

CARL MØLLER.

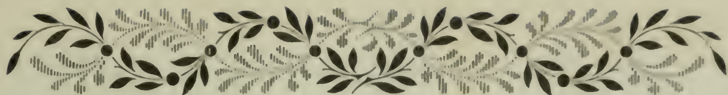
KJØBENHAVN.

GYLDENDALSKE BOGHANDELS FORLAG (F. HEGEL & SØN).

GRÆBES BOGTRYKKERI.

1893.

JAKOB.

Christian Sonne er en lille, fyrretyveaarig Manufakturhandler, der hovedsagelig fører Handel med Damesager i sin Butik, som er beliggende foran i Borgergade i et højt smalt Hus, hvis Stueetage indtages af et vældigt bredt Vinduesfag, der har levnet saa lidt Plads til Gadedøren, at det ser ud, som om denne gjorde sig saa smal som muligt for at slippe forbi Vinduet.

Det er rimeligvis en Følge af hans Handels kvindelige Karakter, at han har faaet noget Sippet og Pillent over sig, saavel i Ydre som i Indre. Han bærer saaledes aldrig sort Slips, men meget lyse af sarte Farver, og hans Bryst har en vis Lighed med hans store Vindue, idet det stedse aabenbarer et sandt Overmaal af Linned, der kun synes at mangle paaheftede Sedler med Prisangivelse, og alt dette Lyse giver ham bestandigt saa at sige et sommerligt Udseende. Ondskabsfulde Bekjendte af ham siger da forresten ogsaa, at han er lige saa længe om at pynte sig selv som om at gjøre det store Vindue præsentabelt, og det vil sige ikke saa lidt. Han har imidlertid ikke noget af det Lapsede

ligeoverfor Damer, som ellers plejer at være uadskilleligt fra pyntede Kræmmere; han er ærbar og decent, selv ikke den mest Snerpede tænker et Øjeblik paa at tage Anstød, naar han siger «Klokke» eller «Chemise».

Forresten er Sonne ugift og beboer den lille tredje Sal oppe i det smalle Hus. Hans tarvelige Husholdning bestyres af den gamle, kappeklædte Jomfru Westphal, med hvem han kappes i Rengjøringsfaget, idet han til hendes ubeskrivelige Ærgrelse altid gaar efter med sin egen Støveklud, naar hun har støvet af.

Omtrent for et halvt Aars Tid siden døde der en Onkel af Sonne, og det viste sig, at den lille Manufakturhandler var indsat til Onklens Universalarving. Skjøndt det arvede Pengebeløb ikke var saa overvættes stort, kom det dog Sonne vel tilpas, og Alt vilde have været saare godt og glædeligt, hvis ikke blot Jakob havde fulgt med Arven.

Jakob var den af Onklens Venner, som havde holdt længst ud. De øvrige vare faldne fra efterhaanden, som Onklen blev ældre, og da han det sidste Par Aar var lænket til sin Stol, blev de lidt efter lidt borte fra ham. Kun Jakob holdt som sagt ud og veg ikke fra hans Side, men Jakob var heller ikke Andet end en ganske almindelig, grøn Papegøje.

Onklen havde i levende Live været en fuldstændig Modsætning til den lille pertentlige Kræmmer. Munter og jovial som han var, havde han været meget søgt blandt Venner og Bekjendte, og det var derfor ikke saa underligt, at Ensomheden forekom ham dobbelt trættende. Saa var

det, at han anskaffede sig Jakob, for — som han sagde — dog at have En at snakke med. Jakob var meget lærvillig, og da baade Lærer og Elev havde lige ondt ved at løbe fra hinanden, og de Begge ligeledes havde rigelig Tid til Disposition, bibragte Jakobs Herre den adskillige Kundskaber, og fik, ved timevis med den største Taalmodighed at gjentage den samme Sætning, den indprentet forskjellige Sententser, der vel ikke vare af de allersmagfuldeste, men som det morede den gamle gemytlige Onkel at høre Jakob anbringe til alle Tider paa Dagen saa forkert som vel muligt. Jakob var nemlig ikke en af disse almindelige dumme Papegøjer, som uafladeligt og uden at Nogen spørger dem derom forsikre, at de ere gode Poppedrenge, eller skrige paa Sukker hele Dagen.

Dette viste sig strax, da Sonne efter Onklens Begravelse mødte i den Gamles Lejlighed for med Husholdersken at træffe Aftale om, hvilke Møbler han vilde have bragt hjem til sig; thi strax ved Sonnes Indtrædelse bød Jakob, der formodentlig nu følte sig som Vært her, ham hjerteligt velkommen ved et hundrede Gange gjentaget «God Dag! God Dag! God Dag! God Dag!»

Sonne saae sig nervøst om og sagde: «Hm, det er sandt, Papegøjen! . . . Den havde jeg helt glemt! . . . Hvad skal jeg gjøre med den? Jeg synes ikke godt, det kan gaa an at sælge den . . . Hm, ja, jeg bliver vel nødt til at tage den hjem til mig foreløbigt, saa kan jeg maaske forære den bort til En eller Anden . . .»

«Deres Onkel vilde være bleven meget bedrøvet, naar

han havde anet, at Jakob skulde ud mellem Fremmede,» svarede Husholdersken, «for Herren holdt saa meget af Jakob.»

«Jakob! Jakob! Jakob! Jakob!» begyndte Papegøjen og bukkede sig med dybeste Respekt saa langt forover, hvergang den nævnede sit eget højstærede Navn, at den var nær ved at dumpe paa Hovedet ned af Pinden.

«Ja, saa maa jeg vel finde mig i at beholde den,» sagde Sonne, «skjøndt jeg ellers giver den Slags Skraalhalse en god Dag.»

«God Dag! God Dag!» svarede Jakob yderst høfligt igjen, idet den misforstod sin tilkommende Herres Velkomsthilsen.

Jakob blev altsaa bragt til det smalle Hus i Borgergade og fik Plads i Sonnes Kontor bag Butikken. I de første Dage var det, som om den havde tabt Mælet af Forbavselse over Flytningen og de forandrede Omgivelser. Den sagde idetmindste ikke et Ord. For dog ikke at komme ud af Øvelsen med at bruge sin Stemme, øvede den sig omtrent hver Time et Kvarter ad Gangen med de mest øresønderrivende, falske og hæse Skrig. Det kom nu vel ogsaa af, at den kjedede sig over at være alene; idetmindste kunde det tyde derpaa, at den stedse, naar Sonne irriteret over Skrigeriet kom styrtende ind fra Butikken og truede med at dreje Halsen om paa den, yderst forekommende bød ham velkommen med sit elskværdigste «God Dag!»

Efter nogle Dages Forløb saae Sonne sig i den Nødvendighed at anskaffe en mægtig Papskjærm i Form af en

overnaturlig Osteklokke til at sætte over Buret. Denne fik Jakob over sig, hvergang den var for højrøstet, og da den aldrig strax kunde holde op med sin Passiar, fortsatte den under Skjærmen, saa det lød, som det kom fra en Bugtaler.

Sonne begyndte imidlertid sig selv ganske uafvidende at forlige sig med Papegøjen. Naar han nemlig om Aftenen sad alene i Kontoret og gjorde sit Regnskab op, havde han en Følelse af, at det var, ligesom der var En til i Stuen, naar Jakob engang imellem indflettede en kort, pluddervorn Revisorbemærkning, der tidt kunde passe ret pudsigt. Hidtil havde Sonne ikke skjænket Jakobs Ydre nogen Opmærksomhed; men engang da han, spekulerende over Noteringen af de sidst ankomne Silkebaand, lænede sig tilbage i Kontorstolen, greb han sig i at sidde og betragte Jakob og istedetfor Blonder at tænke paa, om den kunde kaldes kjøn eller ej. Han kom til det Resultat, at saadan en Papegøje egentlig havde et højst aparte Ydre; han fandt, at denne Sammenstilling af Farver med højrøde og brandgule Pletter paa spanskgrøn Bund og uden Spor af Schattering i Grunden ikke var ilde, skjøndt den var saa dristig. Det følger — i Parenthes bemærket — af sig selv, at den lille Manufakturhandler nok tiltroede sig at kunne have arrangeret det Hele med adskilligt bedre Smag, hvis han havde faaet Lov til at raade. Han saae paa Jakobs klare, lille Øje og syntes, det sad saa underligt uden paa; det lignede en Draabe, der var spildt paa Fjerene. Og saa morede han sig over den sortegraa, tykke Tunge,

der mindede ham om, da han i sine Skoledage tyggede sine Tænder omme for at omdanne Viskelæder til Knaldviskelæder.

Forholdet bedredes betydeligt, da det engang gik op for Sonne, at Jakob var et Stykke af en Komiker.

Sonne stod en Morgenstund i sin Butik, da en Bonde traadte ind i Kontoret for at tilbyde et Læs Tørv til billigt Kjøb.

«God Dag!» sagde Bonden og blev staaende indenfor Døren.

«God Dag!» svarede Jakob i sin mest forekommende Tone.

Bonden saae sig om; men da han ikke opdagede Nogen i Stuen, henfaldt han et Par Minutter i stille Beskuelse af sine egne Uldsokker. Da han havde afvundet disse al den Interesse, det var muligt, mente han, at det var bedst atter at minde om sin Nærværelse og gjentog lidt højt: «God Dag!»

«God Dag!» skreg Jakob øjeblikkeligt meget stærkt og meget galant.

Bonden overbeviste sig atter om, at der Ingen var i Stuen, kløede sig spekulerende bag Øret, men opgav saa at forstaa det. Et Minut efter gjentog ganske den samme Scene sig, og saaledes blev det ved endnu en to—tre Gange. Og jo højere Bonden talte, desto højere skreg Jakob, meget oplivet af at faa Nogen at tale med.

Omsider tabte Bonden dog Taalmodigheden og efter Jakobs sidste, gjennemtrængende «God Dag!» sagde han:

«Ja, jeg kan s'gu nok høre, De siger god Dag, men jeg kan ikke se, hvor De er!»

Paa dette Tidspunkt ansaae Sonne det for hensigtsmæssigt at begive sig ind i Kontoret.

«Naa, *der* er De!» udbrød Bonden glad. «De var kanskesens inde i Butikken?»

Manufakturhandleren tænkte et Øjeblik paa at blive vred, men bestemte sig dog efter en kort Overvejelse til at tage Sagen fra den komiske Side. Og det Samme gjorde den unge Lærling ude i Butikken. Han fandt det endogsaa saa underholdende, at han maatte stoppe et Stykke Blonder i Munden for ikke at buse ud i Latter, og først længe efter trak han det ud, ligesom Blaarspiseren paa Dyrehavsbakken trækker Baand ud af Munden.

En Maanedstid hengik i Fred og Ro, men saa indtraf der en Begivenhed, som klarligt beviste Sonne, at det var umuligt for ham at have Jakob staaende i sit Kontor.

Sonne havde just Besøg af en Handelsrejsende, der fra sin store Kuffert udkrammede den ene Prøve efter den anden af — som det hedder — alt til Faget henhørende. Manufakturhandleren fandt selvfølgelig, at Priserne virkelig vare altfor opskruede for de Varer, og den Handelsrejsende fandt lige saa selvfølgelig, at det virkelig var Røverkjøb for de Varer, og dette afgav mere end tilstrækkeligt Underholdningsstof i en god Times Tid for de to Herrer. Der blev drukket et Par Glas Portvin, uden at de hjalp Forhandlingerne paa Gled, og saa tog man fat paa Konversationen, hvor man var sluppet. Sonne tingede og tingede,

for at faa Prisen sat ned, men den Handelsrejsende var standhaftig, han vilde ikke slaa en Øre af.

Pludselig rungede der gjennem det lille Kontor et kraftigt Udraab: «Sikken en Jøde!»

Det var Jakob, som paa denne utilladeligt skarpe Maade udtalte sin Mening. Det følger af sig selv, at den lige saa godt kunde have udskreget hvilkensomhelst anden af de tre—fire Sætninger, som dens forrige Herre havde lært den; men den valgte nu uheldigvis denne, som desto værre passede altfor godt, idet den Handelsrejsende virkelig henhørte til denne Nation.

Sonne og hans Gjæst bleve lidt forbløffede. Den Første vendte sig med et Spjæt om paa Hælene og sendte Jakob et lynende Øjekast, og den Sidste dukkede op fra sin Kuffert, i hvilken han havde staaet paa Hovedet efter nogle bestikkende Prøver af Svanebay. De stirrede hinanden en Stund stift i Øjnene.

«Hvad siger De, uforskammede Menneske?» brød endelig den Handelsrejsende ud.

«Det var ikke mig!» stammede Sonne paa en vis skoledrengeagtig Maade.

«Hvem var det da? Her er jo ingen Andre.»

«Det var Jakob . . . Papegøjen derhenne!»

«Saa? Tror De, De kan bilde mig det ind?»

«Ja, jeg forsikkrer Dem! . . . Jeg havde selv ingen Anelse om, at den kunde sige det . . . det er ikke *mig*, der har lært den det, og den har aldrig før sagt det, saa længe jeg har havt den.»

»Hm —, saa faa den til at sige det igjen, saa vil jeg tro Dem, men heller ikke før.»

Sonne gik hen til Buret og søgte paa enhver Maade at faa Jakob til at repetere Sætningen. Men alt var forgjæves; Poppedrengen, der ellers i saa høj Grad yndede Gjentagelser, var ikke til at bevæge til at sige et Ord. Den lagde Hovedet paa Siden, gloede idiotisk op i Loftet og mindede i det Hele stærkt om et Barn, der skal gjøre sine Kunststykker for Fremmede.

»Der ser De, den kan jo ikke sige et Ord,» sagde den Handelsrejsende, som blev heftigere og heftigere. »Og saa giver De det stakkels, uskyldige Dyr Skylden! . . . Men jeg skal huske Dem, det kan De være evigt forsikkret om! . . . Jeg veed ikke, hvad De bilder Dem ind, saadan en elendig Kludekræmmer, om De tror, De kan være uartig mod Folk, som rejser for et Firma som Schwarzlich Søhne & Komp., Frankfurt . . . De skal faa at se, om jeg oftere sætter mine Ben igjen indenfor Deres Døre, og jeg skal anbefale Dem til mine Kolleger, det kan De stole paa!»

For hver Sætning klaskede den vrede Merkurs Søn et Stykke Bændler eller en Stump Flonel eller lignende ned i sin Kuffert, som han laasede omhyggeligt af, hvorpaa han skummende af Raseri foer ud af Døren.

Sonne stod sønderknust og saae paa Døren, saa vendte han sig om mod Buret og udbrød: »Skal Du nu ogsaa ødelægge min Forretning, Du Ulykkesfugl! Nej, dette her er for galt!»

Opfyldt af de grusomste Hævnplaner styrtede han hen

mod Buret. Til alt Held for Jakobs Liv og Lemmer blev der imidlertid kaldt fra Butikken paa Sonne, som i sit Raseri gik ud og solgte noget Lærred til 30 Øre Alen for 10.

Følgen af dette lille Optrin blev imidlertid, at Sonne, da han senere gik op til Middag, tog Buret med sig op i sin Lejlighed, og undervejs paa Trappen rystede han ubarmhjærtigt Buret saaledes, at Jakob dumpede ned fra sin Pind og blev liggende paa Bunden aldeles overbevist om, at det var et frygteligt Jordskjælv.

Buret fik Plads paa et lille rundt Bord for Enden af Sonnes Skrivebord, og Jakob maatte vel siges at staa sig ved Forflyttelsen, da Jomfru Westphal havde en betydelig større Tilbøjelighed til Konversation end deres fælles Herre. Hver Morgen, medens hun gik og gjorde Værelserne i Stand, fik hun og Jakob sig en hyggelig, fornuftig Passiar; Jakob opfyldte nemlig alle Jomfruens Fordringer i denne Henseende, idet hun lagde mindre Vægt paa, om de Svar, hun fik, passede, end paa, at der var Nogen, der hørte paa hende.

Alligevel hændte det jo imellemstunder Jakob, naar den opad Dagen blev ladt alene, at kjede sig ret antageligt. En Dag, da den var i dette Tilfælde, kom den pludselig i Tanker om, at den paa Grund af alle de mange Omskiftelser, den havde oplevet i den sidste Tid, ganske havde glemt at øve sig paa et Kunststykke, som det havde kostet dens tidligere Herre utrolig Møje at lære den. Dette be-

stod i intet mindre end, at Jakob selv formaaede at løfte den Staaltraadspind, der lukkede Buret, op og aabne Døren.

Jakob satte sig med stoisk Ro til Arbejdet, thi den vidste, at det ikke var Noget, der gik hurtigt fra Haanden, — det var *det*, der i sin Tid havde moret dens forrige Ejer at se, hvor nær den var ved at faa Pinden op, men saa gled den pludselig ud af Næbet, og Buret var lukket saa forsvarligt som nogensinde, og det kunde Jakob blive ved med i timevis.

Efter utallige Dirkeforsøg, der viste, at Jakob ikke besad noget eminent Talent for Indbrudsfaget, lykkedes det den virkelig tilsidst at faa Pinden op. Den aabnede Døren med Værdighed og gik ud paa Bordet, over hvis Kant den skjævede ned, som maalte den Afstanden til Gulvet. Saa fik den Øje paa Bordbenet midt under Bordet, svingede sig behændigt derind og lod sig glide sidelænds ned ad det, ligesom en Skoledreng paa Maven kurer ned ad et Rækværk.

Den vraltede en Stund nysgjerrigt om paa Gulvet, stirrede dybsindigt i Spyttebakken, havde Hovedet helt inde i Kulkassen og spaserede saa op paa en stor, firkantet, broderet Skammel, fra hvilket ophøjede Stade den tog Omegnen i Øjesyn som fra et Udsigtspunkt. Den opdagede her i det Fjerne Blomsterbordet, og vinket af Planternes friske Grønt hoppede den skyndsomst derhen i et Slags kort Galop. Saa begyndte den at klavre op ad Bordet efter samme Princip, hvorefter en Pramstikker hager sin Pram frem langs et Bolværk, idet Jakob brugte sit Næb

som Baadshage, slog det ind saa højt oppe som muligt og saa halede Resten af sig selv efter. Det var længe siden, den havde været i Skoven, og den sjokkede munter og tilfreds om under de grønne Træer. Heldigvis for den selv følte den ikke, som saa mange andre levende Væsener, naar de efter lang Tids Forløb atter gjæster Skoven, Lyst til at give sin Glæde tilkjende ved Skrigen og Skraalen, for saa var den sikkert bleven opdaget. Den vandrede om i tavs Nyden og glædede sig ved at se op igjennem de grønne Blade.

Paa een Gang stod den stille og gav sig til at undersøge en Busk med den største Interesse. Det var en Kamelia, men Jakobs botaniske Kundskaber vare ikke mere solide end, at den antog det for en Nøddebusk. Hvad der især forledede den til denne Fejltagelse, var Træets mange uaabnede Knopper, som saa vel ved deres Form som ved det hvidlige Skjær bibragte Jakob den Forestilling, at det var Nødder. Den nappede en af Knopperne af og gav sig til at hakke i den, men spyttede øjeblikkeligt Mundfulden ud igjen, da den mærkede den ramme, bittre Smag. — «Den var ikke moden!» sagde den ræsonnerende til sig selv og tog fat paa en ny Knop. Det viste sig imidlertid, at saavel denne som alle de paafølgende, som den prøvede, havde samme Fejl som den første.

Skuffet og fortrydelig vendte den Træet Ryggen, da der ikke var flere Knopper tilbage, og begav sig kort efter ad samme Vej, den var kommen ad, tilbage til sit Bur for at faa den bittre Smag af Munden ved Hjælp af en Bid

opblødt Franskbrød. Og saa anstrengt var Jakob, at den kort efter slumrede sødeligt ind paa sin Pind.

Papegøjens Forseelse affødte dog ingen ubehagelige Følger for den. Sonne opdagede nemlig strax, da han om Eftermiddagen som sædvanlig syslede med sine Blomster, at alle Knopperne vare faldne af Kamelia'en, og grundede forgjæves paa, hvad det kunde være for en pludselig Sygdom, ligesom han forgjæves raadspurgte sin Ven, «den lille Stuegartner». Han blev vel ogsaa senere opmærksom paa, at Døren til Jakobs Bur stod aaben; men det faldt ham ikke et Øjeblik ind at sætte disse to Ting i Forbindelse med hinanden, eftersom han var ganske uvidende om Jakobs Evne til at lukke op for sig selv og dens Tendens til at foretage sig Exkursioner paa egen Haand.

Sonne fik dog en Mistanke, da Jakob næste Gang havde taget sig selv Udgangstilladelse. Dette kom ikke af, at Papegøjen paa sin Udflugt afstedkom nogen større Ulykke, tvertimod, det eneste Uheld, den havde, var, at den under et kort Ophold paa Kommoden kom til at feje nogle Papirer ned mellem denne og Væggen, hvor de maatte anses for at være særdeles vel bevarede til næste Hovedrengjøring.

Disse Papirer havde i og for sig ingen Betydning for Sonne, og de laa egentlig kun paa Kommoden, fordi han ikke vidste, hvor han ellers skulde gjøre af dem. Aldrig saasnart savnede han dem imidlertid, før de pludselig i hans Øjne fik en aldeles utrolig Vigtighed, saa det blev ganske nødvendigt at skaffe dem tilstede strax paa Minutten.

Jomfru Westphal blev kaldt ind og udspurgt. — Alt, hvad hun kunde sige, var, at Papirerne havde «lagt» paa deres sædvanlige Plads om Morgenen. — Jamen nu var de der ikke længere, bevidnede Manufakturhandleren. — Ja, det kunde Jomfruen ikke forklare sig, for der havde ikke været nogen levende Moderssjæl i Stuen siden. — Sonne formodede ikke, at Jomfru Westphal troede, saadan nogle Papirer kunde flyve bort af sig selv. — Husholdersken vilde ikke antage, at Hr. Sonne dermed mente at ville beskylde hende for at have taget dem. — Aldeles ikke, men de maatte findes. — Ganske rigtigt, de maatte findes.

Saa begyndte den pertentlige Manufakturhandler og hans pertentlige Husholderske at lege en lille privat «Tampen brænder», søgte paa Gulvet, paa Møbler, under Møbler og ved Siden af Møbler, ledte i Kroge og gjennemrodede Papirskurven, Kulkassen og Brændekassen; men Alt uden Resultat. Efter en god Times Forløb gav de fortabt, Sonne med en bitter Bemærkning om Fruentimmers mageløse Ordenssans, og Jomfru Westphal med den trøsterige Udtalelse, at Papirerne saamænd nok blev fundne, naar man kom, hvor de var.

«Det er mærkværdigt, nu er Døren igjen sprungen op,» sagde Sonne til sig selv, da han noget efter kom hen til Jakobs Bur. Men det er dog et Spørgsmaal, om det var faldet ham ind, at Papegøjen kunde have været ude i Stuen, hvis Jakob ikke havde været saa dum med en kraftig Skrigen at protestere imod, at Døren atter blev lukket i og laaset af.

»Det skulde vel aldrig være Dig, der har været paa Spil?» brummede Sonne med et inkvisitorisk Blik paa Fuglen. «Ja ja, det skal vi nok faa sat en Pind for.»

Han udførte denne Trudsel meget bogstavelig ved at skjære en solid Fyrrepind og sætte ned ved Siden af Staalpinden, der fandtes iforvejen.

Jakob betragtede sin Herres Foretagende med Interesse og syntes at have en Følelse af det Mistillidsvotum, der laa i Fyrrepinden. Allerede næste Morgen klatrede den hen til Døren, saae paa Pinden først med det højre og saa med det vènstre Øje, og gav sig saa til at prøve paa at rokke ved den. Den hev og rev i Pinden, ruskede og vrikkede, saa man skulde tro, dens eget Hovede maatte gaa af Led; men Mistillidsvotumet blev siddende urokkeligt, alt hvad Jakob opnaaede var engang imellem at faa en Splint i Næbet, som foranledigede den til med sin Klo at stange Tænder paa en meget menneskelig Maade.

Som alle Fanger, der arbejde paa at bryde ud, var Jakob imidlertid i Besiddelse af en grænseløs Taalmodighed. Hver Formiddag anvendte den flere Timer paa at løsne Pinden, og denne gavnlige Motion fortsatte den med i hele tre Uger itræk. Omsider høstede den da ogsaa Frugten af sine Anstrengelser; thi en skjøn Dag, da den ruskede rigtigt eftertrykkeligt i Pinden, røg denne uden mindste Varsel op og ud af Bøjlerne med en saadan Pludselighed, at Jakob gik bagover og drattede ned paa Gulvet i Buret, hvor den laa og kiggede op, som spurgte den: «Hvordan i al Verden gik det til?»

Da den havde sundet sig tilstrækkeligt, klavrede den atter op, fik i en Fart den sædvanlige Staalpind trukken op og aabnede Døren.

Paa Grund af den overordentlige Møje, det havde kostet den at opnaa Friheden, smagte denne Jakob ualmindeligt godt, og den blev hel ellevild af Glæde. Den nøjedes ikke med at tridse adstadigt om paa Gulvet og klattre op ad Møblerne, den gjorde endog Forsøg paa at tage sig en Flyvetur.

Hvad enten det nu kom af, at den var kommen ud af Øvelsen, hvad eller det maatte tilskrives, at den aldrig havde haft nogen Færdighed i denne Idræt, vist er det, dens Forsøg i Flyvning vare afgjort uheldige. Den svirrede rundt i Luften paa en klodset, fjollet Maade, slog Kuldbøtter, uden at det var dens Hensigt, og baskede hele Tiden løs med Vingerne, som om den slog sig selv paa Laarene af lutter Munterhed. Den dunkede sit Hovede mod Loftet saa ofte, at den blev ganske tummelumsk, fløj lige mod Spejlet med en saadan Kraft, at enhver anden Skabning vilde have faaet et styrtende Næseblod, og gjorde derpaa Attentat paa at kvæle sig selv ved at rende Hovedet igjennem de hvide Gardiner.

Tilsidst drak den saadan en Skalle med Loftet, at den halvt bevidstløs tumlede ned paa Kommoden, hvor den aldeles bogstaveligt gav Lampen en Vinge, saa den lille lette Petroleumslampe først tog sig en Svingom paa Kommoden og derefter styrtede ned paa Gulvet, saa Kuppel, Glas og Beholder sprang i tusinde Stykker.

Det Spektakkel, dette afstedkom, var saa stærkt, at

Jakob kom saa meget til Besindelse, at den skyndsomst flygtede ind i sit Bur igjen. Her sad den og rystede over hele Kroppen af Skræk, da Jomfru Westphal i den højeste Exaltation indfandt sig for at se, hvad den skrækkelige Larm betød.

Hun oversaae strax Ulykken i hele dens Omfang, slog Hænderne sammen med et lydeligt «Herrejemini!» og sank om paa en Stol. Men hun kom hurtigt paa Benene igjen og trippede saa rask, hun kunde, ned ad Trapperne og ind i Butikken for at hente sin Herre op.

«Hvad er der saa paafærde?» spurgte Sonne, da de Begge kort efter stod i Dagligstuen, for Jomfru Westphal havde ikke havt Vejr nok til at forklare ham Malhøren. «Hvad er det, jeg skal se paa?»

«Men Gud, kan De ikke se det . . . Deres Lampe er exkluderet,» svarede Husholdersken ærgerlig over, at Sonne saae sig om i Værelset, ned i Gulvet og op i Loftet, kort sagt alle andre Steder, end hvor han *skulde* se.

«Exkluderet? . . . . Hvad skal det sige?»

«Sprunget i Luften med et Knald, saadan De veed ligesom en Granat.»

«Naa—aa, exploderet!»

«Ja, det er jo det, jeg siger! . . . . Vil Herren bare se, der ligger den i tusinde Stumper og Stykker.»

«Men hvordan er det dog gaaet til? . . . . Hvorfor har De ogsaa havt den tændt ved hojlys Dag?»

«Tændt? Den har rigtignok aldeles ikke vaaren tændt!»

«Hvordan Pokker tror De saa, den kan explodere?»

«Aa Gud, saadan Noget gjør det Petroleum af sig selv for et godt Ord, uden at Nogen kan sige, hvordan det gaar til.»

«Aa, Visvas!»

«De maa ikke sige Visvas eller andre Ukvemsord til mig, Hr. Sonne, for vel er jeg kun en fattig Stakkel, siden min Fader døde fra sin Jern- og Kludekræmmerkjælder i Landemærket og hverken efterlod os til at sidde og ligge paa, men kun et lille Parti gamle Ben, som ikke var Noget værd, men jeg vil gjøre min Saligheds Ed paa, at Lampen ikke var mere tændt, end som aldrig det, og at her ikke har været et eneste Menneske herinde, og saa staar jeg ude i Kykkenet med den dejlige Tallerken Grønkaal, jeg igaar fik af Fruen paa første Sal, paa Skorstenen, og saa hører jeg paa engang et Knald som af en Kanon og saa et Rabalder som af Noget, der dratter i Gulvet, og saa lod jeg jo Grønkaal være Grønkaal og styrter herind og finder den gode Lampe liggende der, som De ser, uden saa meget som en hel Stump tilbage, og hvordan vil jeg bare spørge skulde det vel være gaaet til, naar det ikke var ved en Explosisition?»

Sonne, som kjendte Jomfru Westphals Stemning, naar hun saaledes begyndte at tale fem Minutter i Træk uden Punktummer, fandt det raadeligst ikke at svare og indskrænkede sig til at give hende Ordre til at feje Glasskaarene op og fjerne dem og Levningerne af Lampen.

Efter i nogen Tid eftertænksomt at have betragtet Stedet for Ulykken, uden at Skaarene eller den store Plet gav ham

nogen Forklaring om Tildragelsen, fandt han paa at se hen til Jakobs Bur. Jo, ganske rigtigt, — Døren stod aaben!

«Naa, saaledes!» var det eneste Manufakturhandleren sagde. Saa forsvandt han i Gallop ned ad Trappen, løb over Gaden til den nærmestboende Isenkræmmer og vendte strax efter tilbage med en lille Yale-Hængelaas, som han egenhændigt anbragte for Buret. Han drejede Nøglen to Gange om i Laasen og begav sig atter ned i sin Forretning, hvor han strax satte sig til at forfatte et længere lokkende Avertissement om en særdeles underholdende Papegøje, der paa Grund af forskjellige Omstændigheder var at faa tilkjøbs paa meget gunstige Betingelser.

Men Jakob var fra nu af spærret inde til evige Tider.

Der meldte sig mærkværdigvis ingen Liebhavere til den sjeldne Fugl; Sonne var nødt til at beholde den og ærgrede sig bare over de Penge, han til ingen Nytte havde givet ud til Avertissementet.

Den lille Kræmmer glemte imidlertid hurtigt sin Vrede, og da han følte sig saa temmelig sikkret mod flere Ulykker fra Jakobs Side, begyndte hans Aversion mod Dyret lidt efter lidt at tabe sig, og han hengav sig til stille Nydelse af Jakobs komiske Indfald. Og der var især et af disse, som hævede Papegøjen meget i sin Herres Øjne.

Det hændte sig en Nat, at der opkom Ildløs i Stedet ligeoverfor, hvor Sonne boede. Selve Ilden var ikke saa overdreven heftig, men den Støj, som Brandfolkene afstedkom med Forberedelserne til Slukningen, var dog stærk nok til at vække Sonne, som kastede det nødvendigste Tøj

og en Slobrok om sig og gik ind i Dagligstuen for at se paa Situationen.

Hans Indtræden vakte Jakob, som efter en omstændelig Plirren fik Øjnene op og forbavset stirrede paa sin Herre, formodentlig i den Tro, at denne maatte gaa i Søvne for at møde op der midt i Nattens Mulm og Mørke. Den rystede sig utilpas, men forholdt sig tavs for at iagttage, hvad videre han agtede at foretage sig.

Sonne var strax gaaet hen til et Vindue og stod her og saae ned paa Gaden og opad Huset ligeoverfor.

I det Samme gik Døren til Korridoren op, og Jomfru Westphal viste sig i den med et tændt Lys i Haanden. Hun var iført et skinnende hvidt Klædebon af en noget luftig Art, idet hun kun bar et langt slunkent Skjørt, en folderig Nattrøje og en Natkappe af overnaturlig Størrelse med en uhyggeligt bævrende, omfangsrig Strimmel.

«Men Gud, De her, Hr. Sonne?» hviskede hun med jomfruelig Blufærdighed og holdt Nattrøjen sammen i Halsen. «Aa, jeg er saa angst! Hvad er her paafærde?»

«Aa, der er Ildløs ligeoverfor . . . Ja, det har Ingenting at betyde, det er vist allerede forbi.»

Sonne havde i sin Butik altfor megen Omgang med Dameunderbeklædningssager, til at han et Øjeblik skulde lægge Mærke til, end sige tage Forargelse af Husholderskens Kostume. Anderledes forholdt det sig med Jakob. Den var vel ikke egentlig, hvad man kan kalde for overtroisk, og den havde maaske ikke engang nogensinde hørt Tale om Spøgelser; men da den fik Øje paa Jomfru West-

phal, som i den hvide Dragt saae en halv Gang saa høj ud, som hun var, blev den siddende som lamslaaet og gloede vildt paa dette Syn, der ogsaa nok med en vis Ret kunde siges at høre ind under Begrebet det Skrækkelige.

Da Skikkelsen lydløst glidende nærmede sig det Vindue, hvorved Jakob havde sin Plads, blev denne mere og mere rædselsslagen, og da Jomfruen var helt nær, styrtede Jakob ned af Pinden og blev liggende paa Bunden af Buret, baskende med Vingerne som i Krampetrækninger og skrigende af fuld Hals: »Hvad Satan er det? Hvad Satan er det?«

Sonne, som baade fandt Jakobs Forskrækkelse ret forklarlig og syntes, den havde været overordentlig heldig i Valget af at give sin Overraskelse Udtryk, stak i at le, men standsede noget pludselig, da hans Husholderske sendte ham et alt andet end blidt Øjekast.

»Ja, De maa undskylde, jeg kom til at le,« sagde han spagfærdigt, »men det klædte Jakob saa pudsigt . . . Forresten indrømmer jeg, at det er meget upassende, men jeg har heller aldrig kjendt Mage til Udtryk, som min Onkel har lært den Papegøje!«

Jakob havde sikkert faaet Lov til at spise Naadsensbrød for Resten af sit Liv hos Sonne, hvis der ikke var indtruffet en lille Hændelse, som i og for sig var meget mindre betydende end alle de andre Ulykker, Papegøjen havde afstedkommet, men som gik den pertentlige Manufakturhandler adskilligt mere til Hjertet.

Sonne skulde en Aften have siddet i Kontoret og gjort

sit Regnskab op; men da Ilden i Kakkelovnen var gaaet ud, blev der ham for koldt, og han tog Kassebogen under Armen og gik op i Dagligstuen med den.

Jakob blev meget glad over at faa Selskab, udbrød i sit sædvanlige «Goddag! Goddag! Goddag! Goddag!» og nikkede venskabeligt med hele Kroppen ad sin Herre.

«Goddag, Jakob!» sagde Sonne og satte sig til at regne.

Der indtraadte en længere Pavse, i hvilken Jakob med Hovedet paa skraa sad og skelede hen paa sin Herre for at komme paa det Rene med, hvad det var, han foretog sig. Den var ualmindeligt oplagt til at konversere den Aften og lod af og til et Skrig høre for at opmuntre Herren, men denne var allerede altfor vant til dens Skraalen til at lægge Mærke dertil. Engang imellem mumlede Sonne halvhøjt smaa Regnestykker, som «72 og 17 er 89» eller «13 fra 46 det er 33» eller lignende, og Jakob var øjeblikkelig parat med at sige Alt, hvad den kunde: «Goddag! . . . Sikken en Jøde! . . . Hvad Satan er det?» men nogen ordentlig Konversation kom der ikke ud deraf.

Den lille Kræmmer fik ikke ret længe Ro til at blive ved sit Regnskab; thi da der vel var gaaet et Kvarterstid, kom en Ven af ham og hentede ham med hjem til sig til et Slag Trekort.

Jakob blev yderst fornærmet, da den saae sin Herre gaa sin Vej og tilbragte en længere Stund med at rokke frem og tilbage paa sin Pind, som om den var ude i den stærkeste Søgang, hvilket var et umiskjendeligt Kjendetegn paa, at den var rasende opbragt. Omsider slog den sig

dog tiltaals, og hævnede sig paa sin Herre ved at stoppe sig selv med saa meget af det opblødte Franskbrød, som den kunde overkomme; men den var dog endnu saa irriteret og rystede af og til saa stærkt paa Hovedet ad Menneskenes Falskhed, at Franskbrødsstumper fløj til alle Sider.

Da Sonne næste Morgen vilde tage sin Kassebog, ventede der ham en mindre behagelig Overraskelse. I Skyndingen den foregaaende Aften havde han nemlig glemt at lukke Bogen, og da den laa paa Skrivebordet i Nærheden af, hvor Jakobs Bur stod, havde den faaet sin rigelige Part af det opblødte Franskbrød, saa det opslaaede Blad nærmest lignede Gulvet i en Balsal, hvor der mellem Dansene er stænket Vand. Selvfølgelig var Skriften flydt ud, saa det blev nødvendigt at skrive begge Sider om.

Manufakturhandleren blev opbragt over et saadant Grisseri i hans ellers saa exemplariske Bøger. Han fik først en Mistanke om, at Jomfru Westphal havde benyttet hans Fraværelse til at stænke Tøj i Dagligstuen og havde givet Kassebogen en Overhaling med; men da han ved nærmere Eftersyn opdagede nogle tørrede Franskbrødskrummer i Bogen, gik det snart op for ham, hvem Forbryderen var.

«Nej, nu skal Du minsæl ud af Huset, og det endnu idag!» raabte han, idet han truede med knyttet Haand ad Jakob og sendte den et hævngjerrigt Øjekast.

Med et Klask smækkede han Kassebogen sammen og gik ned i sin Forretning. Efter en Times Spekulation havde han fundet ud af, hvorledes han skulde blive Jakob kvit,

og strax efter kunde han ses at begive sig hen til Poul Fechtels Stiftelse i Møntergade.

Da han senere paa Dagen kom op til Frokost, sagde han til Jomfru Westphal: «Vil De tage Jakob og bringe hèn til Madam Andersen i Poul Fechtels Stiftelse!«

«Men Gud, vil Herren skille sig ved den?»

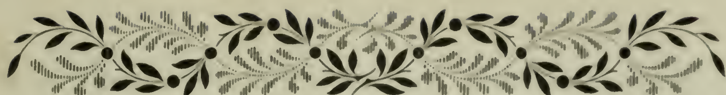
«Ja! Jeg har sat den i Pleje hos min Onkels tidligere Husholderske, Madam Andersen.»

I et Vindue i den omtalte Stiftelse har Jakob nu i længere Tid thronet, til Selskab saavel for den gamle Madamme som for Nabolagets Gadeungdom, der mangen Gang har givet sit Bifald tilkjende, naar Papegøjen fra det aabne Vindue har givet et eller flere af sine Bonmots tilbedste.

Men hver Gang Sonne passerer Møntergade, nikker han bekjendt til Jakob, hvem han synes at have faaet endel tilovers for, nu da han selv er fri for den.

TILLØBENDE HUND.

Fuldmægtig Søllegaard var en ældre, velmeriteret Pebersvend; han havde aldrig været gift, rimeligvis havde han ikke et Øjeblik for Alvor tænkt paa at indtræde i den hellige Ægtestand, og dog var han paa en Maade for nylig bleven Enkemand, thi hans Livs tro Ledsagerinde, den kloge og vagtsomme Diana, havde forladt det jordiske Hundeliv efter længere Tids Sygeleje paa Landbohøjskolen.

Som alle Enkemænd var Søllegaard i de første Dage efter Dødsfaldet ganske utrøstelig og opløst af Sorg. Naar han træt og mødig kom fra Kontoret, bød ingen ham Velkommen med lydelig Gjøen og vanvittig Snurren rundt for hans Fødder, saa han næppe kunde komme frem; Værelserne forekom ham øde og triste; hvor gjerne havde han ikke nu hørt den taktfaste Banken i Gulvet med Poten, som Diana ledsagede en vis, hyppig Del af sit Toilette med, og som han i sin tidligere Daarskab ofte havde forbandet den for; og mere end een Gang om Dagen kastede han et bedrøvet, melankolsk Blik hen til den udpolstrede, runde Kurv, som endnu stod paa sin Plads i Kakkelovns-

krogen; thi han følte kun altfor godt, hvor umuligt det vilde være for ham at finde en, der blot tilnærmelsesvis kunde erstatte ham den Afdøde, og med et dybt Hjertesuk gjorde han sig selv det Løfte, at han aldrig — aldrig! — mere vilde holde Hund.

En Eftermiddag, som han bedst sad og delikaterede sig med saadanne bedrøvelige Tanker, syntes han med Eet at høre en Kradsen paa Døren til Gangen, aldeles som det i gamle Dage havde kunnet være Diana. Han spidsede Øren, men Alt var stille; med et smertefuldt Smil rystede han paa Hovedet ad sin livlige Fantasis Gjøglespil, — da hørte han paany en svag, ligesom undskyldende Kradsen. Denne Gang var han sikker paa, at han ikke tog Fejl, og gik hen og aabnede Døren.

En kjøn, hvid Puddel, fint klippet og renvasket, stod udenfor; den saae op paa ham med et hastigt, tillidsfuldt Blik, og saa trippede den ind ad Døren.

«Hvad er Du for En?» spurgte Fuldmægtigen, ganske glad over Visitten, og bukkede sig ned for at klappe den lille Gjæst, der slikkede hans Haand med en taknemlig Logren med Halen og derpaa nysgjerrigt gik rundt i Stuen og snusede til Alting.

For at se, hvad den vilde tage sig for, satte Søllegaard sig tilrette i sin Lænestol og slog Benene over hinanden, saa det øverste kom til at stikke ud i Luften. — «Kom her og lad mig se rigtig paa Dig!» kaldte han ad den. «Naa, komse da!» — Pudlen lystrede øjeblikkeligt, nærmede sig ham og satte, da den fik Øje paa det udstrakte Ben,

elegant over det. — «Aha, Du har nok lært at springe, hvad? Det var godt!» — Det var, som om Hunden forstod Anerkjendelsen, thi den sprang strax tilbage. Søllegaard vilde bøje sig ned for at klappe sin lille Ven, men fik hurtigt Hovedet til sig, da Hunden igjen satte over Benet, og det lod til at falde Dyret vanskeligt at holde op, da den først var begyndt, den blev ved at springe frem og tilbage over Benet en Snes Gange under en munter Gjøen. — «Det var da en besynderlig Hund!» mumlede Søllegaard og tog Benet til sig. «Det kan nok være, den er let tilbens.»

Da Pudlen ikke havde mere at springe over, løb den hen til den modsatte Væg og hoppede op paa en Stol, hvorfra den med Tungen ud af Halsen stirrede meget gemytligt paa Fuldmægtigen. — «Vil Du se, Du kommer ned med Dig!» raabte denne. «Vi bruger ikke her at have Hundene oppe paa Stolene.» Hunden slikkede sig om Munden, logrede med Halen og rystede paa Hovedet, som om den nægtede at gaa ned. Da en anden Opfordring fra Fuldmægtigen heller ikke frugtede, gik han hen, tog den i Nakken og jagede den ned. I strakt Karrière kilede Hunden en fem—sex Gange rundt om Bordet midt paa Gulvet og sprang derpaa igjen op paa den samme Stol, hvor den stod og saae umaadeligt triumferende ud. Dette gjentog sig flere Gange; saasnart Fuldmægtigen puffede den ned, foer den gjøende om Bordet, og endte saa igjen paa Stolen. — «Jeg har dog aldrig i mine livfødte Dage set Mage til tosset Hund!» brummede Søllegaard, skjøndt han ikke kunde lade være at more sig over den. «Du er en rigtig Spilop-

mager! Var Du min Hund, skulde Du hedde Spilop.» — For at gjøre den begribeligt, at dens rette Plads var i Kurven, tog Søllegaard denne op og viste Hunden den. Dette syntes strax at skulle virke, thi Spilop sprang ned paa Gulvet, hvor den stillede sig paa Bagbenene og snuste lidt til Kurven; men efter en kort Undersøgelse, satte den pludselig op i Kurven, saa Fuldmægtigen sikkert havde tabt den, hvis Spilop ikke strax efter var sprungen ned paa den anden Side af Kurven, og nu blev Spilop ved med disse Evolutioner, op i Kurven fra den ene Side og ned paa den anden, til Søllegaard ærgerligt satte Kurven tilbage paa sin Plads, idet han udtalte som sin private Mening, at Hunden var gal.

Paa dette Tidspunkt var Øllegaards Husholderske, den ærbare og agtværdige Madam Mortensen, begyndt at dække Aftensbord i Stuen ved Siden af, uden at hverken Fuldmægtigen eller Hunden havde observeret det. Paa een Gang blev imidlertid Førstnævnte opmærksom paa, at Spilop stirrede spændt og skjælvende over hele Kroppen ind i Spisestuen. Fuldmægtigen vendte sig om for at se, hvad det var, der tiltrak sig Hundens Opmærksomhed, og opdagede Madam Mortensen, der just holdt Dugen op for sig for at se, hvilken Side af den der skulde opad; han vilde netop præsentere sin Husholderske for sin nye Bekjendt, da Spilop med Eet med Anspændelsen af alle sine Kræfter tog Tilløb og med et Kraftspring satte over Dugen og Husholdersken, hvilken Sidste gav et højt Hvin fra sig og udbad sig en Forklaring af Fuldmægtigen om, hvad det

skulde betyde, at han kylede Sofapuden efter hende; thi hun var endnu ikke paa det Rene med, hvad det var, der var kommet farende gjennem Luften over hendes Hovede. Hun blev ikke blidere stemt, da hun saae og hørte, at det var den levende Hund, men spurgte Søllegaard, om han havde anskaffet sig det væmmelige Dyr til at kyse Livet af Folk. Han forklarede hende med mange Undskyldninger, at det var en vildfremmed Hund, som han slet ikke kjendte og som var kommen tilløbende. — «Jamen, hvor kan det saa falde Dem ind at pudse Hunden paa mig?» — «Det har jeg virkelig heller ikke gjort! Jeg veed i det Hele ikke, hvad der fejler det Dyr; jeg kan ikke begribe Andet end, at den maa lide af Springorm, saadan som den farer om; jeg troede forresten, det var Noget, som kun Heste havde, men nu ser jeg da, at der ogsaa er Hunde, der kan lide deraf.» — Madam Mortensen stillede sig noget skeptisk overfor denne Diagnose, men hun fik kort efter Syn for Sagen; thi da Fuldmægtigen kort efter bukkede sig ned for at tage Flasken med den bittre Snaps ud af Buffeten, satte Spilop med et Sæt op paa Ryggen af ham og blev staaende der nok saa fornøjet. Nu var det Søllegaards Tur at skrige op. — «Du gode Gud, jeg har dog aldrig truffet noget lignende,» raabte han og rystede Hunden af sig. «Jeg tror, det Dyr har en Springfjeder i sig!»

Under Aftensmaaltidet opførte Spilop sig særdeles anstændigt og belevent, ja den var endogsaa saa dannet, at den hele Tiden sad paa Bagbenene, skjøndt Søllegaard flere Gange betydede den, at den ikke behøvede at ulejlige sig

saa meget, for den fik ikke en Smule mere af *den* Grund. Det syntes imidlertid ogsaa, som om denne sidste Anstrængelse tog den tiloversblevne Rest af Kræfter fra den, idetmindste drattede den umiddelbart efter Spisningen om paa Gulvet paa samme Plet, hvor den havde siddet, og slumrede øjeblikkeligt ind; men endda isøvne kunde den ikke forholde sig rolig, af og til gav den smaa, krampagtige Spjæt med Benene, som satte den over indbildte Stole eller op paa illusoriske Menneskerygge, og den ledsagede disse ufornødne Anstrængelser med nogle korte, iltre Bjæf, der lød saa aparte undertrykte, som om det var Forsøg paa Bugtaleri.

Det havde oprindeligt været Søllegaards Mening at lukke Hunden ud, saasnart den havde faaet lidt Mad; men da han saae, hvor trygt den sov, nænnede han det ikke. Spilops diskrete Snorken og bjæffende Akkompagnement til dens Drømmebilleder vakte behagelige Erindringer hos Fuldmægtigen, som fandt sine Værelser saa hyggelige, at han ikke efter Sædvane gik hen paa Kaféen, men blev hjemme og røg sig en Pibe, og det var først, da han skulde i Seng, at han tænkte paa Nødvendigheden af at lukke sin Gjæst ud. Han fløjtede ad Spilop, der foer op som en Soldat ved Signalet til Udrykning og øjeblikkeligt stillede ved hans Side; den fulgte ham ogsaa villigt ned i Gadedøren, hvor han til Afsked klappede dens Hoved, hvad der var et fuldt saa oprigtigt ment «Tak for i Aften!» som det sædvanlige Haandtryk, hvormed Værten i Gadedøren skilles fra sine Gjæster. Saa aabnede han Gadedøren

og sagde: «Naa, gaa nu!» — Spilop, som indtil da vistnok havde svævet i den Vildfarelse, at der var Tale om en fælles Aftenpromenade, forstod først nu Situationen og antydede ved at gaa baglænds bort fra Døren paa det Klareste sin Utilbøjelighed til at gaa ud alene. — «Herut! Vil Du se, Du kradser af med Dig!» sagde Søllegaard og pegede kommanderende paa den aabne Dør. — Spilop nærmede sig halvt skurende henad Gulvet, men istedetfor at liste ud af Døren, strøg den sig op ad hans Ben og krøb sammen for hans Fødder, idet den søgte at gjøre sig saa lille, den kunde. — «Herut! Herut, siger jeg!» gjentog Søllegaard; men det var, som Hunden kunde mærke, at det slet ikke var saa alvorligt ment, med de mest indsmigrende Krumninger og Fagter spurgte den saa tydeligt, den formaaede paa *sit* Sprog, om det virkelig var hans Alvor at jage den ud paa den mørke Gade. — «Naa ja, det er maaske ogsaa Synd,» svarede Fuldmægtigen, som om Spørgsmaalet var rettet direkte til ham af et talende Væsen. «Skal Du have Lov til at blive hos mig i Nat?» — Dette Tilbud forstod Spilop selvfølgelig ikke; men desto bedre forstod den, hvad det vilde sige, da Fuldmægtigen igjen lukkede Gadedøren i og begav sig opad Trappen; og den udtrykte sin Taknemlighed paa den utvetydigste Maade ved at valse rundt i Gangen, springe opad Fuldmægtigen og fare op paa den første Repos, hvor den ventede, til han nærmede sig, for saa at tumle ned og snurre rundt om ham. En halv Timestid senere snorkede Søllegaard og Spilop omkap, den første i sin

Seng og den anden i Dianas Kurv, der var flyttet ind i Sovekammeret.

Søllegaard gik hver Morgen en Tur, før han mødte paa Kontoret, og da det den følgende Morgen strax efter hans Opvaagnen stod klart for ham, at det var hans Pligt at se efter i Bladene, om Spilop ikke var efterlyst, besluttede han at tage sin Gjæst med, hvad der passede ham saa meget bedre, som hans første og ikke uvigtige Beskjæftigelse paa Kontoret var at gjennempløje Morgenberlingeren fra Ende til anden. Men der var faa Ting, han fortrød saaledes som denne Beslutning.

Turen gik hver Dag, Sommer og Vinter, Foraar og Høst, ufravigeligt den samme Vej; udad Langelinie, over Kalkbrænderiet, ad Blegdamsvejen og indad Nørrebro, og Fuldmægtigen styrede samme Kurs denne Morgen med Spilop, som vel tilmode — man kunde næsten fristes til at sige: grinende over hele Ansigtet — sprang omkring den adstadige Pebersvend, der paa sin Side var nok saa tilfreds med Følgeskabet.

Allerede paa Kongens Nytorv begyndte imidlertid Søllegaards Protegé at volde ham Kvaler. Spilop kunde naturligvis umuligt modstaa den Fristelse, der laa i den indhegnede Plads om «Hesten»; i et Spring var den over Rækværket og inde paa det fredede Territorium. Hvor klog Spilop saa ogsaa var, observerede Søllegaard dog strax, at Botanik ikke hørte til de Videnskaber, den havde synderlig Respekt for, saaledes trampede den om imellem de skjønne Blomster og Planter. Han fløjtede ad den; men det skulde

han nu helst ikke have gjort, thi han opnaaede derved kun at henlede to Havekarles Opmærksomhed paa den. Disse to flittige Medborgere, som havde staaet et Kvarterstid med deres Hager støttede paa Riverne og snakket hinanden lige ind i Ansigtet i den Tro, at de havde umaadeligt travlt, fik nu Øje paa Forbryderen og stolprede afsted efter Spilop under Eder og Forbandelser. Denne fandt sig ikke beføjet til at modtage noget af de gjorte Tilbud om at faa sin Hjernekasse maset til Vælling eller sin Mave sprættet op og Tarmene hængte til Tørring paa Rækværket og satte derfor i Karrière rundt om »Hesten«, akkurat ligesom den var løbet rundt om Bordet hjemme hos Søllegaard om Aftenen. Den livlige Jagtscene, under hvilken Karlene traadte nok saa mange Planter ned, som en Snes Hunde af Spilops Størrelse kunde have gjort i en fjorten Dags Tid, fortsattes i en fem Minutter og endte naturligvis med, at Spilop, da den betrængtes af en Karl fra hver Side, med et højst elegant Spring foer ud over Rækværket og triumferende løb hen til Søllegaard, hvem Karlene gav forskjellige gode Raad med Hensyn til at dressere sin forbandede Koter af en Hund.

Turen ad Bredgade gik nu nogenlunde godt for sig, da det jo ikke er værd at tale om slige Smaating, som at Spilop istedetfor at gaa udenom satte over forskjellige Afvisere og Barnevogne, som spærrede den Vejen, ligesom det, da der ingen Skade skete, er overflødigt at gjøre Ophævelser over, at den engang gjorde et storartet Kæmpeluftspring over to Mand, der bar en Jernstang med en

kostbar Glaslysekrone imellem sig, skjøndt disse af Forbavselse nær havde kastet den skrøbelige Byrde i Brostenene. Ved Begyndelsen af Esplanaden mødte de to Morgenturister et Kompagni Soldater, som kom fra Kastellet og svingede om ad Toldbodvejen; i Spidsen for Soldaterne gik en allerkjæreste lille Løjtenant, der rimeligvis for at bidrage til at give sig et rigtigt martialsk Udseende sparkede lidt vel rigeligt ud med sine Ben. Saasnart Spilop opdagede disse iojnefaldende Benbevægelser, løb den hen til Løjtnanten og begyndte at sno sig ind og ud mellem hans Ben, saaledes at den, hvergang han satte en Fod til Jorden, svippede ind paa den ene og ud paa den anden Side. Løjtnanten havde sit Blik — og sin Næse — rettet altfor højt mod Sky, til strax at blive opmærksom herpaa; men da Spilop engang var saa uheldig at være for tidlig paafærde, kom Løjtnanten til at træde paa den og tumlede paa en højst ureglementeret Maade en 3—4 Skridt frem fægtende med Arme og Ben i Luften, omtrent som de arabiske Akrobater gjør i deres saakaldte Beduinspring. Rasende saae han sig om, thi sandt at sige røbede Mandskabet ikke i sine Miner en tilstrækkelig stor Medfølelse med Malhøren, og Spilop vilde ganske sikkert have ladet sit unge Liv her for Løjtnantens drabelige Sabelhug, hvis den ikke havde været saa let tilbens.

Da den vrede Høvidsmand var ude af Sigte, kaldte Søllegaard Hunden hen til sig og holdt en længere Straffeprædiken for den; og det intelligente Dyr forstod øjensynligt hvert Ord, thi den vandrede lige i Hælene paa Fuldmæg-

tigen med et brødefuldt bøjet Hoved og en angerbetynget sænket Hale, til de havde naaet Enden af Langelinie. Her fik Spilop med Eet Øje paa en Plankestump, der drev i Vandet et Stykke fra Land, og den dristede sig derfor til meget ærbødigt at gaa foran sin midlertidige Herre og med et Blik op til ham spørge, om den ikke skulde apportere det Stykke Træ. Sollegaard misforstod ganske Tilbuddet og bukkede sig ned for at klappe den, idet han forsikkrede, at han ikke mere var vred; men han blev meget betuttet, da han saae, hvilken Virkning hans Venlighed havde, thi saasnart han hørte op at klappe den, foer Spilop ned ad Skrænten og styrtede sig paa Hovedet i Vandet. Uheldigvis indtraf der det paa dette Sted yderst sjeldne Tilfælde, at der viste sig en Politibetjent, som blev kjendeligt oplivet over, at der passerede Noget paa hans trivielle Post, og spurgte Sollegaard, om han ikke vidste, at det var forbudt at lade Hunde gaa i Vandet fra Langelinie. Fuldmægtigen forklarede Embedsmanden, at det ikke var hans Hund, og tilbød Betjenten Spilop, da han dels begyndte at blive kjed af dens Fadæser og dels vilde gjøre sig gode Venner med Rettens Haandhæver, som han mente nok kunde faa en Ducør for Tilbageleveringen af Hunden til dens Ejermand. Der paafulgte nu en Gjentagelse af den vilde Jagt fra Kongens Nytorv; snart var Spilop nede paa Kjørebanen og snart oppe paa Spaserestien, og saa gjorde den en lille Afstikker ned til Stenene ved Vandet; hele Tiden fulgte Betjenten efter, op og ned ad Skraaningen, løbende paa Stien eller balancerende paa Stenene, men Kampen var højst ulige, da Spilop havde

sin Force i en strygende Galop, medens Betjenten mere var anlagt for det tunge Travløb. Tilsidst gik da ogsaa denne Sidste ud af Løbet, da der havde samlet sig en talrig Tilskuerkreds, der tirrede Betjenten ved Spørgsmaal, om han var i Familie med Opvarter og Hurtigløber Andersen, og lignende Vittigheder; og medens Betjenten var beskjæftiget med at fiske sin Chakot op, der var falden i Vandet under hans sidste Besøg paa Stenene, listede Søllegaard sig væk i den Tro, at han kunde slippe fri baade for Betjenten og Spilop.

Det lykkedes ham ogsaa at narre den Første; men ude ved Kalkbrænderiet blev han indhentet af Hunden, som ikke gjorde ham Gjensynet behageligere ved at springe op ad ham og anbringe diverse Aftryk af sine snavsede Poter rundt om paa hans Frakke og Benklæder. Imidlertid gik det en Stund godt med det farlige Følgeskab, vel nærmest af den Grund, at der ingen Lejlighed til at gjøre Ulykker tilbød sig for Spilop; men Søllegaards Kvaler skulde dog endnu ikke være endte.

Som alle Andre havde Fuldmægtigen sine Svagheder, og en af de mindst heldige af disse var hans afgjorte Ulyst til at give Penge ud; med andre Ord: han holdt — som det populært hedder — nok af Gemytlighed, men ikke, naar det kostede Noget. Det var derfor først, da Hundens Spilopper kom i Kollision med denne hans svage Side, at han tabte Taalmodigheden; og dermed gik det saaledes til.

Søllegaard havde med den største Sindsro set paa, hvorledes Spilop ved Trianglen med mere Besvær end

Elegance var kravlet opad en Glarmesterstige og nær havde kyset Livet af den unge Mand, der stod paa det mest ophøjede Stade af Stigen og svingede rundt med sine Arme, som var det et Par Møllevinger i Storm, forat polere Manufakturhandlerens Ruder, samt hvorlunde samme Yngling af en ubegrundet Frygt for de Lægge, han endnu ikke havde faaet, havde sparket bagud, saa Spilop trimlede ned med stigende Hastighed i en Hvirvel af Kuldbøtter, forgjæves søgende at faa Fodfæste paa et af Trinene. Han havde med ligesaa stor Sindsro, skjøndt med ulige mere Forbavselse betragtet Hunden, da den et Sted paa Fælledvejen rejste sig paa Bagbenene og geskæftigt vimsende gav sig til med Forbenene at puffe til en Tønde, der var bleven trillet ned fra en Vogn og langsomt tumlede et Stykke henad Gaden. Men paa Nørrebrogade arriverede der Noget, der som sagt bragte Taalmodighedens Bæger til at flyde over.

En af disse sjeldne, beskedne Kunstmalere, som ikke anse det for under deres Værdighed egenhændigt at bære deres Kunstværker om og faldbyde dem paa Gader og Stræder, stod netop ved Hjørnet af Sortedamsgade og holdt et særdeles landligt Landskabsbillede op for at præsentere det for en beundrende Gaardmandsfamilie, da Søllegaard kom forbi med Spilop. Hunden opfattede Gaardmandens beundrende Bifaldsraab som en Opfordring til sig til at vise sig, og da det stod den klart, at det var Maleriet, det gjaldt, sprang den uden Tilløb elegant og sikkert lige igjennem Kunstværket, der sprængtes med et lydeligt Knald, saa det saae ud, som det smilende Landskab var blevet hærget

af et voldsomt Jordskjælv. Det er vanskeligt at sige, hvem der blev mest forfærdet; om Kunstneren, der med Eet saae Frugten af idetmindste et Par Timers møjsommelige Arbejde tilintetgjort, eller om den trivelige Bondekone, som uden Varsel fik en Puddelhund i Hovedet, eller endelig om Fuldmægtigen, der stod som fastnaglet til Stedet ved Synet af denne Ødelæggelsens Vederstyggelighed. Vist er det imidlertid, at den Sidste begik den Dumhed at røbe det intime Forhold, han stod i til Misdæderen, ved at udbryde: «Nej, den Hund bringer mig fra Forstanden med alle de Ulykker, den gjør! Det er en ren Ulykkesfugl, den Hund!»

Før Søllegaard saae sig om, følte han sig greben i Skulderen af den krænkede Maler, der rent fysisk taget var en meget stor Kunstner, hvorfor ogsaa hans Paastand om Erstatning havde en vis — saa at sige korporlig — Vægt. Forgjæves forsikkrede Fuldmægtigen om sin fuldstændige Uskyldighed. — Gudbevares, Kunstneren vilde gjerne tro, at Herren ikke havde befalet sin Hund at springe igjennem Maleriet, men Herren maatte naturligvis alligevel betale den Skade, hans Hund havde voldt. Fuldmægtigen betonede, at det slet ikke var hans Hund, — nej, naturligvis, det kunde Kunstneren nok begribe, men han vilde alligevel høfligst anmode Herren om at gjøre Følgeskab til Politistationen. Fuldmægtigen bad Kunstneren ikke raabe slet saa højt, han var ikke døv, han kunde godt høre, — Kunstneren raabte med Stentorstemme, at han ogsaa nok skulde faa at føle, hvis han ikke var saa behagelig at rykke ud med de femogtyve Kroner. Fuldmægtigen paastod skum-

mende af Raseri, at det var Optrækkeri, — Kunstneren gjorde opmærksom paa, at der var Udsigt til Sundet i Baggrunden af Kunstværket, og at Rammen fulgte med i Betalingen. Der var imidlertid samlet et storartet Opløb om dem, og den Politibetjent, der nu havde været Brug for, stod efter al Sandsynlighed nok saa roligt omme i Ravnsborggade og fik sig en Passiar med Droschkekusken. For at slippe for videre Skandale tilbød Søllegaard en Erstatning af ti Kroner foruden at frafalde Besiddelsen af Rammen; dybt krænket over en saadan Betaling for et saadant Mesterværk rystede Kunstneren Fuldmægtigen, som om han vilde ryste denne ud af Overfrakken, men efter nogen Parlamenteren gik Maleren dog ind paa at tage mod femten Kroner, og saasnart han havde Pengene i Haanden, opgav han den krænkede Toneart og tilbød forekommende flere Stykker til samme Pris.

Det Første, Søllegaard gjorde, da han ankom til Kontoret med Spilop, var at gribe Morgenberlingeren og fordybe sig i Læsningen af Efterlysninger, og efter et Par Minutters Studeren fandt han mellem et Avertissement om et tabt Nøgleknippe og et andet om en bortkommen Bikubebog en Annonce om, at en Puddelhund, lydende Navnet Zero, var bortløben, og at Ejeren lovede en god Ducør for Hundens Tilsynekomst paa et nærmere opgivet Sted i Colbjørnsensgade. Det forvirrede hans Begreber noget, at Hunden skulde hedde Zero og ikke Spilop; men da han kom i Tanker om, at dette dog maaske kunde have sin Rigtighed, provede han ved med halv Stemme at kalde »Zero!« uden

at se hen til Hunden. Resultatet maatte anses for tilstrækkeligt overbevisende, thi i næste Sekund fløj Pudlen op paa Pulten foran ham, hvor den tog sig en lille Svingom mellem Bøger, Blækhus og Aktstykker.

Søllegaard satte strax Hatten paa Hovedet og begav sig ud i Colbjørnsensgade paa det opgivne Sted. Han blev modtagen af en ældre, ikke synderlig renlig Opvartningskone, der saae ud til lige at være kommen ud af Sengen. — «Naa, der er den jo! Gudskelov for det!» udbrød hun ved Synet af Zero og tilføjede til Opmuntring for denne: «Du kan tro, der er til Dig i en god Mening!» — «De maa ikke slaa den, Madam?» sagde Søllegaard blød om Hjertet. — «Jeg? Nej Gud, det kunde ikke falde mig ind, det er jo slets ikke min Hund.» — «Hvis er det da?» — «Det er rigtignok ham, Hundemandens.» — «Hundemanden?» — «Ja, ham, der viser de dresserede Hunde frem paa Tivoli.» — «Aa, det er en Akrobathund? Saa forstaar jeg alle dens Hokuspokus!» — «Ja, det er den bedste, han har. Og saa bad han mig tage imod den, fordi han ikke selv kan et Ord Dansk, og saa skulde jeg spørge, om De vilde tage imod en Ducør af ti Kroner?» — «Ti Kroner?» Og jeg har selv givet femten ud!» — Hvorledes Erstatningsspørgsmaalet blev ordnet, melder Historien ikke Noget om; men det blev dog nok ordnet i Mindelighed. Zero optraadte idetmindste atter endnu samme Aften paa Tivoli.

KLAUS.

Asta Soderup hører ind under Kategorien: en af vore unge, mest lovende Malerinder. Saaledes tituleres hun, hvergang hun nævnes af Pressen — vel at mærke af den Del af Pressen, der i kunstnerisk Opfattelse staar paa samme Parti som hun, for den anden Del existerer der ingen Kunstnerinde af det Navn. Selve Betegnelsen er forøvrigt Sandhed med Modifikation. Frk. Soderup er ikke ung længere, dertil har hun «levet» i en altfor lang Aarrække, idet hun først begyndte paa Løfterne for beundrende Tanter og Kusiner, saa de respektive Familievægge snart straalede af mærkelige Kopier af de mest forskjellige Mesterværker, og derpaa lovede videre for det store Publikum, der dog sandt at sige ikke var saa overvættes talrigt, da det udelukkende rekrutteredes fra hendes private Omgangskreds. I Førstningen indskrænkede hun sin originale Virksomhed til at male Blomster med et sparsomt Tilbehør af Vaser, Skaale eller andre skrøbelige Husholdningsgjenstande, men med et rigeligt Styrtebad af Dugdraaber, over hvilke sidstes Naturtroskab hendes Beundrere

stedse geraadede i Extase, men lidt efter lidt tog hun Mod til sig og vovede sig i Lag med større Opgaver. Hun gav sig til at studere Mennesker, aabenbarede sit sande Kunstnernaturel ved kun at finde Landalmuen interessant og udødeliggjorde et helt Galleri af alderstegne, rynkede Indsiddersker, som sad og spandt ved de rødmalede Bornholmere, og affældige, tandløse Aftægtsmænd, som med foldede Hænder fromt fandt sig i den sørgelige Lod at blive portrætterede.

For at finde Modeller til denne Samling slog Frk. Soderup sig hver Sommer ned i en eller anden af Kongerigets Landsbyer, og for at Samtiden ikke skulde svæve i ængstelig Uvished om, hvor den udmærkede Kunstnerinde til enhver Tid befandt sig, gav de samvittighedsfulde Nyhedsblade hvert Foraar med smaat Tryk den værdifulde Oplysning, at den unge Frk. Asta Soderup, en af vore mest lovende Malerinder, agtede i den kommende Sommer at tage Ophold i den eller den Landsby eller det eller det Fiskerleje. Ifjor gik Meddelelsen ud paa, at denne Gang var Gersløse den lykkelige By, som vilde blive beæret med Frøkenens Nærværelse, og i Begyndelsen af Juni ankom Asta da ogsaa til nævnte Sted. Efter en Dags Ophold i den lille Kro, der tydeligt nok ikke engang var beregnet paa saa kort et Ophold, fik hun saa lejet sig en Stue hos Landsbyens Skrædder, Enevold Hansen, hvis Hus havde den i hendes Øjne store Fordel at ligge meget nær ved Fattighuset, hvorfra hun haabede at kunne indrullere adskillige Typer i sit Portrætgalleri. Hun havde stor Rutine i at indrette sig efter sin egen Smag paa fremmede Steder,

og hun tog strax fat paa Omkalfatringen af den tarvelige Stue. Gyldenlakken og Hanekammen i de lave Vinduer maatte vige for mere dannede Blomster, som hun plagede ud af Gartneren paa den nærmeste Herregaard; Psalmebogen, de tre Kolportage-Romaner, den nyttige Raadgiver for Hvermand og nogle meget medtagne Almanakker og Børnebøger gav Plads paa den lille Hængehylde for hendes mere moderne Bibliothek; det grimme hæklede Stykke med Vasen med Tøjblomsterne, de to Glas-Lysestager og Syæsken med de mange smaa Sneglehuse og Krebseøjne, som smykkede Kommoden og gav Værelset noget Pigekammeragtigt ved sig, blev uden Naade og Barmhjertighed fejet ud; og endelig fjernedes alle Vægprydelserne, der bestod af to, i Glas og Ramme indfattede Modejournaler fra 1878 og 79, Skrædderens to første Virkeaar, og nogle stærkt kolorerede bibelske Smaabilleder, der maatte nøjes med pressede gyldne Papirsrammer. Som Erstatning ophængte hun rundtom i fantastisk Uorden nogle Stumper og Strimler af mangestribet Tøj, om hvis Anvendelse Skrædderen og Kone udtalte sig i allehaande Gisninger, ligefra Hovedpynt til Underskjørt, et Par kolorerede Buketter af Siv og Moskedonner med velmotiverede, kinesiske 25 Øres Vifter i og en Samling paabegyndte Studier og Skitser, hvilke af Skrædderfolkene anvendtes som et herligt Beroligelsesmiddel for Børnene, idet disse i Frøkenens Fraværelse fik Lov til at gaa ind og se Billeder og timevis med Fingren i Munden kunde grunde paa, om det var en Solnedgang eller en Ildløs eller maaske et Fad Rødgrød, de stod og saae paa.

Allerede Dagen efter sin Ankomst vakte Frk. Soderup almindelig Opmærksomhed, da hun med lange Skridt og nogle meget mandhaftige Høvlebevægelser med Armene gjennemstrejfede Landsbyen paa Kryds og tvers. Der var aldrig der paa Egnen set noget saa dristigt, forsorent eller rent ud sagt vildt Kostume som hendes stærkt opkiltrede Kjole, det tætsluttende Yersey Liv med de snævre Ærmer, der syntes at forlænge hendes pibestilkede Arme og gjorde dem dobbelt saa kantede og ugratiøse, som de vare iforvejen, og den kirsebærrøde Baskerhue, der lidt vel rask sad paa tre af de halvlange, krøllede Haar og stak sin Dusk i Vejret paa en udfordrende Maade. Da hun betragtede alle de Gerløsefolk, hun mødte, med et skarpt prøvende, stikkende Blik for at se, om hun kunde bruge dem til sit omtalte Portræt-Panoptikon, gjorde hun saa at sige ikke noget ublandet gunstigt Indtryk paa Befolkningen, der, som Bønder i Almindelighed, var mistænksom af sig og ikke holdt af at blive iagttaget. Man begyndte at hviske om, at det saae ud til at være et samfundsfarligt Kvindfolk, og efter en meget kort Betænkningstid dømte Skolelæreren, der for nylig havde været i Kjøbenhavn og set en Udstilling af en russisk Malers Værker, og som derfor antoges i en særlig Grad at være inde i alle russiske Forhold, hende til at høre til Nihilisternes Parti, og alle de brave Gersløse Mænd og Kvinder akviescerede ved denne Kendelse. Dette maa dog ikke forstaaes, som om de gode Folk troede, at den fremmede Frøken altid gik om med en Dynamitbombe eller Torpedo i Lommen; men de vare dog saa

forsigtige at sorge for at komme i Dækstilling inde i Gaarde eller bag Stakke, naar hun viste sig et Stykke nede ad Vejen. En Følge heraf var ganske naturligt, at hendes Tilværelse i Gersløse blev temmelig fattig paa Omgang, og skjøndt hun vel ansaae landlig Ensomhed for noget særdeles idyllisk Noget, begyndte den dog snart at trætte hende. Hun saae sig derfor om efter et Surrogat for den savnede menneskelige Omgang og var hurtigt saa heldigt at finde et saadant.

En Dag sad Kunstnerinden og arbejdede i Smedens Have, hvis man kan kalde den lille Stump Jord saa, der var afstribet i saa tætte Kartoffelrader som muligt og ellers kun var bevoxet med tre-fire forkuede, gamle Frugttræer, paa hvilke Grenene svajede stærkt ud til Siderne omtrent helt nede ved Jorden og gav Træerne et hjulbenet Udseende, og med to Bikuber, som sad paa Skred paa Staderne og lignede et Par højst letsindige Straahatte. Asta sad paa sin lille vippevorne Feltstol i Skygge af den omfangsrige Malerparasol, der hvælvede sig over hende som en Kæmpe-Champignon, medens den aabne Malerkasse laa paa Jorden ved hendes Fødder. Hun sled iøvrigt i det, men hun havde ogsaa faaet fat i et højst interessant, og efter hendes Formening ganske nyt Motiv: bag det faldefærdige, vinde og skjæve Udhus med det tæt overskyggende Straatag, der sad saa langt nede, at det saae ud, som det faldt Bygningen ned i Panden, stod Smedens halvgamle Kone ved Skurebænken ifærd med at skure og polere diverse Kjedler og Kasseroller. Ganske vist havde den stakkels Smedekone ikke i hele sit Liv ejet halvt saa mange

Kobber- og Messingsager, men havde maattet laane hos Naboer og Gjenboer, og ganske vist havde der været adskillig Rimelighed for, om den gode Kone var begyndt med at skure sit eget Ansigt og polere sine egne Arme; men ellers kunde der Intet indvendes mod Sujettet.

Modellen havde i et Par stive Timer staaet ubevægelig med en Høvisk og skuret løs paa selvsamme Plet af en Kasserolle uden at røre Haanden af Stedet, og det var derfor ikke til at undres over, om hun var bleven træt. Med Eet begyndte det da ogsaa at give nogle korte, krampagtige Ryk i hendes Arme og Ben og hele Krop.

«Aa nej, De maa endelig staa stille!» udbrød Asta ærgerligt. «Jeg er strax færdig — blot et Par Minutter, saa skal De slippe for idag.»

Smedekonen parerede Ordre, rettede sig og antog en lige saa naturlig Holdning som en Rekrut, der tiltales af en General eller et andet, i hans Øjne overjordisk Væsen. Stilstanden varede imidlertid ikke ret længe, et halvt Minut efter fløj den højre Haand ivejret med et uvilkaarligt Spjæt.

«Herregud, hvad gaar der af Dem?» raabte Asta hidsigere. «Det er jo umuligt at male efter Dem, saadan De staar der og fægter i Luften.»

Konen rettede sig og gik næsten bagover af Ivrighed for at holde sig rank, og saa begyndte hun at fremstamme en Undskyldning med halvaaben Mund, idet hun ikke vilde forstyrre det naturlige, skjønne Udtryk i sit Ansigt: «Ja, det er ikke min Skyld, Frøken, det er Klaus . . . .»

«Klaus? Hvem er det?»

«De maa undskylde, det er af en Fejltagelse, han er kommen herhen.»

Frk. Soderup saae sig om til alle Sider uden at kunne faa Øje paa en Moderssjæl og spurgte derfor atter: «Jamen hvem er Klaus?»

Istedetfor Svar susede den duftende Skurevisk forbi Øret paa Frøkenen og faldt ned ved hendes Side. Hun rog op med et Sæt, væltede Feltstolen og havde nær gjort det Samme ved Staffeliet og det paabegyndte Mesterværk, men heldigvis fik hun fat i det i sidste Øjeblik og udbad sig derpaa en Forklaring over, hvad det skulde sige, at hendes Model gav sig til at bombardere med Skureviske.

«Det er jo ham, Klaus, den forbandede Tyveknægt . . . vores Jenses Allike,» oplyste Smedekonen og begav sig paa Jagt efter den omtalte Klaus i Kartoflerne. «Han har nuppet Noget i Deres Farvelade . . . Vil Du se, Du kommer hit med det, din Gavtyv!»

Asta saae i den Retning, i hvilken Konen stolprede afsted, og opdagede ganske rigtigt Forbryderen hoppende nok saa gemytligt afsted med en af hendes Tuber i Næbet. Ulykken var jo ikke stor, og Asta tilgav saa meget snarere Tyveriet, som hun fik sig en hjertelig Latter over Forfølgelsesscenen. Alliken dansede nemlig kvikt afsted, ikke rigtigt gratiøst forresten, for da den var stækket paa den ene Vinge, kom den altid skjævt ned paa Jorden, naar den havde vovet sig for højt op, og trimlede et Stykke afsted som en beruset Mand, inden den fik Fodfæste; men

alligevel satte den dog betydeligt lettere over Kartoffelbuskene end den efterfølgende Smedekone, der skrævede over Forhindringerne, som om de vare flere Alen høje, og ikke havde stort Begreb om, hvor hun faldt ned. Tilsidst lykkedes det hende dog ved at kaste sit Forklæde over Klaus at indfange ham og faa Tyvekosterne fra ham.

«Aa ja, Frøkenen kan tro, det er en slem Hoppegeje, det Dyr,» begyndte hun forpustet. «De aner ikke Alt, hvad den har slaaet itu for os, og alle de Ulykker, den har gjort os. Det er ogsaa skrækkeligt, man skal plages med saadan noget Skab; men det ender da ogsaa nok en skjøn Dag med, at jeg vrider Halsen om paa Bæstet, skjøndt baade vor Fa'er og Drengen siger, det vilde være Synd.»

«Nu skal jeg sige Dem Noget, Madam! De kan jo overlade den til mig, saalænge jeg er her, saa er De da fri for den i den Tid.»

«Jøsses, jamen vil Frøkenen ogsaa have den?»

«Ja, det vil sige, De faar den tilbage, naar jeg rejser. Men imedens vil den dog altid være ligesom til lidt Selskab for mig.»

«Ja, det er en vis Vej, og jeg siger Tak til, gjør jeg!»

Resultatet af Forhandlingerne blev kort at fortælle, at Klaus skiftede Tjeneste, og en Timestid senere blev bragt hjem til Frøkenen af Smedens Jens, som blev fuldstændigt trøstet i sin store Sorg ved Hjælp af en 25 Øre.

Klaus var ikke noget udpræget skjønt Exemplar af sin Slægt. For det Første saae han som alle sine Kolleger irriterende vigtig og indbildsk ud, — naar den gik, vippede

Hovedet formeligt paa den af lutter Selvbevidsthed — men dernæst havde den den personlige Skavank altid at se ubeskriveligt snavset ud, som havde den just brugt sine egne Vinger som Fjervinger til at støve Smedeværkstedet af med, og dertil var den allerede i en tidlig Alder begyndt at blive skaldet, ikke saa meget i Hovedet som paa Brystet, hvor der præsenterede sig en Række større og mindre Medailloner af Skaldethed, som gav et Indblik til det nøgne Bryst, der ledte Astas Tanke hen paa det Fuglevildt i Vildthandlervinduerne, som kaldes friskplukket, men stedse antages at befinde sig paa det allersidste Stadium af Holdbarhed. Klaus' Udseende skadede den imidlertid ikke i dens nye Ejerindes Omdømme, tvertimod! Thi ogsaa *det* talte til Bevis for Frk. Søderups sande Kunstnernaturel, at hun fandt Alt kjønt, hvad almindelige Mennesker med et mildt Udtryk fandt nederdrægtigt grimt. Dog skal det indrømmes, at det var kuriøst at se den lille Fyr spankulere omkring med afmaalte, sikre Skridt, som om den gik i Embedsforretninger, og seende sig hastigt om, snart til den ene og snart til den anden Side, som for at overbevise sig om, at Ingen lo af den; den syntes kun at mangle et Par Briller paa Næbet og en Rulle Papirer under Vingen for at afgive en ypperlig Parodi paa en Stivstikker af en fuldblods Stok-Bureaukrat.

Skrædderfamilien var sandt at sige ikke synderligt glad over den nye Logerende, der var kommen tilhuse. Fyren var dem bekjendt som en slem Urostifter; dens noget medtagne Dragt stødte Husfaderens fagmæssige Sans for en

elegant, proper Paaklædning, og dens hæse Skrig mindede Husmoderen paa en ubehagelig Maade om Børnenes ugenerte Opstød, — hun vidste jo ikke, den gode Kone, at Klaus hørte til Sangfuglene.

Et Par Dage efter var det en tæt Skylregn, som lige fra den tidlige Morgen spærrede Asta Soderup inde i den lille Landsbystue. Hun hengav sig til det store Udvalg af Fornøjelser, man er henvist til under saadanne Omstændigheder: gabede, læste lidt, og gabede saa igjen. Bogen var gleden fra hende, og hun havde en god Stund siddet i en om Hypnotisme mindende Tilstand, lyttet til Regnens sivende Lyd og seet udover den pjaskvaade Gaard, hvor de smaa, toppede Sten glinsede som Vandblærer, og ind i Haven, hvor Vandet sprøjtede op mod Kaalstokkens Hængekrøller og i stride Strømme drev ned fra Piletræet og det som Lysthus sig bredende Hyldetræ og nede mod Lavningen stod højt i Renderne mellem Kartoffelbedene, medens den smalle Gang midt opad Haven skinnede med en slimet Glans, som var den et Spor, en Kæmpesnegl havde efterladt sig.

Pludselig blev Stilheden afbrudt ved Trampen og Skrigen og Skraalen ude i Kjøkkenet, og saa hørte man et helt Kompagni komme buldrende paa Træsko gjennem Forstuen. Asta sprang op, ilede til Vinduet og bibragte sin Pande et dygtigt Knubs mod den lave Ramme, saadan skyndte hun sig for at komme til at se ud.

Det var hele Familien Hansen, som kom tumlende ud, først Madammen med opfæstet Forklæde og Sløven løftet

i Haanden, saa tre—fire Poder, som af lutter Iver kom til at sidde fast i Døren, og saa Skrædderen, Svenden og Drengen, Alle paa udtraadte Slæber, humpende lidt stivbenede afsted, i saadan en Fart vare de komne ned af Bordet. Og ankomne i Gaarden gav hele den Hansenske Husstand sig til at opføre en Fortvivlelsens Runddans under cimbriske Hyl og hottentotske Armbevægelser.

Med sin bedste Villie kunde Asta ikke opdage nogensomhelst Grund til denne mærkelige Opførsel og ilede derfor ud og tilraabte dem fra Forstuedøren: «Men Gud, hvad er der dog?»

«Aa, det er Deres forbistrede Rakkerpukkel af Klaus!» skreg Skrædderkonen uden at stanse sin Jagt.

«Har den gjort noget Galt?»

«Om den har? Aa nej! Den har bare stjaalet en Sølvske.»

«Som var af Nysølv,» oplyste Skrædderdrengen.

«Hold Mund, Dreng! Der er Ingen, der taler til Dig!» raabte hans Principal og langede ud efter ham.

Nu fik Asta endelig Øje paa Klaus, som strakte ud, det bedste den kunde, halvt hoppende og halvt flyvende, svippede rundt om Brønden, smuttede ind under en Balle hist og satte over en Kurv her. Der er dog ingen Tvivl om, at dens Forfølgere vare den for mange til ikke hurtigt at faa fat i den, men saa echapperede Forbryderen pludselig op paa en Trillebør, som stod lænet op mod Væggen af et Udhus. I samlet Trop styrtede Alle hen mod Trillebøren, og af Rædsel over at se Fjendens hele Styrke under

Eet fik Klaus sig svunget op paa Udhusets Tag. Skrædderen fik i en Fart en Stige sat til; men inden han naaede op ad denne, befandt Dyret sig allerede paa Hovedhusets Straatag og ilede i Stormskridt op mod Rygningen af det. Den ankom snart hertil, og saa stærk var dens Følelse af Tryghed paa sit ophøjede Stade, at den gav sig til at gjøre Kunster for de forsamlede Tilskuere og spaserede frem og tilbage her som en Akrobat paa en Ascensionsline, idet den holdt den stjaalne Theske i Næbet som en Balancerstang.

Den Hansenske Familie var falden til Ro, og i Mangel af anden Beskjæftigelse gav man sig til at skjændes om, hvem der havde den egentlige Skyld i Ulykken.

«Det ligner heller ikke Noget, Mutter», begyndte Husfaderen, «at lade de fine Theskeer ligge og flyde i Kykkenet.»

«Var det maaske ikke *Dig*, der skulde have Kaffe til Ole Jensen, der var inde at hente sin Kavaj?»

«Jamen Du kunde da idetmindste holde Døren til Gaarden lukket.»

«Hvem Andre end Du lod den staa aaben, da Du havde været ovre i Skuret efter Vognstigen til Ole Jensens Kone? . . . . Nej, Du skulde hellere takke mig! For det er ikke mere end en halv Timestid siden, at den var inde i Kykkenet, og dengang havde den ogsaa fat i en Ske, men da fik jeg dog jaget ham væk, den Tyverad!»

Asta søgte at give Samtalen en gemytligere Vending ved at bemærke: «Det er klart, at Klaus ikke maa være

rigtig rask, naar den saadan tager en Theske hver halve Time.»

Familien grundede et Øjeblik paa, hvad hendes Mening vel kunde være, men kom overraskende hurtigt til det Resultat, at det var noget Vaas. Man gav sig paany til at stille de mest baade truende og lokkende Opfordringer til Klaus om at komme med Skeen, og heller ikke her hjalp det paa Stemningen, at Asta raabte med i Kor med et «Denne Vej med Sølvtøjet!»

Mændene gav sig til at drøfte, paa hvilken Maade de nemmest skulde komme op paa Taget, men saa fik Skrædderdrengen en genial Ide. Med Eet fløj en af hans Slæber op mod Klaus, strax fulgte en af Svendens efter, og saa kom Mesters egen. Det blev et helt Tøffelregnvejr. Alliken flyttede sig fra Sted til Sted, men tilsidst blev det den for broget, og den tiltraadte et Tilbagetog over Udhusets lavere Tag, hvorfra den lod sig dumpe ned i Gaarden. I samme Øjeblik begyndte den vilde Jagt igjen. Klaus søgte et Tilflugtsted under Hjulbøren, og dreven ud herfra flagrede den med stort Besvær op paa Trærammen om Brønden. Et Rædselsskrig, saa intensivt og vanvittigt, som endnu ikke før var hørt, rejste sig fra samtlige Forfølgere. For første Gang blev Klaus forskrækket, for første Gang syntes den ikke længere, at det var Løjer, og i sin Befippelse gav den slip paa Skeen, som klingrende stødte mod Brøndens Kantsten og derpaa med et Plump forsvandt i Dybet.

At beskrive Enevold Hansens og Families Skræk og Sorg er baade ugjørligt og overflødigt. Man glemte i Øje-

blikkets Smerte rent Klaus, som galopperede ud i Haven for under en Busk at filosofere over, hvad det var, der egentlig var sket. Men Sorgen blev hurtigt stillet, da Asta Soderup tilbød at erstatte den tabte Ske, og alle skumle Hævnplaner mod Klaus forsvandt med det Samme.

Efter denne Tildragelse gik der saagodtsom ikke en Dag, uden at dette *mauvais sujet* af en Allike jo beredte Beboerne af det beskedne Skrædderhus en eller anden Overraskelse i Form af Tyverier. Een Gang var det Mutters Sax, som var forsvunden, en anden Gang var Fatters Fingerbøl ikke til at finde; een Gang saae man Klaus flyve afsted med lille Christians Tintrompet i Næbet — uden dog at blæse paa den, forstaar sig —, en anden Gang forsvandt samme Misdæder i en Grøft ude paa Marken med den gamle Svends Næsebriller, osv., osv. Alt, hvad der skinnede, havde en uimodstaaelig Tiltrækningskraft paa den, og saaledes maa det forklares, at den var bleven den Massetyv, den var; thi den havde hverken Fornøjelse eller Fordel deraf, forsaavidt Fuglene da ikke skulde besidde et for Ornithologerne hidtil ukjendt Assistentshus. Hvor alle disse forskjellige Gjenstande egentlig blev af, er aldrig opklaret.

Vel fandt Naboer og Gjenboer af og til en Messingknap i Suppekjedlen eller Theske i Spyttebakken, men sligt var arriveret *før* Klaus' Ankomst der til Nabolaget og vakte derfor ingen Opsigt. Der turde tillige ogsaa være en vis Sandsynlighed for, at Klaus som alle Till Uglspil'er fik Skyld for Mere, end hvad der strengt taget kunde tilregnes ham.

Den, hvem alle disse Tyverier mest gik ud over, var mærkværdigt nok ikke de Bestjaalne, men derimod Frk. Asta Soderup. Der blev stedse gjort Erstatningssøgsmaal gjældende mod hende, og skjøndt det jo ikke var store Sager, det drejede sig om, fordyredes hendes Sommerophold dog endel derved. Hun havde allerede flere Gange bestemt sig til at sende Klaus tilbage, hvor han kom fra; men inden denne Beslutning blev realiseret, kom hun til at more sig over en eller anden Bagatel, som Klaus havde hittet paa, og saa blev Forvisningen hvergang foreløbigt udsat.

Det hændte saaledes engang, at Kunstnerinden kom hjem hen ad Aften. Gjennem det aabentstaaende Vindue kunde hun se ind i Værkstedet, der stod tomt, da Folkene for Øjeblikket holdt Nadver, og her opdagede hun Klaus ivrigt beskjæftiget med Noget paa Skrædderbordet. Hun listede sig ubemærket hen for at se, hvad det var, Fyren havde for.

Klaus stod oppe paa Mesters store Sypude og gloede højst forbavset, med Hovedet snart paa den ene og snart paa den anden Side paa den Masse af Knappenaalshoveder, som viste sig der. Først søgte den at prikke dem ned i Puden ved meget arrigt at banke løs paa dem, idet den brugte sit Næb som et Slags Brolæggerjomfru. Men da den opdagede, at dette ikke gik, prøvede den at hale dem op, idet den satte imod med Fødderne og blev usædvanligt højskuldret af Anstrengelse. Og den hev endnu stærkere, da Naalen begyndte at komme tilsyne, medens Øjnene stod ganske stive i Hovedet paa den ved Synet af dette Fæno-

men; den troede øjensynligt, at denne skinnende Staaltraad, eller hvad det nu var for Noget, aldrig vilde faa Ende, og var derfor hvergang ved at gaa bagover, naar Naalen slap Puden. Den lagde nok saa pænt Naalene, efterhaanden som den tog dem op, i Bunke ved Siden af Puden, stirrede saa eftertænksomt paa Bunken og satte saa midt op i den, hvor den med Fødderne fejede alle Naalene ud af Vinduet. Da der ikke var flere skinnende Sager at opdage i Værkstedet, forlod den dette, slaaende stolt med Nakken i Bevidstheden om en glimrende udført Bedrift.

Man vil forstaa, at det ikke var den ringeste Del af Astas Fornøjelse kort efter fra sit Skjul at være Vidne til alle de Gisninger, Folkene fortabte sig i, om hvor i al Verden — de brugte nu forresten en anden Stedsbetegnelse — Knappenaalene vare blevne af.

Men man skal aldrig være skadefro, Sligt bærer stedse sin Straf i sig selv.

En Eftermiddag senere hen i Ugen, da hun efter sluttet Arbejde kom hjem, fandt hun Klaus staaende paa den dinglevorne Hængehylde, hvorpaa hendes Bibliothek befandt sig. Hun fandt den saa pudsig, som den stod der, med Næbet lige paa Bogryggen som en nærsynet Bogorm forat studere Titlerne paa de forskjellige Bøger og se, hvilken den skulde vælge. Men hun indsaae strax, at Klaus ingen literær Allike var, for den saae med lige Velvillie tilvenstre som tilhøjre. Pludselig gav hun sig til at klappe meget stærkt i Hænderne, paa ingen Maade dog for at tilkjendegive Klaus sit Bifald, men simpelthen kun for at skræmme Fuglen bort. Hun

havde nemlig opdaget, hvori Fyrens Interesse for Literaturen bestod: Klaus havde pillet alle de forgyldte Titler af hendes Bøger. Et saadant Misbrug af den nyere Literatur vilde hun aldrig have tilladt, selv om hendes Ejendele ikke havde været indbundne i Pragtbind, og hun foer til forat tage Misdæderen ved Vingebenet; men Klaus var hurtigere end hun og forlod skyndsomst Scenen, under høje Skrig protesterende mod Forfølgelsen, og hermed bar den sig ad akkurat, som et Menneske vilde have gjort, der er grebet i ulovlig Hugst paa Andres literære Enemærker.

Havde Asta med det Samme faaet fat paa Fuglen, havde sikkert dens Dage været talte, ialfald de Dage, den var kommen til at tilbringe hos hende; men atter denne Gang lykkedes det Klaus at formilde de vrede Guder, før Hjemsendelsen fandt Sted.

Klaus var sporløst forsvunden efter sin Flugt. Eftermiddagen gik, og Aftenen med, men Delinkventen viste sig ikke. Og Asta sov ind med et fromt Haab om, at den maaske havde funden en lykkelig Død ved en ulykkelig Hændelse.

Næste Morgen kom den imidlertid for en Dag. Det var den unge Student ovre fra Præstegaarden, der bragte den i en lille Spaankurv, hvorfra Klaus kiggede nysgjerrigt op med sit lille blanke Øje, der skinnede som Glashovedet paa en Naal.

Studenten spurgte, om det var Frk. Soderup.

Jo, det var hende.

Og det var nok hendes Allike.

Det var det ogsaa.

Om han maatte præsentere sig selv? Han var Student Rugaard, Søn af Byens Præst.

Glædede hende overordentligt at gjøre hans Bekjendtskab.

«Ra-Ra-Ra, Ra, Ra, Ra!» skreg Alliken i Kurven og fik for sin Indblanden i Konversationen et Smæk af Studentens Hue.

Om Hr. Rugaard ikke vilde tage Plads?

Tak! Hvis han ikke forstyrrede?

Paa ingen Maade.

«Ra-Ra . . . .» Resten af Klaus' Bemærkning blev kvalt ved, at Studenten greb den om Næbet.

Ja, for han troede, det var paa denne Tid, Frøkenen begyndte at arbejde, og han vilde saa nødig genere.

Gud, det hastede aldeles ikke, og generede naturligvis ikke.

«Ra-Ra-Ra, Ra, Ra, Ra!» — det lød som en hæs, spottende Latter.

Ja, han vilde saa gjerne nyde den Lykke nogle Øjeblikke at være sammen med en saa berømt Kunstnerinde, han havde allerede i flere Aar beundret hendes Malerier.

Nu smigrede han vist?

Paa ingen Maade.

«Ra-Ra-Ra, Ra, Ra, Ra!» grinte Klaus højere end nogensinde.

Asta foreslog Hr. Rugaard at sætte Alliken i Frihed, det var saadant et ækelt generende Dyr.

Klaus hoppede afsted, og Studenten og Kunstnerinden talte uden Forstyrrelse videre om alle disse interessante Ting, hvorom to Mennesker kunne tale, som aldrig have set hinanden før og følgeligt ikke kjende det Mindste til hinanden.

Da det for en Visit normerede Kvarter var gaaet, rejste Studenten sig for at tage Afsked. Før han gik, spurgte Asta let henkastet, men dog ikke uden en vis Ængstelse i Stemmen, om Klaus havde været til megen Ulejlighed i Præstegaarden.

«Nej, tvertimod!» svarede Rugaard. «Den var os endogsaa til stor Fornøjelse.»

«Hvorledes det?» spurgte Asta, som mindst havde ventet *det* Svar.

Og saa fortalte Studenten følgende Begivenhed, som var passeret Aftenen forud.

I Skumringen var en ældre Husmandskone, Ane Hjulmands Kone, kommen ind til Præsten og havde uden mange Indledninger eller Omsvøb anmodet ham om at berette hende, da hun skulde dø. — Præsten gjorde store Øjne og spurgte, hvor hun havde faaet de sørgelige Tanker fra. — «Jo, ded var da vis nok, ded!» lød det oplysende Svar. — Om hun da var syg? — Nej, hun var Gudskelov saa grumme vel. — Men hvor var den sære Ide da falden hende ind? — Jo, for hun havde set et Varsel. — Et Varsel?! Hille den! Hvor og hvornaar? — Nu, nyssens, da hun kom gaaende der sønden for Hr. Pastorens Have. — Ej, ej! Og hvordan havde det set ud? — Det havde været

af Skikkelse som en Ravn og var kommet farende bagfra lige ned i Hovedet paa hende og havde sledet og revet i hendes Gyldenstyks Hue, saa det var en Gru. Og en Ravn betød Død, det vidste hun for vist fra sin Mormoer. — Præsten begyndte med at more sig over hendes Daarskab, men endte med at ærgre sig, da Ane Hjulmands blev ved Sit, hvad han saa sagde. Da hun var gaaet, gav han sig til at gruble over, hvad det kunde have været, som hun havde antaget for et Varsel. Da Hs. Velærværdighed ikke kunde finde ud heraf, begyndte han paa en Artikel om Overtro i vore Dage blandt Bønderne, som han vilde tilstille sit Livorgan i Hovedstaden; men han stoppede noget pludselig op og kastede Begyndelsen i Papirkurven, da hans tolvaarige Sønneke i det Samme indbragte Klaus, som han havde fanget i det søndre Hegn.

Klaus fik altsaa Lov til fremdeles at blive hos Asta, og tilbage staar kun at fortælle, hvorlunde han forskjertsede denne Lykke.

Kunstnerinden arbejdede endnu hver Formiddag i Haven ved Smedien paa den skurende Smedekone, og Klaus fulgte gjerne med til sit gamle Hjem, for den var nu ikke saa fintfølende, at den kunde mærke, der Ingen var, som skjøttede om dens Visit. Den Formiddag, Ulykken skete, var der som sædvanlig en Pavse i Arbejdet, en af disse Pavser, som ere almindeligt bekjendte under Titlen «Modellen holder Hvil», — Smedekonen holdt nu forresten Hvil ved at kanøfle et Par af sine Unger, men det vedkommer ikke Sagen. Asta havde et Øjeblik forladt Haven og var, da

hun paa det Nærmeste var færdig med den skurende Smedekone, gaaet ud paa Landevejen for at spejde efter, om der ikke skulde tilbyde sig et eller andet Motiv.

Klaus var saaledes for en Stund kommen i Enebesiddelse af Haven, og den benyttede Lejligheden til at underkaste sin Herskerindes Kunstværk en kritisk Værdsættelse. Den gav sig ikke ud for at være Kunstkjender, den forstod sig vel paa Kunst, som Folk gjør flest, og følgeligt vidste den aldrig, hvad den skulde synes om et Kunstværk, før den af Kritiken havde faaet at vide, om den skulde beundre eller kaste Vrag paa det. Den var derfor sandt at sige ikke ubetydeligt i Vildrede med, hvad den skulde sige om den unge lovende Kunstnerindes sidste Værk. Den saae paa det fra højre, og den saae paa det fra venstre; saa hoppede den op paa Feltstolen for bedre at kunne tage det i Øjesyn, virrede vrippent med Hovedet, kløede sig betænkeligt bag Øret med Kloen og blinkede frygteligt kritisk ved pludselig at lade sit lille blanke Øje forsvinde bag en blaa bleg Hudlap, som den smækkede for, ligesom en Billettør smækker Klappen for Billethullet i. Havde den turdet udtale sin Mening, vilde den have tilstaaet, at den oprigtig talt ikke formaaede at afvinde en graa, snavset Bondekone ved en graa, snavset Skurebænk opad en graa, snavset Udhusvæg allermindste Interesse. Men med Eet viste der sig et Frydens Glimt i dens Øje, thi den havde opdaget en skrigende gul Klat midt i alt det triste Graa, og det var Noget, Alliken forstod sig paa. Det var, som man maaske

vil kunne forstaa, en blankt poleret Messingkjedel, som Asta just havde malet færdig den Dag.

Klaus vilde, sin Natur tro, snappe denne skinnende Klat og flagrede i den Anledning op mod Maleriet, men drattede øjeblikkeligt ned igjen og saae med megen Forbavselse nede fra Jorden den gule Plet deroppe endnu. Atter hoppede den derfor op paa Feltstolen og gjorde et nyt Angreb. Denne Gang medførte det det forunderlige Resultat, at Klaus' Næb gik durch gjennem Lærredet. Efter denne Opdagelse satte den sig ganske roligt paa Staffeliet og huggede løs, saalænge der var noget af Messingkjedlen tilbage, og efter nogen Tids Bearbejdelse fremkom der et ret anseligt Hul. Som alle Alliker led Klaus i høj Grad af Nysgjerrighed, og den kunde selvfølgeligt ikke afholde sig fra at kigge efter, hvad der var bagved Maleriet. Det gik nemt nok at faa Hovedet gjennem Hullet, men da den vilde trække det tilbage, stemmede Kanterne af det ituhugne Lærred imod, og det var umuligt for den arme Fyr at faa Hovedet hverken frem eller tilbage. Den sprællede imidlertid under stærke Skrig saa voldsomt for at komme løs, at det tilsidst lykkedes den at trække Maleriet med sig i et Fald ned paa Jorden, og her tumlede den og det rundt i en vild Hvirveldans, Klaus baskende med Vingerne og faaende Fodfæste snart med den ene snart med den anden Fod, men stadigt med Hovedet stikkende i Hullet og raabende Gevalt af al Magt.

Dens høje Skrig hidkaldte baade Asta og Smedekonen, og hvad der videre passerede, kan Enhver let sige sig selv.

Men Klaus fik Afsked fra Astas Tjeneste i højeste Unaade, skjøndt dens attenterede Rov af Messingkjedlen vel nok kunde opfattes som en Kompliment til Astas Malekunst.

«Nu skal De have Tak for Laan af det Bæst!» sagde Asta til Smedekonen, — hun var saa vred, at hun virkelig sagde Bæst.

«Ja, jeg tænkte nok, jeg fik ham igjen før Tiden,» sukkede Konen. «Han er aldrig til Andet end Ulykke!»

GRIMS OG MORTEN.

Kjært Barn har mange Navne, og Fru Kjeldstrups Kat var et særdeles elsket Barn. Dens oprindelige Daabsnavn var vel egentlig «Grims», et Navn, hvis Afledning strax ved Synet af den stod enhver upartisk Tilskuer klar uden den fjerneste Forklaring. Den udmærkede sig nemlig ikke ved sin Skjønhed, men tiltrak sig alligevel almindelig Opmærksomhed ved sit aparte Udseende. Den var ikke som de fleste af dens Standsfæller enten tigret eller plettet, eller stribet eller spættet, dens Pels var ligefrem klattet, og det paa den ordinæreste Maade af Verden; her havde den en graa og der en gul, hist en sort og her en hvid Klat, og alle vare de af de særeste Formationer og anbragte paa de Steder, hvor man mindst ventede dem; dens Forpoter mindede om et Par gamle Slavebenklæder med et gult og et graat Ben, medens Bagpoterne mere henledte Tanken paa spættede Rejsetæpper, og saa fik den et underligt, skjævhovedet Udseende ved, at dens ene Øje laa som en Oase i en skinnende hvid Ørken, medens det andet forsvandt i en stor, sort Blækklat. Hele Dyret saae kort

sagt ud, som om det lige havde væltet sig rundt paa en velbesat Palet, og dens Skind vilde sikkert have tiltalt selv en nok saa farvegrisk nymodens Forfatter. Foruden ved sit betegnende Døbenavn kaldtes den tillige for «Mirre», «Knurre», «Pirs», «Musse» og andre lignende vellydende, paa staaende Fod improviserede Kjælenavne; men det mærkeligste af alle dens *nomina propria* var dog nok, at den ogsaa hed «Doré», hvilket Hædersnavn den engang havde erholdt, da Fruen en Dag fandt, at den paa det mest Slaaende lignede en allerkjæreste Kat paa en af Dorés Tegninger. Det stod maaske i Forbindelse hermed, at Fruen ikke saa sjældent, naar hun var fortabt i Beskuelsen af sin Yndling, paastod, at den ikke var nogen Kat, men en fortryllet Prinsesse, der en skjøn Dag vilde overraske Verden ved at afkaste Dyrehammen og fremstaa som den vidunderligste Kvinde, der var set, dejlig nok til i Fremtiden at umuliggjøre enhver Skjønhedskonkurrence.

Grims befandt sig ikke længere i Ungdommens fejreste Vaar; Fru Kjeldstrup var allerede kommen i Besiddelse af den, da hun endnu ikke var mere end Thora Sørensen, og det laa en fem—sex Aar tilbage i Tiden. I det Hus paa Vesterbro, hvor hendes fædrene Arne havde staaet, boede der nemlig i Kjælderen foruden et Par gamle, agtværdige, af klamt Vasketøj lugtende Rullefolk, et større Antal Rottefamilier, som nok saa ugenert, uden Spor af Berettigelse eller Lejekontrakt havde indlogeret sig i de forskjellige Etagers Viktualie- og Brændselskjældere. Saavel Værten som Beboerne havde haabet, at det Spektakkel, Maskin-

rullen voldte, skulde forjage Rotterne, og derfor fandt de sig uden at kny i denne underjordiske Torden, der Dagen lang lød op til dem med en Lyd, som om det rumlede i Jordens Mave. De ukaldede Gjæster i Kjælderen syntes imidlertid ikke at være nervøse af sig, idetmindste viste de sig ikke tilsinds at flytte tiltrods for, at Kjælderfolkene nok saa gladeligt og med saa stort Hurlumhej som muligt lod Rullen gaa.

En Dag kom Rullemanden hjem med en Sæk paa Nakken og meddelte sin Kone, at *her* havde han faaet Noget til at fordrive Plageaanderne med. Den brave Madamme, der heraf sluttede, at Sækken indeholdt mindst en Snes Pund Rottekrudt, blev saa angst og bange for paa Stedet at blive sprængt i Luften i Stumper og Stykker og blive expederet ud af sin rare Kjælderlejlighed med et Ben op gjennem Vinduet til Gaarden og en Arm ud gjennem Døren til Gaden, at hun uden mindste Respekt klaskede Etatsraadens Stok i Gulvet — det vil sige, den Stok af Etatsraadens Rulletøj, som hun just bar i Favnen. Hun blev yderligere betuttet, da hendes Mand for at overbevise hende om Fejltagelsen saa at sige slog Katten af Sækken, og en forvildet, tummelumsk Misse gav sig til at fare om i Værelset, forsvinde i Klædekurve for strax efter at sætte afsted over Borde og Stole og ende med uden mindste Respekt for sine egne Sideben at daske sig selv løs mod Væggen i Haab om paa denne Maade at finde en Udvej.

Den importerede Kat fandt sig hurtigt hjemme, thi Kjælderen afgav et herligt Jagtrevier for den, og fra nu af

aflostes den daglige, snurrende Summen fra Rullen af natlige, ømme, hjerteskjærende Katte-serenader eller -jeremiader. Et halvt Aarstid efter nedkom den elskede Rottefordriverske med fem velskabte, pibende Killinger, og nogle Dage derpaa var hele Ungdommen fra Huset og et Par Naboejendomme forsamlet i Gaarden for at være Vidne til, hvorledes Rullemanden, den grumme Bøddel, vilde undlive de fire dødsdømte Kattebørn ved at drukne dem i den overskaarne, blaamalede Petroleumstønde, der gjorde Tjeneste som Vandkar.

Tilfældigvis fik Thora Sørensen fra Spisestuevinduet Øje paa den forestaaende Exekution, hendes unge Hjerte blev blødgjort ved Synet af de smaa blinde Stakler, der endnu kravlede rundt i Rullemandens Forklæde og nok saa meget lignede Krabber som Kattekillinger, og i en meget indtrængende Tone bad hun ham holde inde med sin skammelige Niddingsdaad. Hun ilede ned til Retterstedet, erklærede sig rede til at adoptere en af de yndige Skabninger, som uskyldigen skulde lade deres unge Liv, og med saa stor Varme talte hun disses Sag, at Resultatet blev, at samtidigt med, at hun bar den ene af dem op til sig, begav tre af de tilstedeværende Børn sig hjem, hver slæbende paa sin lille klynkende Killing, for at glæde deres respektive Forældre med denne Tilvæxt til Familiemenageriet.

Paa denne Maade blev Grims altsaa optagen i den Sørensenske Familie.

Den voxede hurtigt op, havde sine gode Dage og drak sig saa tykmavet i strengt kontrolleret Sødmælk, at dens

Figur fik en vis Lighed med en oppustet Gummiballon. Samtidigt med at den i bogstavelig Forstand havde faaet Øjnene op, syntes den ogsaa at have faaet dem op for, at dens nye Ejerinde var en mild og naadig Herskerinde, og den sluttede sig saa tro og hengiven til hende, som et Dyr kan slutte sig til et Menneske, hvilket gav Frøken Thora Anledning til at udtale sin faste Overbevisning om, at Grims var saa klog, at den vidste, det var hende, den skyldte sit Liv. Som Følge af den forædlende Opdragelse, den modtog, blev den snart til et Pragtexemplar af en Stuekat, den viste ingen Tilbøjelighed til at gaa paa Rottejagt i Kjælderen, ligge paa Lur bag Tønder og Kasser i Gaarden efter tilfældigt Bytte eller klatre om paa Taget og jage Spurve i Tagrenden. Dens Legetøj var ikke Rotter og Mus, men Boldte og Smaavindsler, og naar den en enkelt Gang kom ned i den fugtige, sølede Gaard, kunde man se den ryste Snavset af sine Poter med samme Bevægelse, som et Menneske har, der har brændt sine Fingre paa en Kakkelovn.

Dens Tilværelse kunde ikke med nogensomhelst Spor af Ret kaldes anstrengende eller blot umagelig. Naar den ikke laa i Ejerindens Skjød — hvad den ubetinget helst gjorde —, havde den Plads i Vinduet ved Frøkenens Sybord, hvor der stedse stod opredt et blødt Leje i en kasseret, udstoppet Sykurv, og her udhvilede Grims sig ovenpaa sine Anstrengelser, idet den meget passende med de lokale Forhold rullede sig sammen som et kuglerundt Nøgle Garn. Forresten besørgede den alle sine daglige

Gjerninger sammesteds; her gjorde den Toilette, vaskede sig om Snude og Pote med en gratiøst rundet Pote og vixede sin flotte, soignerede Knebelsbart; her kunde den med kvindelig Taalmodighed sidde flere Timer itræk og spinde; herfra kunde den saa bekvemt holde Udkig med, hvad der foregik paa Gaden — for Prinsessen var nysgjerrig som en ganske almindelig Evadatter —, og naar den fik Øje paa en rigtig glubsk udseende Hund eller hørte en arrig Gjøen, kunde det jo hænde, den maatte paa Benene, krumme Ryg og rejse Børster paa Halen, saa denne blev dobbelt saa tyk som ellers og fik en skuffende Lighed med Thoras Lampepudser; og herfra havde den saa dejligt nær til Legetøjet, idet den kun behøvede at lange den ene Pote ned i Frøkenens Syæske og bruge Kløerne som Fiskekrog, saa var der altid Bid af en Dukke Silke, en Stump Tøj, et Garnvindsel eller lignende, og det var den størst mulige Gunstbevisning, at den fik Lov hertil, — Sligt skulde blot en af Thoras Brødre have prøvet paa, saa havde der vanket over Fingrene.

Ikke sjældent forlagde Frøkenen og Missen Scenen for deres Lege til Gulvet. Saa kastede Thora sig ned, saa lang hun var, og laa og boltrede sig, medens Grims kravlede omkring paa hende eller gjorde de forunderligste Spring omkring i Luften, snoende, drejende og vendende sig, men altid faldende elegant ned paa Benene, saa Thora med Sorg beklagede, at Balletten havde tabt ubeskriveligt ved, at Grims var bleven til en Kat og ikke Danserinde. Naturligvis gik disse Lege, især i Begyndelsen ikke af, uden at

Thora blev mærket med adskillige Rifter og Flænger, saa at hendes Allabasthænder og -arme fik Udseende af at have faaet et fint, rødstribet Overtræk over sig; men ved Hjælp af diverse smaa Tjat lærte Grims snart at gjemme sine Kløer i de for dem bestemte Futteraler, thi den var lige saa fin paa det som Prinsessen i Kinesiens Land, der jo ogsaa ifølge Sangen bar sine Negle i Futteraler. Forøvrigt var Grims ikke sjældent i Forlegenhed med, hvorledes den skulde opfatte disse Smaadask, da de som oftest efterfulgtes af nogle særdeles ømme Kjæletegn, hvorefter den blev hædret — for ikke at sige skamrost — med de mest smigrende Udtalelser om, at den var en sød, rar, yndig Missemoer, som ikke kunde gjøre for, at den rev, for det var nu dens Natur, og den havde ikke Forstand nok til at trække de smaa, skarpe — i Tiltale til Grims udtaltes «k» jevnligt som «t» — Klør til sig, og derfor var dens egen Mo'er heller ikke vred paa den.

Da Grims var bleven henved et Aar gammel, fik den ganske uventet en Medbejler til sin Herskerindes Gunst, idet Fuldmægtig Kjeldstrup, hvis Besøg hos Familien i den sidste Tid vare blevne for hyppige til at kunne tilskrives Sørensen senior's gode Traktement eller Sørensen junior's værdifulde Venskab, lagde sin Haand, sit Hjerte og sin just ikke overvældende Fuldmægtiggage for Thoras smaa Fødder. Uden at gjøre sig kostbar ved koket at forlange en længere Betænkningstid, tog den unge Dame disse Sager op, da hun formodentlig fandt, det var Synd, de skulde ligge der; de behørige atten Karats Ringe

udvexledes, de Forlovedes Visitkort spredtes Byen over, den første Søndag spaserede det unge Par Arm i Arm ad Ruten og ud ad Langelinie, — kortsagt, der skete ikke Andet, end hvad saavel hans Venner som hendes Veninder erklærede slet ikke at blive en Smule overraskede over, da de længe havde ventet det.

Grims var ikke dummere, end at den lige fra Forlovelsens allerførste Sukkerbrødsdage mærkede, at denne paatrængende Fyr af en Fuldmægtig, hvem Ingen havde havt Bud efter, var en farlig Rival. Det hændte saaledes virkeligt undertiden, at Thora gav sig adskilligt mere af med ham end med den, saa den godt kunde faa Lov til en hel Eftermiddag at skjøtte sig selv og lege med sig selv. Og atter her viste der sig noget Menneskeligt i dens Karakter, idet den istedetfor at gjøre dette Sidste blev krænket og mente at hævne sig paa de Andre paa det Føleligste ved at sidde og kjede sig. Og naar det saa engang imellem arriverede, at Kjeldstrup indtog dens tidligere Plads paa Frøkenens Skjød — hvad der jo *kunde* passere —, saa sænkede Grims skamfuld sine Øjne og var sikkert bleven rød i Hovedet, hvis der havde været Plads til flere Farver der, medens den gav sig til at filosofere over det unaturlige Forhold mellem Mand og Kvinde, som kaldes Forlovelse.

Det er ikke Stedet her at gjøre Rede for, hvilke fortræffelige og hvilke mindre heldige Egenskaber Kjeldstrup som Menneske var i Besiddelse af, her skal det kun fortælles, at han idetmindste ligeoverfor Grims viste et ikke ubetydeligt Hang til Drilleri. Det morede ham at puste

den i Ørerne blot for at se den fare om og gjøre Forsøg paa at ryste Hovedet af sig; kunde han komme til det, forfriskede han den med smaa Styrtebade for at have den Fornøjelse at se den kile afsted med Benene strittende ud og Halen stivt udstrakt efter sig, saa det saae ud, som den havde fem Ben; naar Grims sad i sin sødeste Søvn med Øjnene saa tæt tillukkede, at de lignede et Par Tankestreger, fandt han paa pludselig at give sig til at gjø som den mest uvorne Kjøter, saa Grims af Rædsel var ved at dratte ned fra Vindueskarmen; havde Grims taget Plads paa en Rorstol, kildrede han den under Poterne, til den gav sig til at danse Reel paa Stedet og spjætte ud med Benene trods nogen engelsk Matros i denne benbrækkende Nationaldans, o. s. fr. Selvfølgeligt drev han som oftest disse herlige Løjer, naar Thora ikke var tilstede, thi hun havde flere Gange holdt moralsk-psykologiske Forelæsninger for ham om, at Drillesyge var Tegn paa en slet og lav Karakter, og havde sluttet med advarende at henvise ham til Beretningen i «Den store Bastian» om, hvorlunde det gik den slemme Frederik, der «Katten tidt i Halen drog». Formaningerne havde imidlertid ikke frugtet, Fuldmægtigen vedblev med sine Smaaplagerier mod stakkels Grims, og det syntes ovenikjøbet snarere at forhøje hans Nydelse, at disse onde Gjerninger skulde drives i Hemmelighed.

Da Fuldmægtig Kjeldstrups Overordnede i Ministeriet glædede sig ved udmærket gode Konstitutioner, havde han ikke synderligt større Udsigter til at komme højere tilvejrs, end Manden paa Frelserens Taarn har; de Forlovede havde

derfor Intet at vente efter, og da der var forløbet et halvt Aars Tid, giftede de sig da ogsaa.

Thora var moderløs og førte altsaa ingen Moder med ind i Ægteskabet, men i Erstatning for den manglende Svigermoder fik Fuldmægtigen Grims. Den unge Kone tog selv et overordentligt Hensyn til Prinsessen i alle Henseender og forlangte af sin Mand, at han skulde gjøre ligedan, og disse Fordringer steg, da Grims, der havde fulgt sin Ejerindes Exempel og indgaaet en intim Forbindelse med en bedaarende skjøn, sort Hankat fra Nabolavet, blev Moder til en større Skare Killinger af alle Regnbuens Farver. I Stedet, hvor de Nygifte boede, fandtes der ingen medlidende ung Pige, der ilede til og talte Killingernes Sag, da de smaa Stakler førtes i Døden, og Kjeldstrups vare derfor selv tvungne til at beholde den ene lille Søn, som af Hensyn til Moderen fik Lov til at blive ilive. Da Thora til Forsyning for Grims havde opbrugt alle optænkelige Kattenavne, blev Sønnen døbt Morten, da det var Meningen, at den skulde gjøre Tjeneste som Gaardkat, og Kjeldstrup med Bestemthed paastod, at Gaardskarle havde en vis Forkjærlighed for at hedde Morten.

Det blev nu imidlertid aldrig til Noget med denne Mortens Ansættelse i Gaarden, thi i Førstningen var det jo nødvendigt at lade Moderen beholde den oppe hos sig, og derefter fik den Tilladelsen til at blive i Stuerne forlænget, fordi det morede Thora at se Grims lege med den og behandle den ganske, som den før havde behandlet et Garnnøgle. Da saa Tiden kom, da Monsieur Morten skulde

sættes ned i Gaarden, viste den en afgjort Utilbøjelighed til at opholde sig dernede, men listede sig op udenfor Entré- og Kjøkkendøren og sad der paa Trappen, mjavende paa det Ynkeligste og Indstændigste om at blive lukket ind i de varme, lune Stuer, og hittede den ikke selv paa det, hændte det jævnligt, at Grims i højstegen Person steg ned og hentede sit Barn, med hvilket den saa lidt efter præsenterede sig ikke ved Haanden, men i den moderlige Mund. Mortens Besøg i Lejligheden blev hyppigere og hyppigere og mere og mere langvarige, og tilsidst blev den næsten lige saa hjemme der som Grims. Men Thora kunde ikke rigtigt lide den, hun var ligesom jaloux paa den, fordi Grims gav sig saa meget af med den, og Morten blev derfor snart til et Slags Askepot i det unge Hjem. Saa gik det imidlertid saaledes, at Kjeldstrup, der aldrig forhen havde havt Noget tilovers for nogen Kat, fattede Godhed for den, da han saae den Uret, der blev gjort den, og lidt efter lidt avancerede den op til at blive hans Yndling.

Det unge Ægtepar blev ikke velsignet med Børn, og derfor kom de to Katte efterhaanden til at indtage Børnenes Plads. De blev imidlertid ikke behandlede som Børn af samme Kuld, nej, de vare snarere at ligne ved to sammenbragte Børn, og foruden at tilføre Samlivet det fornødne Kryderi, som Børnesjovet ellers afgiver for at betage altfor lykkelige Ægteskaber deres Vammelhed, bevirkede Forholdet saadanne smaa Kævlerier og Kontroverser mellem Ægtefolkene som sammenbragte Børn som oftest foraarsage mellem deres respektive Forældre efter den anerkjendte Erfarings-

sætning, at enhver Forfatter synes bedst om sine egne Værker.

I Fuldmægtigens Værelse har Morten Hæderspladsen paa det langhaarede Tæppe under Skrivebordet, men i Dagligstuen er Grims den Feterede, og det tager ikke saa lidt Tid op for Thora at jage Morten ud af Grims' Kurv, thi Morten er ikke mere opfyldt med sønlig Respekt end, at den ofte fordriver Moderen fra det lune Leje ved den særdeles praktiske Fremgangsmaade, at den lægger sig lige ovenpaa Moderen. Forresten nærer Thora en hemmelig Mistanke til sin Mand om, at han hjælper Morten, naar hun tilfældigvis ikke er i Stuen og kan haandhæve Grims' Rettigheder. Ogsaa med Hensyn til Dyrenes Fodring viser Manglen paa deres Ligeberettigelse sig. Ved Middagsbordet levere Hr. og Fru Kjeldstrup jævnligt smaa Skærmydsler for at kapre Koteletbenene, Fiskeaffaldet eller de andre Levninger til deres specielle Yndling. Her er Morten den Begunstigede, da der haves flere Exempler paa, at Fuldmægtigen har spist Kotelet Nr. 2 blot for at kunne have den Fornøjelse at give sin Protegé Benet, — i Parenthes kan det bemærkes, at siden Mortens Optagelse i Familien ere Koteletter uden Ben faldne svært i Pris. Til Gjengjæld har Grims ganske Overtaget om Formiddagen, naar den gaar med Fruen i Kjøkkenet, medens Morten paa denne Tid mærkeligt nok altid antages at have Lyst til at komme ned i Gaarden og lege, thi saa bliver Grims overfyldt med Kjød og Ben, og naar den næsten ikke orker mere, bliver Resten saa at sige truet ned i den ved de frygteligste

Trudsler om, at ellers skal den søde, rare Morten have det. I det Hele viser Thora sig i dette Forhold ubetinget som mere haardhjertet end sin Mand, idet hun formaar standhaftigt at blive ved med at fodre Grims og modstaa alle Mortens begjærligt bedende Blikke, medens Fuldmægtigen aldrig, naar han giver sin Yndling en extra Affodring, kan bringe det over sit Hjerte ikke at lade der falde Noget af til Grims. Paa den anden Side byder saa simpel Retfærdighed at bemærke, at Thora ofte, naar hendes Mand er paa sit Kontor, kan kjæle for og lege med Morten, medens Sligt aldrig kan falde hende ind i Mandens Nærværelse, da hun, efter det Standpunkt, hvorpaa hun har stillet sig i dette Forhold, vilde betragte det som en taabelig Svaghed, om hun viste, at hun ogsaa havde Noget tilovers for Morten.

I det Kjeldstrupske Hus er den ikke ualmindelige Talemaade: »Det har Katten gjort!« ændret saaledes, at den for Mandens Vedkommende lyder: »Det er naturligvis Grims, der igjen har været paa Spil!« og for Fruens: »Det er begribeligvis Mortens Skyld!« Man har overhovedet i dette Forhold et ypperligt Bevis for Sandheden af den gamle Sætning, at en Sag kan ses fra to Sider. Naar der saaledes er kommet Noget i Ulave i hans Værelse, kan man være vis paa, at Fuldmægtigen altid giver Grims Skylden. Han paastaar f. Ex. hos den at have opdaget en Tendens til at rive hans Bøger ned paa Gulvet, hvorimod Morten aldrig er falden paa en saadan uforsvarlig Omgang med Menneskeaandens Frembringelser. Er der Et eller

Andet væltet paa hans Skrive- eller Tobaksbord, er det stedse Grims, og aldrig Morten, der har været paafærde, og ligeledes synes Grims at være i Besiddelse af en impertinent Nysgjerrighed efter at undersøge og rode op i hans Breve og Papirer, Noget Morten er altfor diskret til at indlade sig paa. Paa lignende Maade forholder det sig med, at det f. Ex. aldeles ikke forstyrrer ham i hans Arbejde, naar Morten uventet og uopfordret giver sig til at slide og hale i de nedhængende Kvaster paa hans Slobrok, medens Grims derimod har en højst generende Maade at gjøre akkurat det Samme paa. Med den behørige Forandring af Navnene stiller Sagen sig paa samme Vis for Thora. Der er f. Ex. den Mærkelighed, at Grims aldeles ikke haarer, naar den kommer op i Sofaen, medens Morten — efter hvad hun paastaar — sviner den saa frygteligt til, at hun er nærved at slide al Luven af Betrækket, for at det igjen kan blive præsentabelt. Og ligesaadan stiller det sig i andre Tilfælde: naar Grims har rapset en Frikadelle eller et Stykke Rødspætte, anser Thora det for et uskyldigt, gemytligt Skjælmsstykke, hvorimod det samme Faktum, naar det er Morten, der har bedrevet det, falder ind under Kategorien: frækt Tyveri, og som saadant bør straffes paa det Eftertrykkeligste; og naar Morten sølet kommer op fra Gaarden og sætter Poter paa Gulvet, er det rentudsagt noget afskyeligt Svineri, medens Aftrykkene af Grims Poter kun udlægges som et Tegn paa, at en Kat ikke kan læse, da Grims ellers vilde være altfor dannet til ikke at efterkomme Opfordringen nede paa Trappen: Behag at bruge Maatten.

Saaledes har det gaaet, saalænge Kjeldstrups have været gifte, og saaledes vil det vedblive at gaa, saalænge Grims og Morten leve. Man maa paa ingen Maade tro, at de smaa Uoverensstemmelser, som disse to Skabninger afstedkomme, have mindste forstyrrende eller skadelige Indflydelse paa Ægtefællernes Samliv, tvertimod! Grims og Morten ere meget før at betragte som et Slags Lynafledere, thi selv under større, optrækkende Uvejr er det hændet, at de have trukket Nedslagene ned over deres egne, stakkels Hoveder, saa Splidagtighedens Skyer ere drevne Hr. og Fru Kjeldstrup forbi, og Endrægtighedens Sol atter har lyst over Hjemmet. Og Eet er sikkert, at det vil gjøre et stort Skaar i det lykkelige Familieliv derhjemme, naar Grims eller Morten en Dag falder fra.

SØREN PEIRUP OG HANS HEST.

Lyst og smilende, hyllet i florlet Varmedis, laa Landskabet, varmt som en fordanset Skjønhed, lad som en overanstrengt Baldronning. Snorlige, skinnende hvid løb Landevejen mellem de tætte, grønne Hegn, sommertykt, fint og blødt som Mel laa Støvet paa den, og Vejen havde ikke karrigt holdt paa sin Rigdom, men strøet den ud til alle Sider, over Grøftekanten, Skjærvebunkerne og Afviserbukkene, bredt sin graa Støvekaabe over Græs, Vejbred, Løvetand og Gaaseurter, og givet Pilehegnet med sine Guirlander af Humleranker Pudderparyk paa. Solen havde ikke været af Post fjorten Dage i Rad, men fyret i fra den tidlige Morgen til den sildige Aften og syntes at blive mere rødglødende for hver Dag, der gik; forlængst havde den tørret alt Grøftevand ud, drukket alle smaa Vandløb læns og var nu begyndt at tage fat paa Brøndene. Græsmarkerne saae ud, som om et gloende Strygejern var gaaet henover dem; Faarene derude stak Hovederne sammen og bevægede deres Vom stødvis, ilfærdigt og takfast, som var der smaa Dampmaskiner indeni dem, og Tyrene lod en

uheldsvarslende, oppositionel Brummen høre, stampede Jorden op med Forbenene og forfriskede sig med Styrtebade af Muld, Smaasten og Græstotter.

Fremad Landevejen arbejdede sig tungt og sindigt et lille Enspænder-Kjøretøj, en Mestiz af en Gig og en Jagtvogn, hvor det stærkt svejfede Sæde af en Gig var anbragt paa Faddingen af en Jagtvogn. For Vognen travede adstadigt en ældre, stikkelhaaret, brun Hoppe, hvis sammenfiltrede, hvirvelfulde Haar gav den Udseende af lige at være kommen ud af Sengen, hvilket Indtryk ikke formindskedes ved at se paa dens fire, hvide Sokker, hvoraf kun een var trukken ordentligt paa, medens de andre tre hang den ned om Koderne. Skjøndt Intet var fjernere fra den, bibragte dens stikkeude Glasøjne En den Tro, at den lurede paa en Ondskabsfuldhed, men til Gjengjæld forlenede den hvide Blis, der skulde have siddet midt i Panden, men ved et Tilfælde var gleden hen paaskraa til den ene Side, den med noget skjælmsk Gemytligt, som bragte Beskueren af det ædle Dyr i godt Humør. For Øjeblikket traskede den altsaa henad Vejen med slatne Knæ og med Hovedet saa stærkt ludende, at det undertiden syntes at true med at falde af og trille henad Vejen, saa Resten kunde se sig om, hvor det blev af; med korte Mellemrum rystede den dog paa Hovedet, dels for at tilkjendegive sin Mangel paa Ævne til at fatte, hvor noget Menneske kunde have Lyst til at komme ud at kjøre i en saadan stegende Hede, og dels for at holde Fluer, Myg og Bremser borte, hvoraf en tæt Sværm opførte en livlig Ballet om dens gamle, gemytlige

Hovede uden anden Musik end den Summen og Brummen, de selv leverede. Men naar de generende Insekter bleve altfor nærgaaende, huggede den vildt om sig, op og ned, tilhøjre og venstre med tilbagelagte Ører og var da helt frygtelig at skue, naar den slog op med Bagen, rejste den lidet behaarede Hale, der lignede en aflægs Støvekost, lige tilvejrs og satte i kort Galop; men da den hurtigt opdagede, at disse anstrengende Evolutioner ikke indbragte den Andet end endnu mere Hede i Kroppen foruden endel Lussinger af de løstsiddende Skyklapper, holdt den snart inde med dem og faldt tilbage i sit gamle, magelige Luntetrav.

«Naa, Lotte, nu gaar vi nok snart helt istaa?» lød det muntert oppe fra den Person, der sad paa Vognen. «Tag nu Benene med Dig, Gamle, saa er vi snart i Tjørnelunde Kro, og der giver jeg Middag, dejligt friskskaaret Hakkelse og en iskold Bajer . . . Nej, hahaha! Om Forladelse, jeg tog Fejl! En iskold Spand Brøndvand, mente jeg. Det er mig selv, der skal have Bajeren. Jeg veed nok, Du er totalafholdende som en gammel Kaffesøster fra Frelsens Hær. Naa, hyp, alle mine Heste! Lad, som Du var ved Balletten, og lad os faa en rask Kankan!»

Uden at behøve korporlige Opmuntringsmidler, satte Hesten sig i hurtigere Trav, og den Rejsende gav sig til at fløjte løs paa en flot Sextur.

Mageligt henstrakt i Hjørnet af Sædet og ikke mere optaget af sin Værdighed som Kusk, end at han lod Tøjlerne hænge i slappe Bugter som Allarmlinen paa et Jernbanetog og havde Pisken staaende paa Bunden af Vognen,

stottende sig opad hans højre Arm og med Snærten daskende ud over Skulderen, lod den enlige Passager sig skumple videre. Formedelst den ulidelige Varme havde han skubbet den bløde Klædeshat bag ad Nakken, og det harmonerede kun daarligt hermed, at han var iført en tæt, massiv, graa Rejsekappe, der var stærkt solbrændt paa Skuldrene og saa meget af Ryggen, som ragede op over Vognsædets Rand. Men det var lige meget, hvad Aarstid det var, og hvordan Vejrliget var, saa var den Kappe paa; Ingen havde nogensinde set Søren Peirup — det var Mandens Navn — kjøre saa meget som en halv Fjerdingvej uden den.

Det vilde være dum Smiger at sige, at Søren Peirup udmærkede sig ved legemlig Skjønhed. Han var en Mand et Stykke oppe i Trediverne, undersætsig, tætbygget, firskaaren, med et Par Hjulben, saa krumme, som om han lige havde siddet overskrævs paa en Tønde og ikke faaet Tid til at rette Benene ud, og med en total Mangel paa Hals, som var der blevet givet hans Hoved en Tryksexten for at faa det til at sidde fast. Hans Ansigt var bredt og fladt, med tykke, sprukne Læber, med en lille, kroget Næse, der borede sig ind mellem de fyldige Kinder, og med en stram, glat og blank Hud, der havde et særdeles udtørret Udseende; dertil vare de velnærede Kinder af en ubeskriveligt intensiv rød Farve, der faldt noget i det blaa, som en stærkt gloende Pæon, — skulde Udseendet sammenlignes med Noget, maatte det vel nærmest være med et Fad Rødgrød i Kirsebærtiden. Alligevel gjorde han paa ingen Maade noget frastødende Indtryk, thi foruden det aabne,

tilfredse Smil muntrede et Par spillende Øjne med et lunt Blink i hvert og en gavtyveagtigt tilspidset, lidt opadbøjet Hage op i Ansigtet. Hans Organ var hæst, dog uden at være ubehageligt; man følte kun en vis, uimodstaaelig Trang til at rømme sig, naar man hørte ham tale, ligesom for at hjælpe hans Tale paa Gled.

Søren Peirup var Handelsrejsende, det vil sige, han hørte ikke til de Matadorer af denne Stand, der struttende af stormønstret Rejsetøj, overvægtige Gulduhrkjæder og velplejede Merskumscigarrør dampe Landet igjennem, flot henslængte i Kupéhjørnet med en Mine, som var det et af dem bestilt Extratog, og tillod de godhedsfuldt de andre Rejsende at kjøre med. Nej, Søren Peirup hørte til en lavere Rangklasse af disse regjerende Hotelfyrster. Med Lotte foran sin enradede Befordring — som han kaldte den af ham selv konstruerede Vogn — og med sine Prøvekasser og -kister bagi samme kjørte han rundt paa Landet til Kjøbmandshandlerne og Kroerne, og vare hans Varer end ikke af fineste Sort, saa gjorde han sikkert lige saa stor Omsætning som mangen en af sine prunkende Kolleger. Og ialtfald i een Henseende var hans Stilling ulige behageligere end de fleste Handelsrejsendes: han var velseet, hvor han kom. Dette skyldtes først og fremmest hans ligelige, glade Sind og hans gemytlige Maade at faa sine Kunder til at kjøbe paa, men dernæst ogsaa, at han trods nogen af sine Konkurrenter var velforsynet med morsomme Anekdoter og pikante Historier, hvilke Sager til alle Tider

have udgjort en ikke saa ringe, og allenfals meget væsentlig Bestanddel af en Handelsrejsendes Bagage.

Havde Peirup end saaledes Venner og Bekjendte nok viden om Lande, saa vare disse Forbindelser dog af en temmelig flygtig Natur, idet han som oftest kun fik Tid til at gjøre Ronden om til dem Alle een à to Gange aarligt, og da han var ugift og saa godt som uden Familie, vilde hans Liv have været i høj Grad ensomt, hvis han ikke havde sluttet sig saaledes til det eneste Væsen, han dagligt omgikkes, nemlig Lotte, som han havde gjort. Han havde nu ejet Lotte i en halv Snes Aar, og den var bleven hans bedste Ven, han spændte den selv for og fra, sørgede for den og hægede om den, thi som Søn af en Gaardskarl i en stor Gjæstgivergaard var han særligt inde i, hvorledes Heste skulde omgaaes. Om Morgenen var den Første, han saae til, Lotte, til hvem han altid medbragte et Par Stykker Sukker, som han levnede fra sin egen Morgendrik, og som den selv opsnusede i hans Frakkelomme, og om Dagen gjorde han jævnligt smaa Afstikkere over i Krostalden for at paase, at Lotte fik, hvad den skulde have, og ikke blev snydt af Staldkarlen, til hvilken Klasse Medborgere han nærede en afgjort Mistillid. Naar han og Lotte færdedes paa de mennesketomme Landeveje, var den hans eneste Tilhører til hans lange Monologer, thi for ikke at komme ud af Øvelsen løb Munden stedse paa Peirup. Han underrettede den om sine Slagplaner, fortalte den, at det gjaldt om at faa Kjøbmand Sørensen prakket noget af den nye Vognsmørelse paa eller ikke at lade Høker Hansen se den

ny Rom, fordi han havde nok tilovers af den, han fik forrige Gang, og lod den høre sig i, om han kunde den ny Slagvise, han just havde lært, og naar Lotte saa spidsede Øren paa Grund af den musikalske Præstations Fylde og prustede, naar han holdt op, var det ham lige saa godt, som om et Menneske havde raabt Bravo.

Søren Peirup havde vel den nævnte Dag kjørt et Par Timers Tid i den stegende Solhede, da han omsider med et befriende Suk udbrød: «Naa, endelig, der har vi da Tjørnelunde Kro! Tag nu Poterne med Dig, Lotte, og lad os komme standsmæssigt op for Kroen! Du veed nok, der maa sættes dobbelt Hestekraft paa Ekvipagen, naar man kommer i Nærheden af beboede Steder, for at Folk skal tro, man hele Vejen har kjørt Væddeløb med sig selv.

Hvad enten nu Lotte forstod sin Herres Tale, eller det kun var den kjølige Krostald, der vinkede, saameget er vist, at den pludselig strammede sig op og gav et Ryk i Vognen, saa Peirup først var ved at ryste Hatten af Hovedet bagad Vognen, men saa ligesom betænkte sig og gjorde et Kast forover med Hovedet, der fik Hatten til at ryge ned paa Forlæderet.

Hurtigt samlede imidlertid Ejermanden den op og gav sig derpaa ilag med at samle sig selv op; under Kjørselen var han nemlig gleden saa langt ned paa Sædet, at han sikkert, hvis han skulde have kjørt blot en halv Mil til, vilde være forsvunden under Forlæderet og endt paa Bunden. Et Par Minutter efter svingede han ind Kroens Rejsestald, hvor Staldkarlen havde siddet og dvasket op ad

Hakkelsekisten, bag hvilken han nu ved Lyden af Vognrummel sprang op som en Trold af en Æske, og strax derpaa stillede Kromanden i egen velnærede Person, idet han paa sine Kapsko kom klaskende ned ad de to Stentrin foran Skjænkestuedøren og sejgt skrævende ud med Arme og Ben skraaede over til Stalden, der laa paa den anden Side af Vejen.

Peer Laursen — som han hed — stammede, men ikke paa den almindelige Maade, at den, han talte med, blandt Andet havde en Følelse af at staa overfor en Refraîcheur og faa sit Ansigt bestænket, nej, han maatte snarere siges at stoppe op og stejle ved de vanskelige Ord, tage en hel Del smaa Tilløb og saa med Eet springe Buk over det. Som en betænksom Mand begyndte han derfor itide et Stykke udenfor Stalden paa en Række «Go . . . Go . . . Go . . .»'er, som alle endte med et hjerteligt «Goddag, Peirup!», da han var vel i Nærheden af sin Gjæst, og saa rakte han sin Haand frem paa den underlige, upersonlige Maade, Bønderne bruge.

«Det kan nok være, den lum . . . lum . . . lumrer idag!» fortsatte Værten. «Det er ikke rart Vejr til at . . . at ligge og dalre paa Landevejen.»

«Nej, det har I Ret i, Peer Laursen! Det er ogsaa første Gang, jeg har set Lotte sky.»

«Hille den, har hun vaaren sky . . . sky?»

«Ja, det vil sige, ikke sky som andre Heste, for Lotte er nu een Gang ikke nogen almindelig Hest; men vi havde ikke kjørt i fem Minutter, saa blev hun helt støvsky.»

«U—uh!» vaandede Peer Laursen sig og skjød sin toppede Kaskjet ned paa Næsetippen for bedre at komme til at klø sig i Nakken, medens Staldkarlen, som bukkede sig ned for at spænde Skaglerne fra, vendte et bredt Grin op til Peirup og i Øjeblikket vilde have svoret paa, at denne var den morsomste Mand paa Guds grønne Jord.

«Ja, ja, I skal ikke ærgre Jer for *det*, Peer Laursen!» vedblev Søren Peirup, opmuntret af Karlens Bifald. «I har ikke været rigtigt ude i Solen, saa I kan ikke tale med om Varmen. Veed I, hvad der er passeret Chresten Dagvogn? Jeg mødte ham ude paa Chausséen lidt ovenfor Banken, hvor Hestene holdt og trak Vejret en Kjende, og han fortalte, at han havde havt en dejlig Sælskindskuffert staaende ovenpaa Vognen, da han kjørte fra Kjøbstaden, men undervejs havde Solen brændt saa stærkt, at den sved alle Haarene af den, saa den var kommen til at se ud som en skoldet Gris . . . Hvad? Vil I ikke tro det? Og jeg saae jo selv Kufferten; der var aldrig et Haar at se paa den, den saae ud ganske som en almindelig Kuffert.»

«Nej, hold nu . . . hold nu op, og lad os komme over og faa en Taar at drik . . . drik . . . drikke!» sagde Kroværten og begyndte at gaa iforvejen ud af Stalden; men han blev forbavset staaende, da han ved lidt efter at vende sig om opdagede, at Lotte lod til at ville gjøre dem Følgeskab, idet den nok saa sindigt kom spaserende et Stykke bagefter sin Herre.

«Jeg tror minsæl, hun vil med over i Skjænke . . . ke . . . ke . . . Skjænkestuen?» udbrød han helt betænkeligt.

«Ja, er det ikke det, jeg siger! Sikken en Forstand det Dyr har! Den kan huske, at jeg før henne paa Vejen bød den en Bajer, og da I nu taler om at faa Noget at drikke, saa melder den sig af sig selv.»

«Aa, Fanden med den Lot ... Lotte! Tag Dyret, Hans!»

«Og sørg godt for den! Vi skal videre imorgen tidlig Klokken ni.»

«Aa hvad, javer det saadan? Det er tidsnok Klokken ti .. ti ... ti!»

«Nej, ikke Klokken ti, ti, ti, men Klokken ni, ni, ni!»

«Men naar jeg nu giver Frokost imorgen, hvad ... hvad saa?»

«Ja, det kommer an paa, *hvad* I giver ...»

«Det kan vi nu altid tale om ovre i St ... St ... Stuen,» sluttede Peer Laursen af og anvendte en Række ærbødige S. T.'er foran det sidste Ord, nok til Udskrift paa en Snes Breve.

De to Mænd gik over i den fine Gjæstestue og fik sig et Glas Øl, men forøvrigt skiltes de hurtigt fra hinanden, da Peirup dels vilde vaske noget af Støvet af sig og dels skulde pakke sine Prøvekasser ud, for at Peer Laursen kunde faa Herligheden at se.

Kort efter, at den Handelsrejsende havde forladt Værelset, aabnedes Døren ud til Vejen langsomt og forsigtigt, og saasnart der var Plads nok til, at et Menneske kunde klemme sig ind gjennem Aabningen, skubbede en ung Mand sig forlegent, saa at sige ærbødigt ind. Han saae ud til at være et Par Aar over Snesen og gjorde

endnu Indtryk af at være opløben, han var beskedent genert, kejtet og mager, for ikke at sige knoklet, havde meget lyst, tæt og kortstudset Haar, der stod lige op og ned som en Bataillon Soldater, der ere kommanderede «Ret!» — hvilket i Parenthes bemærket bevirkede, at den brave Yngling stedse syntes at være et Bytte for en grænselos Forbavselse —, og saa var hans Ansigt usundt blegt og havde en ujævn, prikket og nubret Hud med mange lysegule Fregner og smaa runde Fordybninger ligesom Ar, — Skind paa Tykmælk kan undertiden have et lignende nubret, plettet Udseende. Det var noget vist Forsultent udbredt over hele Skikkelsen, og hans borgerlige Stilling gav da i og for sig heller ingen Grund til at formode, at Manden forspiste sig; han indtog nemlig den beskedne Plads at være Hjælpelærer hos Degnen i Landsbyen. Han var Paapasseligheden og Fliden selv og delte sin Tid mellem at banke den første Lærdom ind i Bønderbørnenes gulhaarede, men ikke lærenemme Hoveder og paa samme Maade anbringe den fornødne Seminaristvisdom i sit eget, lige saa lyse Hovede; men ingen af Delene vilde ret lykkes, de forbandede Unger benyttede sig af hans medfødte Skikkelighed til at gjøre Grin med ham i Timerne, og de ikke synderligt mere velsignede Examinatorer vare ikke langtfra at bære sig ligedan ad med ham, hvergang han vovede sig ud paa Examens Glatis, hvor han da ogsaa regelmæssigt faldt igjennem.

«Goddag, Hr. Laursen!» sagde han og gik med lange Skridt og stift fremstrakt Haand hen mod Værten.

«Goddag, Kristoffer Andersen!» svarede denne, trykkede

den rakte Haand og gav sig derpaa til at bruge sin egen som Viskestykke til at tørre Krummer af Bordet med.

«De har havt Bud efter mig, hørte jeg nu nyssens, da jeg kom hjem fra en liden Spaseretur.»

«Naa ja, ja det ha ... ha ... har sin Rigtighed! Jeg vilde ba .. ba ... bare spurgt, om De havde Stunder at se herind i Ef ... Ef ... Eftermiddag og tage et Slag Kort med, Pei ... Peirup er her.»

«Jo, mange Tak, jeg siger ikke Nej, skjøndt det vel egentlig vilde være rettest, at jeg anvendte Tiden til Læsning.»

«Aa, det has ... has ... haster vel ikke saa farligt ... Vil De drikke et Glas Øl?»

«Tak, hellere en Sodavand, om jeg selv maa raade!»

«Javel, m ... maa De *det!* Men iaf ... af ... aften faar De ikke Lov at tyre det Spr ... Spr .... Sprøjt!»

«Nej, det kan jeg begribe, Hr. Peirup hører ikke til de Folk, der spytter i Glasset,» sagde Andersen, der talte saa korrekt, at det lød, som han stavede Ordet «spydter».

«Ja, Søren Peirup er farlig gemy ... my ... my ...»

«Ja, overordentlig gemytlig,» indrømmede den unge Mand, der fik ganske ondt i Halsen af at høre paa den Andens Anstrængelser, og hjælpsom, som han var, ikke kunde lade være med at give ham en Haandsrækning for at sætte over de svære Ord.

«Jeg har forresten en Høne at pluk ... pluk ... plukke med den gode Herre.»

«Saa? Jeg troede, De var saa gode Venner?»

«Det er vi oss ... oss ... osse! Men da han var her

sidst, spil ... spillede han mig et slemt Puds ... Puds ... Puds ... Puds,» fortsatte Peer Laursen og syntes at nære en saadan Forkjærlighed for det sidste Ord, at han ikke kunde rive sig løs fra det, hvorfor den gamle Hønsehund henne ved Kakkelovnen ogsaa fandt sig beføjet til at rejse sig i den Tro, at den blev opfordret til at pudse En eller Anden.

Naturligvis var Meningen med Kromandens Udtalelse, at hans Tilhører skulde spørge, hvad det var for et Puds, og dette gjorde den behagelige, unge Mand da ogsaa hofligst. Peer Laursen tog da ogsaa strax fat paa at fortælle. En ordret Gjengivelse af hans Historie med dens vidtløftige, gymnastiske Potpourri af skadeagtige Tilløb til og halsbrækkende Luftspring over diverse Talemaader vil sikkert være for meget for Læserens Taalmodighed, ja vel endog for det ellers noksom bekjendt saa ualmindeligt taalmodige Papir, og der skal derfor her kun leveres et kortere Referat af Historien.

Da Søren Peirup forrige Gang arriverede til Tjornelunde Kro, var han ikke ene paa sit lille Kjøretøj. Et Stykke Vej borte havde han mødt en Bekjendt af sig, en Kjøbmand Sandberg fra den nærmeste Kjøbstad, der var spaserende, og som blev taget op paa Peirups Vogn, da han skulde samme Vej. Til Tak for den fri Befordring udbad Sandberg, da de nærmede sig Tjornelunde, sig Tilladelse til at traktere med et Par Glas Portvin, og i det Samme fik Søren Peirup et af sine lystige Indfald. Det forholdt sig nemlig saaledes, at denne Sandberg i Henseende til at

stamme mageligt kunde tage det op med Peer Laursen uden at frygte for at blive den Lille, og det var dette, der gav Peirup Ideen. Han lod, som han ikke vilde tage imod Sandbergs Indbydelse, men paa en saadan Maade, at denne kunde mærke, der maatte være en særlig Grund til Afslaget. — «Er Po . . . Po . . . Portvinen ikke god der i Kroen?» spurgte Sandberg. — «Jo, i saa Henseende er der ikke Noget at udsætte, det er af samme Mærke, De fører,» svarede Peirup. — «Jamen, hva . . . hva . . . hvad er der da ivejen?» — «Ja, se, det er saadan sin egen Sag . . . Det er ham, Værten der, Peer Laursen, han er saa genejen til at gjøre Nar af Folk. Ellers en flink Mand nok, men . . .» — «Aa, det kommer vi nok ud af! Jeg er ikke saa prik . . . prik . . . prikken paa det. Vist ska . . . skal vi have os et Bæger!» — Herved blev det, og da de to Rejsende lidt efter traadte ind i Krostuen, krævede Sandberg ind: «Maa jeg faa to . . . to . . . to Glas Po . . . Portvin!» — «Skal det være af den be . . . bedste?» spurgte Peer Laursen. — Sandberg indskrænkede sig til at nikke og tilkaste Peirup et megetsigende Blik, men denne lod som Intet og sagde: «Drikker De et Glas med, Vært?» — «Tak!» sagde Laursen, tilfældigvis uden at stamme, og mødte strax efter op med tre velskjænkede Glas Portvin. — «Skaa . . . Skaa . . . Skaal!» sagde Sandberg, og «Skaa . . . Skaa . . . Skaal!» sagde Laursen, men saa var det ogsaa forbi med Kjøbmandens Taalmodighed. Istedetfor at føre sit Glas til Munden kastede han Indholdet paa Gulvet, saa det stænkede til alle Sider, og Laursen var ved at styrte om paa Stedet, da han saae

denne uforklarlige og uforsvarlige Omgang med Himlens Gaver. «Hva . . . hva . . . hvad skal det sige?» udbrød han baade forbavset og forbittret. — «Det skal si . . . si . . . sige, at jeg ikke drik . . . drik . . . drikker med en Mand, som gjør Nar af sine Gjæs . . . Gjæs . . . Gjæster!» raabte Sandberg, opbragt til det Yderste. — «Gjøre Na . . . Nar? Det er s'gu . . . s'gu . . . s'gu nok Dem, der gjør Nar af mig!» — «La . . . la . . . lad være med at stam . . . stamme!» raabte Sandberg saa højt, han kunde. — «Jeg ka . . . ka . . . kan s'gu ikke!» skreg den lovligt undskyldte Vært. — Men uden at ville høre paa nogen nærmere Forklaring smed Kjøbmanden en Krone paa Bordet, foer som en Rasende ud af Døren og forsvandt med det Samme, medens Peirup i sidste Øjeblik fik Luft i en befriende Latter.

Da Peer Laursen blev færdig med sin Fortælling, paabegyndte den vordende Skolelærer en moralsk Forelæsning om det Uværdige og Foragtelige i at drive Spot med Folks legemlige Svagheder, men blev snart afbrudt af Værten, som erklærede, at han minsandten fandt det yderst morsomt gjort af Søren Peirup, og tilføjede, at hans Mening med at fortælle Andersen Historien, kun havde været at udbede sig dennes Hjælp, hvis han kunde hitte paa nogen Plaseer til at sige Peirup Tak for sidst med. Da den unge Mand saaledes erfarede, at han ikke skulde være indigneret, sadlede han med største Føjelighed om og erklærede sig parat til at være med til, hvilke Løjer det skulde være. Der manglede altsaa ikke Andet end det rigtignok temmelig væsentlige Moment, hvori det Puds, man skulde spille Peirup,

skulde bestaa, og de to Sammensvorne opmuntrede gjensidigt hinanden til at finde paa noget rigtigt Morsomt og betroede hinanden, hvor kuriøst det var, at de, som ellers fandt paa det Slags Ting saa let som at klø sig i Hovedet, netop nu, da der var Brug derfor, vare ganske ude af Stand til at komme med et eneste, nok saa lille Forslag.

De Herrer blev, før de vare færdige, afbrudte i deres Spekulationer ved Lyden af Peirups Trin, der bebudede, at han med endel Besvær var ifærd med at stavre ned ad den just ikke saa let farbare Loftstrappe, og Peer Laursen hviskede derfor i Hast til sin unge Forbundsfælle: «Naa, vi hitter nok paa . . . paa . . . paa Noget siden. Tys, dér kommer Peirup, lad barestens som Ing . . . Ingenting!», hvilken sidste Opfordring den gode Vært for sit eget personlige Vedkommende mente at efterkomme paa det Bedste ved at springe op fra sin Stol, spankulere frem og tilbage med lange Skridt og skjødesløst dinglende Arme, fløjte i vilden Sky, kort sagt foretage sig en hel Del mærkelige Ting, som han ellers aldrig gjorde.

«Nej, Goddag, Andersen!» udbrød Peirup, saasnart han traadte ind i Stuen.

«Goddag, Hr. Peirup! Hvorledes lever De?»

«De spørger med saadan en Bekymring, unge Mand. Har De maaske hørt Noget om, at jeg skulde ligge for Døden?»

«Nej, min Gud, paa ingen Maade . . . jeg vidste ikke engang af, at De har været syg.»

«Jo, jeg har været meget daarlig af Skjørbug.»

«Skjorbug?»

«Ja, det er en Sygdom, vi Handelsrejsende faar meget let af det Skjørlevnet, vi er nødt til at føre.»

«Naa? Haha! . . . Deres Humør har dog ingen Skade taget, kan jeg høre.»

«Nej, Gudskelov for det! Naa, men hvordan staar det til med Dem? Fornylig været oppe til Examen, hvad?»

Peirups Spørgsmaal blev fremsat i samme Tone, hvori man ellers spørger en god Bekjendt: «Har De fornylig været i Theatret?»; men det stødte ikke den unge Mand, han svarede helt troskyldigt: «Nej, ikke siden sidste Jul!»

«Og hvad blev Facit? Var der Saldo i Deres Favør?»

«De mener formodentlig, om jeg bestod? Og jeg maa herpaa med Sorg svare: desværre, nej!» svarede den uheldige Kandidat og sad i sin Forlegenhed og fingererede ved Staaltraaden paa Sodavandsflasken. «Jeg faldt i dansk Stil, og jeg skrev dog kun een Side for ikke at gjøre for mange orthografiske Fejl.»

«Det er s'gu heller ikke til at hitte Rede i den Retskrivning! Skolelærerne vil have Bogstaverne saa *smaa* som muligt, og Blækfabrikanterne vil have dem saa *store* som *muligt*. Tilsidst veed man ikke engang, hvordan man skal tale. Det er ikke længere siden end igaar, at jeg havde en Disput paa en Timestid med en Bekjendt, om man skal sige: «Et Besog i Koje» eller et «Et Besoj i Køge», men vi kunde ikke blive enige om, hvad der lod bedst.»

Medens Kromandens Kaskjet, der ikke engang forlod hans Hovede inde i Stuerne, atter maatte en Tur ned paa

hans Næsetip, for at han kunde komme til at bearbejde sit Hovede af Glæde over sin Gjæsts Vittighed, rynkede ung Andersen foragteligt paa sin Næse og for at give Samtalen en anden Vending spurgte han: «Hvorledes gaar det med Deres Bedrift?»

«Smaat! Det er lige fra Haanden i Munden, som Manden sagde, han bed Negle. Men jeg tænker ogsaa snart paa at holde op med at ligge og sjaske paa Landevejen, for til Vinter har jeg Udsigt til Noget, der kan betale sig; det er et Agentur i Nordlys, som jeg skal rejse til Syden med, det vil gjøre sig storartet, for Folk dernede har aldrig før set saadan Noget. Der er jo den kjedelige Omstændighed, at hverken Lotte eller jeg kan Sprog, saa vi bliver nødt til at begynde at tygge Fransk paa vore gamle Dage; det bliver især drøjt for den gamle Pige, for hun har aldrig i sit Liv smagt Andet end Rugbrød. . . . Naa, à propos om Lotte, det er nok bedst, jeg kommer ud at se, om Frøkenen har faaet sin Diner! . . . Kommer De herop i Aften, Hr. Andersen?»

«Jo Tak! Hr. Laursen har havt den Godhed at indbyde mig,» svarede den Adspurgte.

«Naa, saa ses vi altsaa siden! Farvel saa længe!»

Med disse Ord forlod Peirup Skjænkestuen, og Andersen vilde til at følge hans Exempel, da Værten holdt ham tilbage og sagde: «Nu . . . nu . . . nu har jeg det!»

«Hvilket?» spurgte den unge Mand forbavset.

«Hvordan vi skal faa Løj . . . Løj . . . faa Løjer med Peirup. Er De fri imorgen Formiddag Klok . . . Klokken ni?»

«Ja! Jeg har Eftermiddagsholdet imorgen.»

«Godt! Saa kan vi tales nærmere ved iaften! Kom nu ik . . . ik . . . ikke for sent!»

Med Løfte om at efterkomme denne Opfordring forlod Andersen Kroen.

Ved Spillebordet om Aftenen foregik der Intet, som har Interesse i denne Forbindelse. Det gik grumme lystigt til, Spillet blev vel drevet med den tilbørlige Alvor og Respekt; men der var dog Pavser lange nok til baade, at Peirup kunde faa afleveret sine nye Historier, paa hvilke Peer Laursen jo skulde leve til hans næste Besøg, og at der kunde tømmes diverse smaa Bægere af just ikke den svageste Brygning, og det havde allerede i flere Timer været Nat i Landsbyen, da det muntre, lille Selskab skiltes.

Følgen af de sidste tvende Omstændigheder var for Andersens Vedkommende, *for det Første*, at Degnens Pige næste Morgen havde særdeles vanskeligt ved at faa ham til at indse, at hans Ønske fra den foregaaende Dag om at blive vækket Klokken otte ikke vel lod sig forene med hans daværende Ønske om dels, at han bare maatte faa Lov til at sove videre i Ro, og dels, at hun sad paa et vist, bekjendt Bjerg nede i Tydskland, samt *for det Andet*, at den unge Mand, da han endelig kom ud af Sengen, havde en Følelse af, at hans Hovede var svulmet op til det Dobbelte af dets sædvanlige Omfang og paa een Gang syntes ham saa tungt som Bly og saa skjørt som Glas, ligesom det forekom ham, at samme Hovede havde faaet et Spid stukket gjennem Tindingerne og nu langsomt drejedes

rundt paa dette, medens hans Øjne paa en uforklarlig Maade vare blevne fulde af Sandskorn, og han i det Hele plagedes af lignende sære Fornemmelser. Han tilbragte derfor et Kvarter med at behandle det lidende Hovede med en rigelig Mængde Overrislinger efter de nyeste og bedste Systemer, han havde set anvende overfor en Mark, der ikke vil gjøre Gavn, og efterhaanden kom han saa meget til Kræfter, at han efter sit Løfte kunde indfinde sig i Kroen, omend det stærke Sollys paa Landevejen fik de mest spraglende og forvirrende *Dissolving views* til at fremstille sig for hans Øjne, saa han den meste Vej maatte gaa med lukkede Øjne, hvisaarsag han et Par Gange var ved at havne paa Hovedet i Grøften.

«Naa, er De endelig der? Klok . . . Klok . . . Klokken er fem Minutter over ni,» blev han modtaget med af Peer Laursen, som stod i Porten til Rejsestalden og vinkede ad ham.

«Ja, undskyld, jeg vidste ikke, det skulde være saa nøje paa Klokkeslet,» sagde Andersen blidt og beholdt sin bløde Hat i Haanden for at give sine Tømmermænd Lejlighed til at trække lidt frisk Luft.

«Vognen har holdt forsp . . . sp . . . sp . . . spændt snart et Kvarter.»

«Vog . . . Vog . . . Vognen?» spurgte Andersen, tilsyneladende smittet af den Andens Stammen, og holdt sig til sit værkende Hovede. «Hvilken Vogn?»

«Pei . . . Peirups Vogn,» snerrede Laursen kort.

«Peirups Vogn,» gjentog den unge Pædagog mekanisk

og saae mere uoplyst og trøstesløs ud end nogensinde. «Ja, De maa sandelig bære over med mig, Hr. Laursen, De har naturligvis iaftes sagt mig Noget om, hvad vi skal med den Vogn, men jeg maa tilstaa, jeg er virkelig ikke Mand for at huske, hvad det er.»

«Det er stora . . . a . . . a . . .»

«Storagtig? Nej, det maa De ikke sige, Hr. Laursen! Er der Noget jeg ikke er, saa er det storagtig.»

«Storartet, mener jeg! Ka . . . kan De ikke huske, at jeg, medens Peirup var ovre at give Lotte sit Aftenfoder, ba . . . bad Dem kjøre hans Vogn til Moserup Kro?»

«Nej, sandeligen om jeg har mindste Anelse derom. Hvad skal jeg i Moserup Kro?«

«Ingenting!»

«Ingenting?» spurgte Andersen og saae sig om, om der ikke skulde være en Spand Vand, han kunde tage sig en Dukkert i. «Naar jeg Ingenting skal der, saa synes mig, jeg lige saa godt kunde blive derfra.»

«Men for al Landsens Ulykke, det er jo ikke for Deres egen Skyld, men for Pei . . . Peirups, De skal gjøre det.»

«Naa—naa? Skal han da med?»

«Nej, for sytten Skorstensfejere! Det er jo netop det, han ikke skal!» skreg Laursen og glemte af lutter Vrede helt at stamme.

«Men Du gode Gud, hvorfor vil De da absolut have mig op at kjøre?»

«Hahaha! For at Peirup kan komme op at kjøre! Eller rettere sagt, for at han ikke ska . . . ska . . . skal

komme op at kjøre, men kan faa Lov at spa ... spasere de tre Fjerdingvej. Der er ikke Noget, han gjør nø ... nø ... nødigere end at gaa.»

«Men tror De saa ikke, Hr. Peirup tager det ilde op?»

«Jo, jeg vil s'gu haabe, han bliver splin ... splin ... splintrende gal i Hovedet derover.»

«Jamen, saa gaar det jo ud over mig.»

«Sna ... Snak! Han skal jo ikke have at vide, at De er kjør ... kjør ... kjørt med Vognen. Vi siger jo, at Lot ... Lotte af sig selv er rendt med den.»

Omsider lykkedes det den unge Mand at fatte, hvorom det drejede sig, og han havde nu kun den Indvending at gjøre, at han ikke var uddannet til Kusk og ikke egnede sig mere til at kjøre Heste end til at drikke Toddy. Men Kroværten fik snart hans Betænkelighed hævet ved at oplyse, at Lotte gik af sig selv ligesaa villig som en Ged gik paa en Havrekasse, og et Par Minutter efter rullede Søren Peirups Ekvipage ud af Rejsestalden med den fortumlede Yngling paa Bukken.

Med et bredt Grin stod Per Laursen stærkt skrævende ude i Rejsestaldporten og saae efter Vognen, saa længe han kunde øjne den, saa skraaede han besindigt over Landevejen og gik ind ad Forstuedøren til Kroen, men her fik han med eet Fart paa, entrede saa hurtigt, hans Ben vilde bære ham, opad Loftstrappen og ilede hen til Døren til Peirups Værelse, som han smækkede op paa vid Gab.

Vor handelsrejsende Ven var lige vaagnet og laa endnu i Sengen, men allerede dampede han lystigt løs paa en

Cigar, — det Første, han om Morgenen foretog sig, var nemlig at vække og friske sig op ved at tænde en stærk Trabucos, ligesom Andre i Sengen gnide Søvnen af Øjnene eller prøve, om deres Mund sidder rigtigt paa sine Hængsler, ved gjentagne Gange i Rad at spærre den saa højt op som muligt og atter smække den i. Det laa ikke særligt for Manden at blive forskrækket for Noget, og da Værten kom stormende ind i Stuen, drejede han da ogsaa kun Hovedet sindigt om mod Døren og sagde roligt: «De behøver ikke at løbe Livet af Dem, som Skarpretteren sagde til Forbryderen, der vilde stikke fra ham.»

«Veed De, hvad der er pas . . . pas . . . pas . . .,» begyndte Værten, der gjorde sig saa forpustet som tænkeligt.

«Nej! Jeg siger ogsaa Pas!»

«Passeret,» røg det paa een Gang ud af Laursen. «Lotte er kj . . . kjørt med Vognen!»

«Kjørt med Vognen? Død og Kritte! Hvem trak den da?»

«Aa, jeg mener natu . . . tu . . . turligvis, den er rendt med Vognen!»

Uden at gjøre ringeste Undskyldning eller vise mindste Spor af Generthed stod Søren Peirup i samme Nu paa Gulvet ved Siden af Sengen og præsenterede sine solide Hjulben uden saa meget som med et Par Trikot paa.

«Hvordan er det gaaet til?» raabte han. «Lotte løbet af sig selv? Jeg vilde ikke blive mere forbavset, om jeg hørte, at min Bedstefaders gamle Stegevender derhjemme

pludselig var begyndt at gaa. Er den løbet ud af Stalden og har taget Vognen paa Nakken? Eller hvordan?»

«Nej, det var jo Hans, det F . . . F . . .»

«Fæ, vil De sige! Jeg kjender ham!»

«Han havde taget Fejl og sp . . . spændt for til Klokken ni, som De veed, vi ta . . . ta . . . talte om igaar, og saa mente han, at den nok kunde staa, til De ko . . . kom op . . .»

«Javel, det kunde den jo ogsaa, men han maa jo være gaaet fra den.»

«Ja, den pukkelryggede Reje, han gik jo et Ærinde for mig til Sme . . . Sme . . . Smeden, som jeg havde be . . . bedt ham om, men som natu . . . turligvis slet ikke hastede.»

«Hm! . - . Klodrian! . . . Men hvad er der nu at gjøre!»

«Der bliver vi . . . vist ikke Andet for, end at De maa gaa de tre Fjer . . . Fjer . . . Fjerdingvej til Moserup Kro.«

«Hvorfor til Moserup Kro?»

«Jo, for . . . hm! . . . Lot . . . Lot . . . Lot . . . », svarede Peer Laursen og lod til aldrig at skulle komme over dette Ord, saa stærk blev lige med Eet hans Stammen. Efter med endel uartikulerede Lyde at have trykket sin Underkjæbe ilave igjen, lykkedes det ham dog at slutte: «Lotte drejede om ad Vejen efter Moserup.»

«Gjorde Lotte?» Det er *det*, der bedrøver mig mest ved hele Historien, for saa er Lotte ikke den Hest, jeg har antaget hende for. Hun burde jo dog vide, at herfra gaar Turen altid til Tønning.«

Med en Rutine, som var han en Provinsskuespiller

havde Søren Peirup fuldendt sin Paaklædning i den halve Snes Minutter, hvori denne Samtale havde staaet paa, og han og Værten begav sig nu ned i Stuen for at tales nærmere ved om, hvad der var at gjøre under de forhaandenværende Omstændigheder, idet Peirup uafbrudt forsikrede, at han ligesaa gjerne som at spasere den omtalte, grueligt lange Vej vilde lade sig radbrække eller levende balsamere eller gjennemgaa lignende ubehagelige, korporlige Lidelser.

Der blev dog ikke Lejlighed til at prøve noget af disse hans Tilbud; thi endnu før han havde sat sin Morgenkaffe tillivs, viste der sig et mærkeligt Optog udenfor de smaa Krovinduer.

Kjørt af en ved Siden gaaende, kraftig, ung Bondekarl, og eskorteret af en Samling af Landsbyens yngste, endnu ikke skolepligtige Ungdom vendte Peirups Ekvipage tilbage med den stakkels Hjælpelærer siddende paa Bukken, blegere og elendigere end nogensinde før. Saa roligt og uskyldigt, som der ikke var passeret det Mindste, svingede Lotte op for Døren og gjorde Holdt her, medens Ungerne gav deres Følelser Luft i et skingrende Raab, saadan en Mellemting mellem et begejstret «Hurra!» og et haanende «Æh!»

«Hvad er det?» udbrød i skjøn, harmonisk Duet de to Mænd inde i Gjæstestuen og kom i en Fart til Vinduerne.

Værten, som strax indsaae, der var hændet noget Galt, vilde redde Situationen ved at sige: «De ka . . . kan tro, det er Andersen, der har grebet Lot . . . Lot . . . Lotte.»

«Jamen, hvorfor kjører da den Karl ved Siden Hesten?» lød Peirups ret naturlige Spørgsmaal.

For at komme forud for Peirup og faa aftalt med Andersen, at de skulde lade, som han havde reddet Ekvipagen, løb Laursen ud af Døren, men Peirup fulgte ham lige i Hælene, og da han jo var endel bedre skaaren for Tungebaandet end den gode Kromand, tog han først til Orde: «Hvad er dette for Optøjer, Du Skurk, Du Nidding, Du Bileams Dyr?»

Skjøndt det nu efter det sidste Skjældsord turde være klart for Enhver, at Tiltalen var rettet til Lotte, tog den ulykkelige Seminarist *in spe* den for henvendt til sig, og idet han belavede sig paa at stige af Vognen, svarede han meget genert og skamfuldt: «De maa ikke være vred paa mig, Hr. Peirup! Det er sandelig ikke mig, der har fundet paa den daarlige Spas. Alt, hvad jeg har gjort, er, at jeg har prøvet paa at kjøre Vognen til Moserup Kro, som Hr. Laursen bad mig om, men det forbandede Dyr . . .»

«Hvad er det, jeg hører? Det er ligefrem et Komplot mod mig og min stakkels Lotte?» sagde Peirup og tilkastede Laursen et strængt, inkvisitorisk Blik.

«Ja, nu nyt . . . nytter det jo ikke at komme med Udflug . . . flug . . . Udflugter! Det skulde bare være en Kvitangsje for den Fløjte, De ska . . . skar mig med denne Sandberg.»

«Ja, Tak, saadan slipper De ikke fra det! Lad os komme ind i Stuen og holde ordentligt Forhør!» afbrød Peirup og tilføjede derpaa til Bondekarlen: «Aa hør, De

der! Kjør Vognen over i Stalden og gaa saa ind i Skjænkestuen og tag Dem en lille Gjenstand — paa Værtens Regning, forstaar sig!»

Forhørsdommeren og de to Delinkventer begav sig derpaa ind i Gjæstestuen, og da de Sidste afgav fuldstændig Tilstaaelse, stod det hurtigt klart for Peirup, hvilken nedrig Sammensværgelse, han og hans kjære Dyr havde været Gjenstand for. Denne kriminelle Sag havde nær affødt et Injuriesøgsmaal, idet Laursen titulerede Andersen for en Klodrian af en Hornfisk til at kjøre en Hest; men Søren Peirup fik snart Striden bilagt, saa glad var han over, at Lotte ikke havde gjort hans gode Tanker om hende tilskamme, men tvertimod vist sig i Besiddelse af den Intelligens, han havde ventet af hende.

Med Andersens uheldige Kjøretur forholdt det sig nemlig saaledes. Saalænge Vejen gik ligeud, var den unge Mand og Lotte fuldstændigt enige om, hvilken Retning, der skulde holdes, men ved den første Korsvej begyndte Spliden. Der løb her en Sidevej af tilhøjre til Moserup og en anden tilvenstre til Tønning, og følgelig trak Kusken i højre Line. Lotte, der ganske rigtigt vidste, at Ruten gik til Tønning, rystede forbavset og misbilligende paa Hovedet, som om den vilde sige, at det var godt at mærke, det ikke var dens Herre, der kjørte, for han kunde da ikke tage saadan Fejl, selv om han havde været lidt lystig den foregaaende Aften, og saa trak Lotte tilvenstre. — «Nej, nej, nej! Det er til den anden Side, vi skal!» raabte Andersen højt og halede af alle Kræfter løs i den højre

Line. — Mon han ikke snart skulde blive kjed af det, tænkte Lotte ved sig selv, stemmende alle fire Ben mod Jorden og blev staaende ubevægelig. — «Det er dog en stædig Krabat!» meddelte den unge Kjøresvend sig selv. «Den rører sig ikke af Pletten! . . . Naa, kan Du se, Du kan humme Dig! Det er til Moserup, vi skal!» — «Nej, det er s'gu til Tønning!» vilde Lotte have svaret, hvis den havde havt menneskeligt Mæle; men da den manglede dette, opponerede den kun ved standhaftigt at blive staaende, hvor den stod.

Nu er det saare vanskeligt selv for en god Kusk at overtale en Hest, der fast bestemt har sat sig i Hovedet, at den skal tilvenstre, til at gaa tilhøjre, da en Hest i et saadant Tilfælde stedse er af den Anskuelse, at det er den, der har Ret, og Kusken, der tager Fejl, og da Andersen var saa grumme lidt vant til at kjøre, lykkedes det ham da heller ikke at dreje mere af Lotte end Hovedet, hvilket denne vendte til Siden, som om den saae sig om efter, hvad i al Verden, der var ivejen der bagude.

Den stakkels Hjælpelærer saae i sin Vaande til Pisken, men han havde ikke stort Mod til at bruge den, da han havde en vis Frygt for, at Lotte, naar han gav den et lille Smæk, skulde sætte afsted med en Fart af sex Mil i Timen. Da han imidlertid jo dog ikke kunde blive holdende der hele Dagen, og han ikke kunde finde paa noget andet Middel, greb han tilsidst Pisken og tildelte Lotte et Par yderst spagfærdige, man kunde næsten fristes til at sige ærbødige Smaarap. Peirup brugte meget sjældent Pisken

til Lotte, men gjorde han det, var den aldrig i Tvivl om, at det var Alvor; men disse smaa, uskyldige Tjat forvirrede den, den forstod ikke Meningen med dem, og følgeligt vidste den ikke bedre at gjøre end at slaa op med Bagen paa en højst uærbødig Maade, saa det næsten saae ud, som den vrængede Næse ad Kusken; men af Stedet rørte den sig ikke, Benene faldt ned nøjagtigt, hvor de havde staaet før.

Dette blev Andersen for meget af det Gode. For bedre at faa Styr paa det uregjerlige Dyr, gjorde han sine Ben klar af Forlæderet, stemmede Fødderne mod den øverste Kant af Forsmækken, gav saa Lotte et forsvarligt Slag af Pisken og tog saa atter fat paa at hale i Linerne. — Aha, Du vil have, vi skal rykke? Ja, det kunde Du jo have sagt strax! tænkte Lotte, og saa gav den pludselig Vognen saadan et Skub bagud, at Baghjulene rutschede ned i den heldigvis ikke dybe Grøft. Det pludselige Ryk havde en anden Følge, nemlig, at Andersen, der efterhaanden var avanceret op paa Ryggen af Sædet, tabte Balancen, smækkede Benene op i Luften og derefter gik baglænds ned mellem de i Bagvognen værende Prøvekasser.

Til alt Uheld for den unge Mand befandt der sig nu mellem de to største Kasser en sindrig Rævesax af en ny, patenteret, selvvirkende Konstruktion, som Peirup netop havde stillet der, for at Ingen skulde komme til Skade med den. Bemeldte Rævesax var imidlertid ikke saa fiffig, at den kjendte Forskjel paa Rævekjød og Menneskekjød, og da der nu tilbød sig en Lejlighed for den til at vise sin snedige Mekanisme, smækkede den uden Betænkelighed

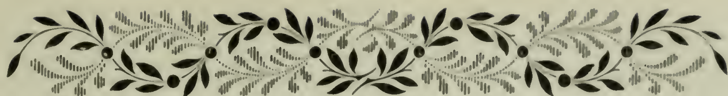
sammen om Andersens Frakkeskjød og Benklæder og tog for en Sikkerheds Skyld et Tag med i det indenfor disse værende Kjød.

Et skrækkeligt Hyl var fra den unge Mand Svaret paa denne ublide Behandling, og hans Raab om Hjælp kaldte den omtalte Bondekarl til, som havde staaet paa en nærliggende Mark og gottet sig over Andersens Produktioner i den højere Kjøreskole. Selvfølgelig blev den stakkels Hjælpelærer snart udfriet af den ubehagelige Situation, og hvorledes han derefter holdt sit Indtog i Landsbyen, have vi set.

Da Andersen havde meddelt Historien om sine Gjenvordigheder, formildede disse i saa høj Grad Søren Peirup, at han fuldstændigt frikjendte ham for Ansvar for sin Delagtighed i den skjændige Sammenrottelse. Men Værten blev idømt en Bøde af en extraordinær flot Frokost, ikke alene til de tre, i Sagen implicerede Herrer, men ogsaa til Lotte, der ved sin kloge, forstandige Optræden havde sparet sin Herre fra den Tortur at vandre tre Fjerdingvej i toogtyve Graders Varme.

HANSEMAND.

«Ja, ser Du, Hansemand, nu er vi kommen i denne her Stiftelse. Veed Du, hvad en Stiftelse er for Noget? Det er et Asyl, som gode Mennesker har oprettet for saadan gamle, udtjente Stakler som mig og mine Lige, ja, det er. Ja, det er sørgeligt at blive gammel og mærke, at Kræfterne svigter, skjøndt Lysten til at arbejde er lige stor; men det forstaar Du nu ikke, Hansemand, for Du er saa ung. Men jeg *har* arbejdet i mine Dage, først hos den gamle Grosserer, og saa hos den unge, som jeg har baaret paa mine Arme, fra han ikke var større end et otte Punds Rugbrød. Ja, nu til Maj bliver det toogfyrretyve Aar, siden jeg kom der i Huset, jeg var ikke mere end treogtyve Aar dengang, nej, jeg var ikke, treogtyve Aar. Ja, der skulde Nogen have sagt mig dengang, at jeg skulde blive saa længe i den Familie, saa havde jeg da leet ham ud, for da havde jeg ganske andre Tanker i mit tossede Pigehovede. Det var ham, Jørgensen, Snedkersvenden, paa Værkstedet inde i Baggaarden. Ja, kjøn var han og munter og jovialsk. Hvorfor tog han dog Hokerens Lise? Hun har sagtens

havt flere Penge at bringe med sig, end jeg havde. Ja, saadan gaar det her i Verden, Hansemand! Jeg troede, jeg kunde være sprungen i Frederiksberg Kanal, men jeg havde ikke Dristighed til det, og saa lod jeg være. Og Døden vilde ikke komme af sig selv, skjøndt jeg bad nok til Vorherre derom. Nej, han havde nu bestemt det anderledes for mig; jeg skulde leve, leve i mange Aar og blive gammel i Grossererens Tjeneste. Det *var* haardt i Begyndelsen, ja, det var; det kneb, men det gik dog, det gik dog! Ja, vi Mennesker kan lære at finde os i Meget her i Verden, ja vi kan!»

Det var Jomfru Jensine Borup, der talte med sin Kanarifugl; slige Monologer gav den gamle Pige nemlig ofte tilbedste for Hansemand som eneste Tilhører. Hun var midt i Tredserne, men saae forresten ikke ud til at være saa højt tilaars, for hun hørte til disse lyshaarede, rødkindede Mennesker, hvis Ydre saa længe beholder et ungdommeligt Udseende. Naturligvis var hun meget rynket, men Rynkerne vare ikke dybe, kun smaa og fine, og havde grupperet sig paa Siden af Øjnene, saa de snarere gav Ansigtet et nysgjerrigt, end et gammelt Udtryk. Sit tætte Haar havde hun beholdt, man maatte se nøje til for at opdage, om det var lyst eller graat — det var vel ogsaa en Blanding af begge Dele —, og det faldt glat og glinsende ind til Tindingerne, som var det klistret fast til disse; og det var ikke til at undres over, for hvert Øjeblik paa Dagen glattede hun paa Haaret ved at stryge ned ad det paa en Maade, der mindede om den, hvorpaa man stryger

ned ad Ryggen paa en Kat, saa det næsten saae ud, som hun klappede og kjærtegnede sit eget gamle Hovede. Naturen syntes at have anvendt saa meget Haar til hendes Hovede, at der intet var blevet tilovers til Øjenbryn; istedetfor saadanne maatte hun nemlig nøjes med et Par Streger af en hektisk rød Farve, som antydede, at *der* skulde Øjenbrynene have siddet. Hun var saaledes langtfra kjøn, men det milde, sagtmodige Smil og det godlidende, næsten fromme Blik i hendes altfor lyseblaa Øjne, der næsten gjorde Indtryk af at være falmede, fik En til at glemme Manglen paa Skjønhed. Kun to Ting mindede om hendes høje Alder, for det Første havde Gigten været slem ved hende og navnlig sat sig fast i hendes venstre Ben, paa hvilket hun trak saa stærkt, at det næsten saae ud, som hun haltede, og for det Andet havde hendes Underkjæbe en uheldig Tendens til saa at sige at tage Afstand fra det øvrige Mundparti og synke ned paa hendes Bryst, hvorfra hun med korte Mellemrum atter hentede den op ved at tygge den op, hvad der stedse tog sig ud, som om hun gumlede paa en Svedskeblomme eller anden større Delikatesse.

Saaledes saae Jomfru Jensine Borup ud. Hun havde som sagt været grumme længe i den omtalte Grossererfamilie, var begyndt som Jomfru, men var endt som et Slags Faktotum, der fra sin Plads i Spisestuen, hvor hun stedse sad med noget overnaturligt stort Sytøj, afgav beskedne Orakelsvar paa Forespørgsler om Kjolemønstre, om Arrangement af Selskaber, om Kjøkkengardiner, om Gros-

sererens Uldtrøjer, om Fruens Pyntekappe, om Sytøj og Syltetøj, o. s. v., hjalp Pigebørnene med deres Strikketøj til Skolen og Drengene med deres Lektier, førte Husholdningsregnskabet for Husmoderen, friserede de ældre Døtre, trøstede de af Børnene, der maatte blive hjemme, medens deres heldigere Søskende tog paa Bal, o. s. fr. i en Uendelighed. Nu havde imidlertid Kræfterne svigtet hende, og der var blevet skaffet hende Plads i en velgjørende Stiftelse, hvor hun skulde tilbringe Resten af sine Dage. Vel faldt Livet her hende i Begyndelsen lidt ensomt og trist ovenpaa det muntre Liv i Grossererfamiliens Hus, men en Ven havde hun dog bragt med sig ind, og det var Hansemand, hvem hun ved en exceptionel Naadesakt fra vedkommende Inspektørs Side havde faaet Lov at tage med sig ind i Stiftelsen.

For Udenforstaaende var Hansemand en Kanarifugl af et højst ordinært Udseende med en bleggul Farve, omtrent som en Æggeblomme, der har Blegsot, og midt i alt dette Gule sad kun to skinnende blanke Øjne som to sorte, paasyede Perler. I een Henseende var den ikke fulgt med Moden, den havde absolut ingen Tournure paa, dens Hale var snarere stumpet og lignede en noget medtaget Fjervinge, hvormed den i længere Tid havde støvet sit Bur af. Men Liv var der i den, den var ikke i Ro mange Minutter om Dagen. Snart gyngede den frem og tilbage i sin Ring i en saadan Fart, at dens Ejerinde maatte vende Øjnene fra den for ikke at blive søsyg ved Synet, snart var den nede paa Bunden af Buret og lavede Fontæner til alle

Sider af Raps- og Hampefrøskaller, og snart styrkede den sit Legeme ved en Art selvopfunden svensk Gymnastik ved timevis at hoppe fra Pind til Pind, frem og tilbage, frem og tilbage. Og under alle disse Manøvrer slog den sine glade Triller, der sommetider var høje og skarpe som en Politipibes Fløjten, og sommetider dybe og klukkende, saa det lød, som den gurglede sig. Men det var just denne Munterhed, som den gamle Jomfru elskede hos den. Naar de tunge, melankolske Tanker indfandt sig, satte hun sig hen til sin Ven og betroede den sin sørgmodige Stemning, og naar den saa, glad over hendes Passiar, begyndte at synge op, syntes hun, det lød, som om den sagde til hende: «Bare munter, ikke forknyt!» Derfor var hun glad ved sin Hansemand, og hun hægede om den, som var den et Barn. Syntes hun, at den saae ud til, ikke at befinde sig rigtigt vel, gav hun den et Bad i en Skaal lunkent Vand; opdagede hun, at dens Kløer vare blevne saa lange, at de generede den i dens gymnastiske Evolutioner, optraadte hun som kvindelig Fodlæge og klippede dens Negle; og hun kom aldrig om Sommeren hjem fra sin Formiddagstur til Frederiksberg Have uden at medbringe en Buket af de herligste «Kæmper» til den, og saa takkede Hansemand hende paa sin aparte Maade, ved at hakke hende i Fingeren, — det var nu *dens* Maade at vise sin Kjærlighed og Erkjendtlighed paa.

Jomfru Borup og Hansemand vilde haveført den mest idylliske Tilværelse, hvis de havde havt det for sig selv, men det var uheldigvis ikke Tilfældet. Det var nemlig ikke

noget Eneværelse, Jomfruen beboede, hun delte Stue med en Madam Svenningsen, Enke efter velmeriteret Sadelmager og Tapetserer Svenningsen her af Staden.

Denne Kone var endnu ældre end Jomfruen og dertil meget skrøbeligere. Hun havde, hvad der populært kaldes: Hille den rystende Syge; intet af hendes Lemmer var nogensinde i Ro, men alle dirrede og rystede de, omtrent som Pjerrot, da han opdager Harlekin som Skelet, og navnlig var det galt med Hovedet, som hun havde faaet rystet saa langt ned til højre Side, at det saa at sige var blevet liggende paa Skulderen, hvilket forlenede Konen med et ubeskriveligt skjælmsk Udtryk, naar hun sendte sit Blik paaskraa op til den, hun talte med. Et stærkt kruset og purret Haar gav hende et viltert Udseende, oprindeligt havde det været kulsort, nu var det graanet og nærmede sig i Farven mere til Kokes; i Forbindelse hermed havde hun et Par livlige, meget mørke Øjne, der fulgte de øvrige Lemmers Exempel og heller aldrig vare i Ro, men stadigt løb rundt som for at se, om der ikke var Noget paafærde et eller andet Sted. Til dette Ydre føjede sig en besynderlig afbrudt, ligesom frempuffet Tale med en sprukken Stemme, hvis Klang eller rettere sagt Mangel paa Klang mindede om den Art sprukne Stemmer, man saa ofte træffer hos Pukkelryggede.

Dette var altsaa Jfr. Borups kvindelige Kontubernal. I Begyndelsen gik Alt fortræffeligt, Mad. Svenningsen meddelte, hvorledes Dagen gik for Stiftelsens Beboerinder, og forfattede en Fortegnelse over disse med et Anhang af

smaa Biografier af de Vedkommende, hvoraf det fremgik, at nogle af dem vare fremkommelige, omgængelige Mennesker, medens der ogsaa fandtes andre, som man skulde tage sig iagt for, da de havde en styg Tilbøjelighed til at løbe med Sladder og fandt stor Fornøjelse i at sætte de andre Beboerinder sammen, hvad der var meget slet gjort, da man ellers kunde have det saa rart og saa hyggeligt med hinanden, hvad der vilde være det Allerbedste, eftersom man nu engang *skulde* bo sammen.

Paa sin Side hjalp Jfr. Borup Madammen med forskjellige Smaating, som dennes Rysten paa Hænderne vanskeliggjorde hende. Jomfruen skjænkede saaledes Kaffe til hende, da Madammen stedse viste en stærk Ulyst til at skjænke Kaffen i Overkoppen, men holdt nok saa meget af at servere den i Underkoppen og paa den nærmeste Omegn af Dugen; Jomfruen hjalp hende at vende Avisen, da Madammen stedse under denne Operation rev og sled i Bladet, som om den gode Kone havde til Hensigt at overbevise sig om Papirets Bristningsevne; Jomfruen standsede Madammen, naar denne brugte Peberbøssen til en eller anden Ret, thi var hun begyndt at drysse af Bøssen, syntes hun ikke at være tilbøjelig til igjen at holde op dermed, saalænge der var Noget i Bøssen; og endelig hjalp Jomfruen hende med at sy. Det var begyndt med, at Mad. Svenningsen havde bedt Jomfruen træde Synaalen for sig, en Handling, der var lige saa umulig for den gode Kone at fuldbyrde, som det f. Ex. vilde have været hende at danse paa Line uden at anbringe Benene udenfor. Det gjorde

Jfr. Borup naturligvis med Glæde, og saa begyndte Madammen at sy, men det kunde nok kaldes for Syning med Forhindringer. Først fægtede hun nemlig vildt om i Luften med Synaalen, snart var den ovenover, snart nedenunder, snart tilhøjre og snart tilvenstre for, hvor det var paatænkt at anbringe den, og efter en langsommelig Omflakken paa Steder, hvor den Intet havde at gjøre, endte det gjerne med, at Madammen jog den ind i sin venstre Pegefinger, hvorfor denne gjerne bar et Mavebælte i Form af en Lærredsklud. Hjælpsom som hun var, tilbød saa Jomfruen at sy disse mindre Sager for sin Kontubernal, og denne modtog gjerne Tilbudet med et «Gud, ja mange Tak, hvis De vil være saa god! Jeg ryster idag lidt paa Haanden, vi skal vist have Uvejr, for saa er det altid saa galt med den Rysten.»

Det traf sig saa heldigt, at Mad. Svenningsen holdt meget af Kanarifugle. — «Nej Kors, hvad den synger dejligt, Deres Kanarifugl!» sagde hun til Jomfru Borup. «Det er akkurat, ligesom man var paa en Skovtur i Charlottenlund . . . ligesom i de gode, gamle Dage . . . paa en Vogn . . . ja, for Svenningsen kunde nu ikke lide disse Kapervogne med deres mingelerede Selskab, . . . og den Gang var der jo hverken Jærnbane eller Dampsporvogn til at kjøre Folk over, som man læser om i Avisen, . . . og i de Tider havde vi jo Raad til det, for da gik Svenningsens Forretning saa mageløst nonchalent, og saa gjorde vi to Skovture om Sommeren paa Holstenskvogn, . . . og vi havde selv Mad med, som vi sad paa, . . . jeg mener, fordi den var pakket

ned i Magasinerne . . . Aa nej, hør sikke Triller og Rouletter, Hansemand kan med! Det er akkurat ligesom omtrent som jeg vilde sige, at man hørte en Primadonna ved Operaen . . . ja, for jeg har kommet meget i det Kongelige i mine Dage, for den Gang havde vi jo Raad til det . . . og det falder mig ind, det var naturligvis, fordi hun sang ligesom en Kanarifugl, at de kaldte hende den store Sangerinde for den svenske Nattergal . . . Hvad var det nu, hun hed?»

«Christina Nilsson,» foreslog Jomfru Borup blidt.

«Aa, hvor vil De hen?» svarede Madammen indigneret. «Den unge Pige! Hun lever jo endnu. Nej, jeg taler ikke om Andre end Folk, der er døde! . . . Det var Noget, der begyndte med Jenny, husker jeg nu . . . Jenny Lund? . . . Nej, det synes jeg ikke, det var . . . Jenny Lind, rigtigt, saadan var det! . . . Ja, *hun* kunde kvidre som en Fugl, endnu bedre end den søde, lille Hansemand!»

Med disse Ord nærmede hun sit skjæve Hovede til Hansemands Bur, satte et højst velment Smil op, der imidlertid kun gav hende et frygteligere Udseende end sædvanligt, og rystede stærkt paa Hovedet, som om hun paa det Heftigste bebrejdede Fuglen en eller anden Forseelse. Det var første Gang, Hansemand saae Mad. Svenningsen, og Følgen var derfor, at den af Forskrækkelse over Konens aparte Udseende øjeblikkeligt dejsede ned af den Pind, hvorpaa den havde siddet og sunget sin glade Sang, og gav sig til at flagre fortumlet og forvildet om i Buret, baskende løs med Vingerne paa Staaltraadsstængerne

for at slippe ud, ret som havde det været en Kat eller en Klapperslange, der stirrede ind til den, og ikke et Menneske.

«Jeg troer, den er bange for mig?» spurgte Madammen og vendte sig til Hansemands Ejerinde.

«Ja, den . . . den . . . den er lidt sky af sig ligeoverfor Fremmede,» stammede Jomfruen i det, — det kneb haardt for hende at bringe denne undskyldende Usandhed over sine Læber.

«Hansemand skal ikke være bange!» læspede Madammen til Fuglen paa den yndede Maade, hvorpaa Folk tale til smaa Børn. «Nu skal Hansemand se, hvad jeg har i Lommen til ham. Et Stykke Sukker! Hvad siger han til det? Skal Pipfuglen have Sukker, hvad? . . . Ja, han skal!»

Hun klemte et Stykke Sukker fast mellem to af Burets Stænger, men Hansemand havde ikke Tanker for nogensomhelst Slags Delikatesser, den vedblev i sin Kvide at flyve op mod Loftet i Buret, dunke Hovedet mod det, og saa dratte ned paa Bunden for paany at flyve op, Altsammen i Haab om at slippe ud etsteds.

Jomfruen følte Medlidenhed med sin Yndlings Hjerteangst og sagde derfor paa sin milde Maade til sin Stuekammerat: «Naar De nu fjerner Dem lidt, saa skal De se, saa er Hansemand snart oppe og pikker i Sukkeret.»

«Ja, ja, vi bliver nok gode Venner,» sagde Madammen fortrøstningsfuldt. «Alle Dyr kan lide mig. Vi havde i gamle Dage en Hund . . . Bello hed den . . . for den Gang havde vi jo Raad til det . . . og som det Dyr elskede mig, over al Beskrivelse!»

Der paafulgte nu en Samling interessante Hundehistorier; men det varede længe, inden Hansemand kom op paa Pinden, og endnu længere inden dens Bryst, der gik op og ned som en Nøddeskal af en Baad i stærk Sogang, kom til Ro, saa den dristede sig til at hoppe hen og paa det Nøjeste bekigge Traktementet ved at lægge Hovedet først paa den ene og saa paa den anden Side, inden den begyndte at tage for sig af Retterne.

Det gik imidlertid virkeligt, som Mad. Svenningsen havde spaaet: hun og Hansemand bleve snart Venner, thi ingen Kanarifugl har endnu kunnet staa for Venskabsytringer i saa sød en Form som Madammens. Den forligede sig med hendes Ydre og gik ikke mere paa Hovedet ned fra Pinden, men hoppede fortroligt hen og begyndte at hakke i Sukkeret, endnu inden dens nye Veninde fik sat det fast mellem Stængerne, og efter nogen Tids Forløb spærrede den, saasnart hun nærmede sig Buret, sit Næb op paa vid Gab og gav sig til ligesom at knitre med Stemmen, og *det* var det største Tegn paa Kjælenhed, den formaaede at give.

Forholdet mellem Madammen og Jomfruen maatte i det Hele siges at være saa jævnt godt. Den Første søgte jo nok at dominere den Anden saa meget som muligt, hvortil hun mente sig berettiget af følgende to Grunde: for det Første, fordi Jfr. Borup havde tjent, medens hun selv havde havt Hus og Hjem og en dejlig Butik med Spejlglasruder og en Sadel, dinglende ned fra en Jernstang udenfor som Skilt i Hyskenstræde — som hun udtrykte sig —, og for det Andet, fordi Madammen var besjælet af

den samme Anskuelse, som alle gifte — eller forhenværende gifte — Kvinder nære overfor de ugifte Individer af deres eget Kjøn, nemlig, at disse ere nogle lavere Væsener. I Modsætning til de højere Væsener kunne disse lavere nu ofte vise sig i Besiddelse af en mild Resignation, som næsten kan have noget Rørende ved sig, og dette gjaldt i høj Grad om Jfr. Borup. Hun mærkede ikke synderligt til Madammens Domineren, ialfald generede den hende ikke; hun var jo fra ganske Ung vant til, at Andre disponerede over hendes Tid og Kræfter, og der er en vis Sandsynlighed for, at hun, hvis begge disse Ting med Eet vare blevne stillede til hendes Disposition, vilde have været i Vildrede med, hvad hun skulde anvende dem til.

Hvad de to Samboerskers Ophold i deres fælles Stue angaar, da maatte det vel nok siges, at det to Fags Værelse var som delt i to lige store Halvparter ved en usynlig Kridtstreg, som var trukken nøjagtigt lige midt ud for Pillen, og at hver af Beboerskerne regjerede som en uindskrænket Dronning over sin Domæne med det der beroende, just ikke overdaadige Møblement. Men dette bidrog kun til at give Samlivet et vist selskabeligt Præg, idet det ikke saa sjeldent hændte, at Mad. Svenningsen udbad sig Æren af Jfr. Borups Besøg paa sit Territorium til en lille Kop Kaffe, hvilken Indbydelse Jomfruen saa et Par Dage efter gjengjældte ved at bede Madammen kigge indenfor til sig og drikke en Kop The, eller hvad det kunde være.

Det er imidlertid saa grumme usandsynligt, at to for hinanden vildfremmede Mennesker saaledes pludselig kunne

flytte sammen og leve i Stue sammen fra Morgen til Aften, uden at der engang maa komme en Kurre paa Traaden imellem dem. Og Kurren kom da ogsaa mellem Madammen og Jomfruen.

I Privathuse afgiver Tørreloftet den sædvanlige Kampplads for Husmødrene, i de offentlige Stiftelser er det det fælles Kjøkken, som vækker Kjævlets og Splidagtighedens Dæmon. Og paa dette Gebet begyndte da ogsaa Striden i det foreliggende Tilfælde.

For at undgaa Kollision var det arrangeret saaledes mellem de to fælles Kjøkkenejersker, at Jfr. Borup skulde spise først til Middag, nemlig Klokken tre. I Grossererens Hus havde hun vel først spist en Time senere, men da Klokken fire netop var det Tidspunkt, paa hvilket Mad. Svenningsen var vant til fra «den Gang de havde Raad til det» at indtage sin Diner, faldt den eftergivende Jomfru tilføje efter en livlig Fremstilling af, hvilke besynderlige Excesser Madammens Fordøjelse vilde begaa, naar hun skulde spise paa andre Tider end de, hun nu havde anvendt i over et halvthundrede Aar. En Dag var Jomfruen imidlertid bleven endel forsinket, begrundet paa, at Grossererens Karl var arriveret i sidste Øjeblik med en Kurv, der blandt andre Rariteter indeholdt et Par delikate Svinekoteletter som et Minde om Familiens Middagsmad den foregaaende Dag. Følgen var, at endnu Klokken tre Kvarter paa fire stod den ene Kotelet over Ilden paa det lille Komfur og brasede og spruttede lystigt løs, medens Jom-

fruen var gaaet ind paa Værelset for at dække Bord til sig selv.

I dette Øjeblik traadte Mad. Svenningsen ind i Kjøkkenet, bærende paa en lille Gryde med Vand og for fire Øre Byggryn, hvoraf hun agtede at lave sig en styrkende Tallerken Sødsuppe. Hun snusede velbehageligt et Par Drag til sig af den lækre Duft, der opsteg fra Koteletten, og med Hovedet mere paaskraa end nogensinde skjævede hun ned til Stegepanden forat se, hvad det var for en Delikatesse, og saa holdt hun følgende lille Monolog: «Svinekotelet, he! ... Nu har hun igjen faaet Mad fra Grossererens; det er hvert Øjeblik, der kommer Noget til hende, ... Ja, hun kan sagtens! ... Det forstaar sig, det er jo ikke Andet end Levninger, og jeg skulde rigtignok ikke have Noget af at spise andre Folks Levninger ... men Gudbevares, der er jo Mennesker, som ikke er skrufuløse af sig i den Henseende, og dem smager det vel lige saa godt som anden Mad! ... Men det er en Skam af den gode Jomfru at bruge Komfuret nu. Den er strax fire, og hun veed, jeg kan ikke taale at spise senere, saa faar jeg Konkvestioner baade i Hovede og Mave ... men hun opfører sig jo Gud forbarme sig, som om hun ejede hele Stiftelsen ... Og hvor er hun saa henne? ... Nej, dette her vil jeg ikke finde mig i! Det er et Brud paa voreses Aftale. Hun veed, jeg skal til Komfuret til Klokken fire, og derfor skal den Pande væk!»

Mad. Svenningsen lod Handling følge paa Ordet, tog Panden af Ilden, lagde en Ring til paa Komfurhullet og

anbragte sin Gryde istedetfor Panden. Derpaa rokkede hun ind til en Veninde paa en af de andre Stuer for at fortælle denne, hvor grusomt forurettet hun blev af sin Samfælle.

Ikke et Minut efter kom Jfr. Borup saa smaat humpende ind i Kjøkkenet, og de røde Streger, der erstattede Øjenbryn hos hende, gled helt tilvejrs, da hun opdagede, at hendes Pande med Svinekoteletten var bleven forvandlet til en Gryde med Byggrynssuppe. Naturligvis stod det hende strax klart, hvorledes Forvandlingen var foregaaet, da hun opdagede Panden staaende nok saa pænt bagved paa Komfuret, men saa blev det ellers saa skikkelige, lille Væsen for Alvor vred og holdt en kortere Monolog for sig selv, der havde visse Momenter tilfælles med den, som Madammen et Øjeblik iforvejen havde afleveret, saasom, at Madammen jo opførte sig, som om hun ejede hele Stiftelsen, og at hun, Jomfruen, ikke vilde finde sig heri. Sagtmodigt tog hun Gryden af Ilden og placerede Panden i dens Sted, og saa humpede hun atter tilbage til Værelset for at afvente, at Koteletten blev varm.

Et Øjeblik efter traadte Madammen paany ind i Kjøkkenet og blev som rasende, da hun opdagede Ombytningen. Hun var saa forbitret, at hun havde en vis Tilbøjelighed til at kaste Koteletten i Asken, men heldigvis bekæmpede hun denne Lyst, indskrænkede sig til at snappe Panden bort fra Hullet og anbragte saa Gryden paa dens Plads, idet hun gav Gryden en i Sinkedusen med samme Velvillie, hvormed en Mand trykker sin Hat fast paa Hovedet, naar

den kort forinden i den stærke Blæst har foretaget sig en lystig Udflugt nedad Gaden paa egen Haand.

Disse Changementer af Koteletpanden og Grynsuppegryden foretoges endnu engang paa akkurat samme Maade, men saa var det ogsaa ude med Madammens Taalmodighed, en Vare, hun forresten til dagligt Brug ikke førte paa Lager.

Paa Forbittrelsens hurtige Vinger fløj hun ind i Fællesværelset, stillede sig op saa nær den usynlige Kridtstreg som muligt og udbrød med indædt arrig Stemme, der kontrasterede højst komisk til det kjælent koket, paa Siden lagte Hoved: «Maa jeg spørge Dem, Jomfru Borup, hvad det skal sige, at De render saadan og *ohne sans façon* tager *min* Gryde af Ilden derude i Kjøkkenet, ligesom det var Deres egen til Disposition?»

«Det er nok snarere *mig*, det tilkommer at spørge Dem om, hvad det skal betyde, at De nu to Gange har fjernet min Pande fra Komfurhullet,» sagde Jomfruen, og hun sagde det ikke heftigt eller hidsigt, men blot saa overlegent bestemt, at Madammen et Øjeblik blev helt konsterneret over at træffe en saadan Bestemthed hos sin ellers saa eftergivende Kontubernal.

«Det skal jeg sige Dem, Jomfru,» mandede Madammen sig dog op til at svare. «De veed, at det er en Aftale, at De skal være færdig i Kjøkkenet, saa jeg kan faa min Mad Klokken fire, og jeg kan forbandet godt lide, at man holder en Aftale, for ellers kommer der Konfession i Tingene.»

Naar De ikke selv havde forhindret det, skulde jeg mageligt være bleven færdig til Klokken fire, ja jeg skulde.

Jamen, jeg vil *spise* Klokken fire og ikke begynde at lave Mad paa den Tid.

Aa, De døer vel ikke af en enkelt Dag at spise en halv Snes Minutter senere?

Døer? Nej, Gudskelov! For saa havde De da for længe siden faaet mig ned ved Siden af Svenningsen derude i vores Gravsted paa Vestre Kirkegaard . . . Nej, do, gjør jeg ikke, men jeg bliver nervøs og . . . og . . .

Og ubehagelig — ja, jeg mærker det!»

De kan *selv* være ubehagelig!

Det kan jeg, naar Nogen driver mig op til det!

«De skulde ikke skrige saadan op, Jomfru! Det klæder saa ilde.»

De skulde ikke være saa arrig, Madam! Det er hverken sundt eller klædeligt.

Ordskiftet blev livligere og livligere og mere og mere højrøstet og udartede tilsidst til et regulært Mundhuggeri. Det er højst tvivlsomt, hvem af de stridende Parter, der vilde være gaaet af med Sejren, hvis Ordrigdom og Stemmemasse alene skulde have været det Afgjørende. Men saa fik Madam Svenningsen med Eet en Trumf paa Haanden, og den var af en saadan Virkning, at Jomfru Borup øjeblikkeligt blev Store Slem.

Trumfen var ingen Anden end Hansemand. Den gode Kanarifugl havde under de to Fruentimmers Skjændsmaal hoppet livligt fra Pind til Pind, og engang imellem aflagt

et kort Besøg i Ringen og taget sig en gemytlig Gyngetur. Alt som Skjænderiet blev mere højrøstet, blev den gladere og gladere, og tilsidst brød den ud i en jublende Sang med de kunstfærdigste Triller og de mest indviklede Koloraturer; den havde nemlig det tilfælles med de fleste af sine Kolleger, at den aldrig var lystigere, end naar Folk talte højt i Stuen. Følgeligt satte den sig tilrette paa en Pind, stak Næbet lodret tilvejrs og begyndte at slaa, saa dens Strube dirrede ved det; det lød saa sjælefornøjet, som om det var en Melodi til en Text som: «Det kan jeg li'e! Bare munter! Saa bliver vi alle Sorgerne kvit — kvit — kvit!»

Madammen var imidlertid ikke i Øjeblikket oplagt til at høre paa gemytlige Sange, og derfor udbrød hun oprørt, idet hun rystede saa stærkt paa Hænder og Hoved, at det saae ud, som vilde hun ryste disse ret betydningsfulde Legemsdele af sig ned paa Gulvet: «Aa, hold Mund, din fordømte Skrighals! Man kan jo ikke høre, hvad man selv siger . . . Skal det være Fuglesang? He! Den hyler jo, som den var ifærd med at blive kværket, jeg har aldrig hørt Mage til Hvin, det er, ligesom man slagter en Gris.»

Hvad enten Hansemand nu ikke hørte Opfordringen, hvad eller den, lig en ægte Kunstnersjæl, ikke brød sig om slig nedsættende Kritik af sine Præstationer, vist er det, at den blev i Rollen som den paa sin Pind saa glade Kanarifugl og trallede videre af alle Livsens Kræfter. Madam Svenningsen, der var midt i en Afhandling om den juridiske Adkomst til at benytte Kjøkkenet, var i højeste

Grad fortornet over det letfærdige Akkompagnement, Hansemand leverede til hendes Udvikling, der ikke var muntrere, end juridiske Udviklinger pleje at være, og da hun for anden Gang saae sig forstyrret i sit Foredrag, raabte hun: «Nej, dette er ikke til at holde ud! . . . Jeg har ikke Trommehinder af Saalelæder . . . jeg bliver nervøs af det Pifteri og kommer til at ryste over hele Kroppen!» og saa kylede hun sit Lommetørklæde hen mod Buret; hun bar nemlig stedse Lommetørklædet sammenfoldet i Haanden og gav fra Tid til anden sin Næse smaa Viskere dermed.

Dette Projektils Udsendelse havde to Følger: For det Første dumpede Hansemand fra sin Pind ned i Burets Gulvsand, overbevist om, at nu begyndte de at bombardere ham med Snebolde, og for det Andet gik dens Ejerinde ud af sit gode Skind i sin Forbittrelse over den oprørende Behandling af hendes Yndling. Saa længe det kun gik ud over hende selv, havde hun saa nogenlunde kunnet beherske sin Vrede, men dette var hende for meget.

«Maa jeg bede mig fritaget for den Slags Uforskammetheder, Madam! De har ikke Noget at slaa efter min Fugl for, veed De det!» skreg hun hidsigt, samlede Lommetørklædet op fra Gulvet og kastede det tilbage, hvorfra det var kommet.

Umuligheden for Madammen af at bøje Hovedet længere tilhøjre bevirkede, at hun fik det lige midt i Ansigtet. Nu kan det jo nok med en vis Ret siges, at et Lommetørklæde netop hører hjemme ved Næsen, men det er dog ikke Meningen, at det saadan skal komme susende

en tre—fire Alen gjennem Luften og plante sig med et Klask paa Vedkommendes Næsetip, og derfor tog Madammen meget forklarligt denne Sendelse højst unaadigt op.

«Naa,» udbrød hun harmspruttende, «De er af den Slags, der stritter efter Folk med Folkses egne Sager? . . . Ja, vent De kun! . . . Den Dag imorgen klager jeg til Inspektøren, ikke over Dem, det skal jeg nok vogte mig for, for De har jo saadan en høj Stjerne der, fordi Deres Grosserer er i Bestyrelsen for Stiftelsen, men over Deres Kanarifugl, for jeg kan ikke holde ud at have saadan en Brølabe i Stuen.»

Det var Trumfen. I et Nu fløj de skrækkeligste Tanker gjennem den stakkels Jomfrues Hoved, hun saae Hansemand udvist af Stiftelsen, hun kjendte ikke et Menneske, hun kunde give den til, og saae den derfor allerede ligge dræbt for sine Øjne, — og saa krøb hun til Korset. Hun gjorde en Undskyldning for sin Heftighed, gik ind paa alle sin Stuekammerats Forlangender med Hensyn til Kjøkkenet, naar denne blot vilde lade være at forklage Hansemand, og saa bredte hun tilsidst, for at vise sin gode Villie, det mørke Stykke Tøj over Fuglens Bur, det, som ellers kun gjorde Tjeneste om Natten.

Madammen, som følte, at *nu* havde hun Krammet paa Jomfruen, skjænkede højmodigt sin Tilgivelse og lovede ikke at anke over Fuglen til den almægtige Inspektør. Men fra den Dag kommanderer Madam Svenningsen i Stuen. Saasnart der er den mindste Divergens mellem Samfællerne, behøver hun bare at ymte et Par Ord om,

at det dog vist alligevel bliver bedst, hun anklager Hansemand, saa giver Jomfruen sig, og Fuglen faar det mørke Dække over sig.

Undertiden kan det jo hænde endogsaa flere Gange paa een Dag; og Hansemand grunder endnu over, i hvilken Zone hans nuværende Opholdssted monne ligge, for den har endnu aldrig hørt Tale om et Sted, hvor det saadan kan blive flere Gange Nat paa samme Dag.

TANTE MALLES DOMPAP.

Det havde regnet tæt og støt et helt Døgn igjennem; Tagrenderne havde sprutttet en jævntrindende Straale ud over Fortougene og Benene paa de Forbigaaende, som kom for nær; Husene havde set saa nøgne ud, for de Handlende havde taget alle deres Udhængningssager ind; Vandet havde sivet sig ned, hvor det kunde komme til, og paa Kjældertrapperne havde der ligget Gulvklude for at tage mod Fjenden; Arbejdsvognene havde skyndt sig gjennem de menneskefomme Gader med de vaade Pressenninger over Varerne, og Droschkerne havde jollet afsted saa hurtigt, Hesten orkede, medens Kuskene saae ud, som vare de ved at gaa paa Næsen ned af Bukken, saa foroverbøjede sad de for Regnen, der piskede dem i Ansigtet. Nu var det endeligt blevet Opholdsvejr. Møntergade laa — som alle Byens øvrige Gader da — i et forfærdeligt Søle; Byen havde faaet vasket Gulv, men man havde glemt at tørre op efter Overskylningen. De toppede Brosten skinnede af Væde, Fliserne laa som lange, slimede Aal, og i alle nok saa smaa Fordybninger stod der blinkende Pytter, der vare

parate til at oversprøjte Enhver, der kom til at sætte en Hæl i dem. Folk gik og balancerede for at undgaa de smudsigste Steder, men lige meget hjalp det; Herrernes Benklæder saae forneden ud, som de vare koparrede, saa tilstænkede vare de med smaa, runde Pletter, og Damernes Kjoler havde faaet en forskjønnende Kantning af Gadesnavs. Alle Galoscher vare inde i Tjenesten, og Ridestøvler, Træsko og lange Reussere vare indkaldte i Reserve. Fodgængere holdt sig i usædvanligt ærbødig Afstand fra Kjøretøjerne, som havde den bedste Villie af Verden til at tildele dem oplivende Regnbade af Sølet. Fedtede, klæbrige og smattede laa Fortougene med tommetykt Ælte, og ude paa Kjørebanen var Pløret fejet sammen til større og mindre Portioner af en brungraa Grød, hvis Konsistens dog i enhver, mere velstillet Husholdning vilde have faaet Paategningen: for lind. Her morede nogle barbenede Drenge sig med at vade om i Bunkerne og forskaffe sig en prisbillig Fodbeklædning ved af den tiltalende Masse at lave sig «Støvler» paa de nøgne Fødder, og hist havde et Par Arbejdsfolk det Sisyfusarbejde at øse Pløret op med nogle flade Skovle — en Idræt, der mindede endel om den efter Sigende noget besværlige Beskjæftigelse at spise Vælling med en Strikkepind —, medens det duftende Fluidum dryppede ud af Bunden paa Vognen, som var det det antike Danaidernes Kar eller en mere nymodens Vandingsvogn paa Strandvejen.

Uden at agte paa det ubehagelige Føre, kun glædende sig over Solen, der trak Skyernes hvide Gardiner tilside og viste sit smilende Ansigt i Aabningen, vandrede *stud. jur.*

Holger Brendstrup ned ad Møntergade, frejdig, livsglad og nynnende anden Tenorstemmen til en Studentersang, — han var lovligt forhindret i at nynne Hovedstemmen, da han ikke kjendte den. Og helt godt saae han ud, som han gik der i den lyse Sommerdragt, der sluttede tæt om den ungdommeligt slanke Figur, og med Studenterhuen i kokette Folder, medens et sorgløst Smil krusede hans friske Læber, og hans Øjne glimtede skjælmsk og lunt, som havde han en Ræv bag Øret. Og det havde han ogsaa, den unge Filur.

Paa Hjørnet af Gammelmønt løb han lige bus paa sin Kollega og jævnaldrende Ven, Frode Ludvigsen, en tør, underligt mut Fyr at se paa, som imidlertid besad et fortræffeligt Humør og undertiden havde ret pudsige Indfald.

«Halloj, Goddag!» lød det paa een Gang fra de to unge Venner.

«Hvad gjør Du her?» spurgte Holger.

«Jeg er ifærd med at udvandre,» svarede Frode. «Jeg er for Udgaaende paa en længere Rekreationstur ud ad Strandvejen. Jeg trænger til at styrke mig, har det slet ikke godt!»

«Du ser ogsaa saa bleg ud.»

«Ja, jeg har heller ikke lukket et Øje hele Natten.»

«Har Du været virkelig syg?»

«Nej! Jeg var paa Bal hos Grosserer Knudsen.»

«Aa, dit Bæst, Du gjorde mig ganske ængstelig.»

«Men hvad gjør Du paa Hjørnet af Gammel Mønt og

Møntergade? Er Du ilag med at rejse et større Pengelaan i disse pekuniære Gader?»

«Nej, det er noget ganske Andet! Aa, Du, jeg er i saadant brillant Humør! Følg med lidt ned ad Gaden, skal jeg fortælle Dig, hvad der er hændet mig! . . . Ser Du, jeg har fundet en Maade, hvorpaa jeg kan introducere mig hos hende . . . hende, Du veed nok!»

«Nina Prip? . . . Nej, saa gaar jeg ikke med, for naar Du er inde paa det Gebet, saa veed jeg nok, Du gjør de lange Timer til Minutter, som der staar saa smukt og træffende i «Den sidste Nat.»»

«Aa Snak! Jeg skal bare ned i den Kjælder, Du ser derhenne.»

«Der, hvor der er Fuglehandel? . . . Vil Du maaske kjøbe en Lærke, der kan fløjte for hende?»

«Aa, hvor Du er vittig! . . . Kom nu blot med.»

De to Venner gik forbi et Par Huse og dukkede saa ned i den omtalte Kjælder. En skringrende Dørklokke kimede dem ind i Butikken, et lavt Kjælderrum, der syntes meget mindre, end det i Virkeligheden var, fordi saavel alle de tre Vægge som Vinduet ud til Gaden vare garnerede med Bure fra Loft til Gulv, eller rettere med Staaltraadsindhegninger, der vare afgitrede til Bure af forskjellige Størrelser. Atmosfæren var trykket af en sur, stram Lugt, der var alt Andet end behagelig, og en kaotisk, øredøvende Kvidren og Syngen generede Ens Trommehinder og gjorde En tummelumsk i Hovedet. I de nederste, største Bure havde Duerne deres Residens, her spankulerede

de gamle Parykker umanerligt vigtige omkring. Turtelduerne kurrede ømt paa Pinden, Brevduerne sørgede over at være satte *à la suite* som Postbude, Skorstensfejerne gik triste om og klagede over de daarlige Tider, hvor der intet Arbejde var at faa, o. s. v. I Burene ovenover var der anderledes Liv; her opførte en talrig Sangforening af Kanarifugle en meget højrøstet Sangerkamp; der fløj en broget Blanding af Stillidser, Sidskener, Korsnæb og alle Slags Finker om mellem hverandre; hist havde en større Væverfamilie travlt med at lave Hængekøjer til sig selv; og her klinede en Række filosofiske Ondulater sig saa tæt op ad hinanden som muligt og sad og rokkede taktfast paa gammelmandsvis først til højre og saa til venstre, og saa til højre og saa til venstre i eet Kjørvæk; i et Bur sad en ensom Lærke paa en lille Græstørv og fløjtede sin melodiske Sang om duftende Kløverenge og bølgende Kornmarker; i et andet Bur hvæsede en melankolsk Papegøje med sin skarpe, arrige Stemme og drømte sig tilbage til den Beværtningskjælder, den var kommen fra, ved en Snes Gange i Træk at raabe: «Opvarter! Opvarter! Opvarter!» Og under al denne Staahej flagrede de smaa Væsener om i Burene, klamrede sig fast til Staalstængerne eller hoppede fra Pind til Pind, som om de spillede Fjerboldt med sig selv, og afstedkom i det Hele et saadant Virvar, at det vimlede for Øjnene af de Besøgende, der snarest muligt ønskede sig bort fra dette sindsforvirrende Opholdssted.

Aldrig saasnart havde Dørklokken udsendt sin første Lyd, før en lille Mand smuttede ud fra Døren til Bag

værelset, hvilken han kun aabnede paa Klem og derpaa strax smækkede i efter sig, som om der kunde være Tale om, at en eller anden af Fuglene kunde benytte sig af Lejligheden til at echappere ud i det Fri. Med korte, geskjæftige Skridt trippede han frem, vuggende Kroppen ligesom en Spurv gjør, naar den har Hastværk, og med et lille Hop stod han paa sin Post bag Disken, hvorfra han over Glaskassen med de mange Rum med forskjelligt Fuglefrø stirrede uendeligt nysgjerrigt paa de to unge Venner, som om han sagde til sig selv, at han nok gad vide, hvad de To egentlig vare komne for. Det Kuriøse ved den lille Mands Skikkelse undgik ikke Studenterne, saaledes som han stod der nysgjerrig og med en vis Lighed med Butikkens befjedrede Væsener, dels ved den spidse, trekantede Næse, der saa frejdigt og selvtillidsfuldt som noget visnæset Fuglenæb stak lige ud i Luften, dels ved de plirrende Øjne, som han smækkede op og i paa samme forvirrende Maade, som Fuglene bruge, og dels ved de højtstaaende Skuldre, mellem hvilke Hovedet sad klemt nede, ligesom Hovedet kan sidde paa en Stork, der har slaaet Knude paa sin Hals. Til Overflod hang nogle lange Tjavser af noget flosset Haar, hvis Bestemmelse egentlig var at skjule hans Isses Nøgenhed, i Stedet herfor bag ud, ned ad Nakken paa ham og mindede herved endel om Nakketoppen paa en Hejre.

«Goddag!» sagde Holger og var bestemt paa strax at gaa videre i Talen, men blev forhindret heri af Fuglehandleren, som øjeblikkeligt faldt ind og frempippede et

muntert «Goddag, Højstærede, Goddag!», ret som om det var ham en sand Hjertensfryd og oprigtig Sjælesvir at se den ham ganske ubekjendte Brendstrup.

Efterat Holger havde faaet det Ord, som han paa Grund af denne Afbrydelse fik forkert i Halsen, hostet op, spurgte han kort: «Har De Dompaper?»

«Dompaper?» gjentog Fuglehandleren, som havde han aldrig før i sit Liv hørt denne Benævnelse, kastede Hovedet tilbage og saae op i Loftet, som om han spekulerede ganske voldsomt.

«Ja,» faldt Ludvigsen forklarende ind, «det er saadan en graa Fugl med rødt Bryst, af Mellemstørrelse, som jeg vil sige midt imellem en Kolibri og en Pengvin.»

«Ja Tak, Højstærede, jeg kjender dem nok! Haha! . . . Om jeg har Dompaper? De kunde ligesaa gjerne spørge en Berider, om han har Heste. Om jeg har Dompaper? . . . I Masse! . . . Masse! . . . Det vil sige, jeg mener, jeg antager en tre, fire Stykker.

«Naa!» sagde Holger, betydeligt skuffet, da han havde ventet sig et Tal oppe i Hundrederne. «Maa jeg spørge, hvad koster saadan en?»

«Tre Kroner en Han, een Krone en Hun, fire Kroner Parret.»

«Aa—aa, er en Han saa dyr? . . . Hør, var det ikke muligt, at jeg kunde faa en at leje paa et Par Timer? Hvad siger De, om jeg gav Dem en Krone for at leje en Han en to—tre Timer?»

Fuglehandleren plantede begge sine Albuer paa Disken,

anbragte sit Hovede mellem sine to Hænder og saae lige saa betuttet op paa Brendstrup, som om denne havde foreslaaet ham at drikke Dus. Omsider tog han sig sammen og udbrød: «Leje en Dompap? Jeg har aldrig i mine livskabte Dage hørt noget Lignende. Leje en Dompap!»

Ludvigsen, der omtrent var bleven lige saa overrasket som Fuglehandleren, men som var en ung Mand, der havde den Ærgjerrighed at lade, som Intet her i Verden kunde overraske ham, bemærkede tørt: «Javel, leje en Dompap! Ligesom man lejer en Bog eller et Par Skøjter eller en Trillevogn, er det saa besynderligt? . . . Det gjør ikke Noget, om det er et brugt Exemplar?»

«Tja! Jeg veed s'gu ikke, hvad jeg skal sige?» svarede Fuglehandleren, som morede sig over det originale Forslag. «Hvorfor ikke? . . . Men kan De stille Kavtion for, at jeg faar den uskadt tilbage?»

«Nej, det er netop *det*, jeg ikke kan, for saa kunde jeg jo ligesaa gjerne kjøbe den,» tilstod Holger meget aabenhjertigt og tilføjede saa, da han saae, at Fuglehandleren betænkte sig: «Jo, De kan faa mit Uhr i Pant.»

«Aa nej, det kan være det Samme! Jeg vil tro Dem paa Deres ærlige Ansigt, Højstærede. Kom med herhen til dette Bur og se, saa kan De selv vælge, hvad for en De vil have.»

«Jamen jeg maa ogsaa laane et Bur.»

«Det forstaar sig! Jeg veed nok, De kan ikke gaa med den i et Kræmmerhus.»

Efter en kort Besigtigelse af de fire tilstedeværende

Dompaper, valgte Holger en; med fleraarig Rutine stak Fuglehandleren sin Arm ind i det store Bur og fik, trods alle de opskræmte Fugles Flagren op og ned, strax fat i det paagjældende Exemplar, som snart var anbragt i et snævert, simpelt Cellebur, og et Par Minutter efter forlod de to Venner Butikken, Holger bærende paa Buret med den lejede Fugl i og trykkende det ømt til sit Hjerte, som om det rummede den kostbareste Skat.

«Det gjør ikke Noget, om Du forklarer Dig lidt nærmere om, hvad dette Galimathias skal betyde,» begyndte Frode Ludvigsen, saasnart de vare komne op paa Gaden.

«Jo, nu skal Du høre! Imorges, da jeg drak The, fik jeg fat i Morgenberlingeren . . . Du veed, min alderstegne Broder anser sig for forpligtet til at holde den, fordi han for to Maaneder siden er bleven Sagførerfuldmægtig . . . og i den falder mine Øjne paa et Avertissement om en bortfløjen Dompap. Veed Du, hvorfor? . . . Jo, for den var fløjen bort fra Frederiksgade treogtredive, anden Sal, —. Du veed der, hvor *hun* boer! Og ser Du, nu skal denne lille Kammerat introducere mig der i Huset, hvad ingen af mine store Kammerater har formaaet.»

«Der forekommer mig forresten at være en overvejende Sandsynlighed for, at det ikke er Familien Prips Dompap.»

«Nej, naturligvis, der kan ikke være Tale om, at det er den! Familien ser det jo strax og siger: «Nej, det er rigtignok ikke vores Fugl!» — Og saa svarer jeg: «Det var da mærkeligt, for den kom flyvende ind i mit Værelse igaar Eftermiddags, ligesom jeg sad og tænkte paa Ingen-

ting . . . læste paa Jura, mener jeg begribeligvis! — Men ser Du, saa har jeg opnaaet, hvad jeg vilde. Jeg er bleven introduceret i Familien, og er jeg først det, saa . . . saa . . .»

«Ja, saa kan Du igjen gaa, hvorfra Du kom. Med andre Ord: Du sjasker tilbage med din Introduktør til din Ven, Fuglehandleren paa Gammelmønt, og saa er den Historie ude. Men iaften vil Du ærgre Dig ved Tanken om alle de lukulliske Nydelser, Du kunde have hengivet Dig til for den Krone, Du har givet ud til ingen Verdens Nytte, — ja, for Du vil vel ikke gjøre Fordring paa, at Fader Prip skal betale Dig Findeløn for at have fanget en Pripfugl, . . . Pipfugl, om Forladelse! . . . som ikke er hans?»

«Nej! Men er jeg først kommen i Forbindelse med Familien, saa bliver den mig ikke saa let kvit igjen.»

«Men hvordan vil Du igrunden bære Dig ad med at forlænge dit Ophold der i Huset, naar de har sagt, det ikke er deres Dompap? Du kan ikke sige som Virtuoserne, at paa Grund af den enorme Lykke, Du har gjort ved at optræde een Gang med et meget daarligt Besøg à en Krone, saa vil Du forlænge dit Ophold og give en populær Forestilling til halv Pris.»

«Aa, man skal ikke spekulere paa, hvad man vil gjøre, før man er i Ilden. Det kommer jo ganske an paa, hvordan Situationen falder.»

«Naa ja, jeg kan forresten godt lide din Uforknythed. Det var af den pure Misundelse, jeg vilde gjøre Dig betænkelig, fordi jeg ikke selv har fundet paa det . . . Veed

Du hvad, jeg opgiver min Morgentur og sætter mig ind hos à Porta paa Hjørnet af lille Kongensgade, kom saa derind og fortæl mig, hvordan Expeditionen er løben af, naar Du er færdig, for — dette interesserer mig, som Skoledrengen sagde, han var begyndt at lære Stereometri.

Paa Hjørnet af Gothersgade og Store Kongensgade skiltes Vennerne og gik hver sin Vej, den ene med sin introducerende Dompap, og den anden med sine generende Baltømmermænd. Holger gik lidt langsommere, da Frode havde forladt ham. Det var, ligesom en Del af hans Mod var gaaet sin Vej sammen med Vennen, ikke fordi Frodes første, ildevarslende Spaadom i mindste Maade gjorde ham betænkelig eller blot vaklende i sit Forsæt, men kun fordi den unge Mand for Øjeblikket befandt sig i en af de Situationer, i hvilke den overvejende Del af Menneskeheden erkjender Sandheden af den Sætning, at det ikke er godt, at Mennesket er ene. En halv Snes Minutter varede det derfor, inden han stod udenfor Entrédøren i Frederiksgade 33—2— Kjøbenhavn, K.; hans Hjerte syntes at have improviseret en lille Svingom hjemme hos sig selv, saadan hoppede og sprang det omkring i hans Bryst, men endelig tog han dog Mod til sig og ringede paa. En ungdommelig, knap udvoxen Tjenestepige, som bedre end nogen Attest bevidnede, at der var smaa Børn i Familien, lukkede op, og efter en kort Konference med den tjenende Ungmø blev Holger indladt i Hr. Prips Arbejdsværelse. Der saae umaadeligt lærdt ud derinde; hvor Væggene havde levnet Plads til det, var der anbragt høje Bogreoler, som vare stuvende fulde

af Samlinger af Love og Samlinger af Rescripter, lange, stive Rader af juridiske Ugeskrifter og Højesteretstidender, et helt Regiment af den udisciplinære, men aandfulde Rigsdagstidende, et mindre Kompagni af Forelæsninger over Familieret, Arveret og diverse andre delikate Retter, og en Hærskares Mangfoldighed af de mest heterogene Bøger, lige fra Prips første Skolebøger til den nyeste Skjønlitteratur, — Prip hørte nemlig til de Mennesker, som aldrig skille sig fra en Bog, naar de een Gang have faaet den, da de stadig gaa ud fra den Forudsætning, at det jo dog var muligt, at man kunde faa Lyst til at se Et eller Andet efter just i den Bog. Fra det midterste Vindue af den tre Fags Stue skød et «Bureau» — ikke noget almindeligt Skrivebord — sig paa en arrogant Maade ind, garneret med en magelig, helt polstret Skrivebordsstol og en overnaturlig Papirkurv, paa hvis mavebæltelignende Klædesbesætning der var broderet et K. P., hvilket skulde betyde Knud Prip, men af forskjellige vittige Hoveder blev udlagt til at være Begyndelsesbogstaverne af Kasseret Papir, og endelig fuldstændiggjordes Møblementet af en bred, indbydende Chaiselongue med Bord og Stole foran henne i Kakkelovnskrogen, paa hvis anden Side der hang et halvt Dusin mandshøje Tobakspiber over et med Askebægere overfyldt Tobaksbord.

Ejeren af alle disse Herligheder var *hendes* Fader, Hr. Prip, Assessor ved en af de kjøbenhavnske Retter. Der var imidlertid ikke noget skrækindjagende Inkvisitorisk ved Assessoren, tværtimod, Godmodigheden og Livsglæden lyste

ud af hans Fuldmaaneansigt med det fiffige, lune Glimt i Øjnene og det kraftige, graasprængte Fuldskæg. Han var firskaaren, skulderbred og trivelig, og saae man paa Mandens Ydre, fik man en vis Tvivl om, at han ofte ulejligede sit store Bibliothek, og hos hans Bekjendte forringede det ikke Tvivlen, at han, hver Gang der skulde slaas Noget efter i en eller anden Bog, stedse først pustede henad Bogens øverste Rand, saa de Nærmeststaaende forsvandt i en Støvsky. For Øjeblikket sad Assessoren ved Bureauet og svedte over en Bunke beskrevet, blaat Konceptpapir, hvoraf Aflæggere vare fordelte rundtom paa Bordet og paa Stole.

«Goddag!» sagde han, da Holger traadte ind, og saae op fra sit Arbejde, tilsyneladende uden at være fortvivlet over at blive forstyrret.

«Goddag!» svarede Holger, og bukkede ualmindeligt dybt, — det var jo *hendes* Fader.

«De ønsker?»

«Der stod imorges et Avertissement i Berlingeren herfra om en Dompap, der var fløjen bort fra Dem?»

«Javel! Har De fanget den? . . . Værs'god at tage Plads! . . . Nej, ikke paa *den* Stol! Der ligger jo en af den forbandede Tyveknægt af en Møbellaaners Kontrakter. Vil De ikke tage en af de tomme Stole derhenne fra Bordet? . . . Saadan, Tak! . . . Naa, har De faaet Fingre i den fra sin Kachot undvegne Nidding?»

«Ja, jeg har ialfald en Dompap med . . . men det er jo et Spørgsmaal, om det er Deres, . . . det er vel maaske

endogsaa det Rimeligste, at det ikke er Deres, men jeg vilde dog gaa herop, forat ... forat De kunde se den.»

«Hvorfor mener De, at det er det Rimeligste, at det ikke er vor?»

«Jo, for ... næ, for ... jo, for der flyver vist mange Dompaper saadan vild her i Kjøbenhavn hver Dag.»

«Naa—aa! Det troer jeg dog egentlig ikke.»

«Jo, for de fleste Familier har jo dog saadan ... saadan en Fugl, og den flyver jo i Reglen bort et Par Gange om Aaret.»

«Hahaha! Det var Pokker til Opdagelse, De der har gjort! De skulde skrive en Bog om Dompapernes overhaandtagende Udbredelse i Kjøbenhavn og Omegn og begynde en Udryddelseskrig mod de farlige Fugle ligesom mod de glubske Hunde.»

«Ja, he! det var egentlig ikke saadan just Dompaper, jeg mente ...»

«Men *in casu* er det dog en Dompap, der er Tale om ... Naa, men jeg siger, som der staar i «Rescensenten og Dyret»: «Vi kommer ikke her for at læse Rescensioner, men for at beundre Naturen og Kunsten». Hvor er Dyret?»

«Jeg satte Buret fra mig oppe ved Døren. Nu skal jeg tage det!»

«Den Dompap der svarer nu egentlig ikke meget til Beskrivelsen i Avertissementet,» sagde Assessoren, da Holger præsenterede ham Fuglen fra Gammelmønt.

«Ikke?» udbrød Holger og forsøgte sig, dog uden synderligt Held, i den Forbavsedes Rolle.

«Nej, der stod rigtignok, at vor havde en lille sort Kalot paa Hovedet . . . Men hvordan har De faaet fat i den der?»

«Hvordan jeg har faaet fat i den? Jo, den . . . den kom flyvende af sig selv ind i Stuen til mig.»

«Igaar? Havde De Vindue aabent i den stærke Storm?»

«Nej . . . det vil sige . . . den sad udenfor og bankede paa Vinduet forat komme ind . . . med sit Næb, saadan De veed.»

«Hm! Ja, Fugle plejer jo sjældent at banke paa med Kløerne! . . . Hvornaar var det?»

«Ja, det var engang igaar Eftermiddags.»

«Jamen paa hvilken Tid?»

«Ja, det var saadan . . . saadan efter Middag.»

«De kan ikke omtrentlig opgive noget Klokkeslet?»

«Jo, det var vist . . . halvsex!»

«Ja, saa kan det ikke være vor, for den fløj først bort Klokken sex.»

«Jamen, mit Uhr stod!»

«Ja—a, saa kunde det jo alligevel være vor.»

«Det er maaske Deres Frøken Datters Fugl?»

«Kjender De min Datter?» spurgte Assessoren og saae paa den unge Student med et lunt, forstaaende Blik.

«Nej . . . det vil sige, kun af Udseende desværre! . . . Det er en ualmindelig vakker ung Dame.»

«Synes De? Det glæder mig!»

«Jo, jeg har tidt beundret hende paa Gaden, hun ser saa elskværdig og hjertensgod ud, og saa er der dog paa samme Tid noget Frejdigt og Livsglad over hende, som . . .»

«Ja, det er nu ikke hendes Dompap, det er min Tante Malles, en elskelig, gammel Frøken paa syvoghalvfjerds . . . De onsker maaske at præsenteres?»

«Nej . . . nej, mange Tak! Jeg . . . jeg har saa travlt idag, jeg maa hjem at læse!» busede det ud af Holger, som rejste sig inderligt angst.

«Nej, det er sandt, hun er jo heller ikke hjemme. Hun gik i Besøg imorges tidligt paa Vesterbro, og det tager mindst en halv Dag. Det var ellers kjedeligt, De skulde gaa saa hurtigt.»

«Aa, det haster forresten ikke saadan med Læsningen, jeg er kun Exrus . . . Men jeg har jo ikke Noget at blive efter, da De jo siger, det ikke er Deres Fugl.»

«Ja, jeg veed skam ikke rigtigt, hvad jeg skal tro, . . .» faldt Assessor Prip ind og kjørte raadvildt rundt i sit yppige, graasprængte Haar. «Den er begyndt at vise sig saa kjærlig imod mig; det er næsten, ligesom den kunde kjende mig igjen.»

«Hvad?!» foer det ud af Holger, som af Overraskelse tumlede et Par Skridt tilbage, som om han havde til Hensigt at tage Plads i Papirkurven, hvorved dens K. P. kunde have givet Anledning til en ny Udlæggelse som: Kneben Plads.

«Ja, jeg tør ikke sige noget Bestemt,» svarede Assessoren roligt, idet han undertrykte et Smil ved Synet af den

unge Mands Forfærdelse. Det kan dog alligevel gjerne være, at det er vor . . . det vil sige, Tante Malles Dompap.»

«Jamen . . . jamen . . . jamen . . .» hakkede Holger i det, saa det lød som et Brudstykke af den populære Borneramse: «Vil Du? . . . Vil Du? . . . Vil Du? Vil Du? Vil Du?»

«Jeg tør virkelig ikke afgjøre det paa egen Haand, før Tante Malle kommer hjem . . . Se blot, hvor den bliver ved at holde af mig, den er lige ved at hugge min Finger tilblods.»

Holger var i Øjeblikket moden til Optagelse paa Dovstummeinstitutet, saaledes havde Forskrækkelsen lamslaaet hans Tunge, medens Assessoren maatte lade, som han brugte sit Lommetørklæde som Haandklæde, for ikke at vise sit grumme lystige Ansigt. Den Eneste, der bevarede Alvoren og Kontenancen, var Fuglehandlerens Dompap, der under Herrernes Samtale havde siddet i sit Bur som limet fast til Pinden, urokkelig og indolent, som om Samtalen aldeles ikke vedkom den, og i det Hele syntes saa overordentlig lidt skikket til at mistænkes for nogen Lyst til at stikke af.

Som alle af den Familie var det en flegmatisk Fyr, der gjorde et velhavende Indtryk og saae ud, som den havde Mave, og den besad ikke denne vimse Væverhed, som faar Stillidser, Kanarifugle og andre forfløjne Burfugle til i ørkesløs Stundesløshed at springe fra Pind til Pind, nej, den sad ubevægeligt og eftertænksomt, som den filosoferende Kavaler den var. Vel giver den sorte Kalot i Reglen Dompapen et velærværdigt Udseende, men naar

den saaledes timevis sidder paa sin Pind uden at røre sig af Pletten eller foretage sig nogetsomhelst Andet, minder den nok saa meget om en velnæret Forpagter i graat Tøj, der efter en solid Middag sidder og fordøjer, og som disse højtærede Tyksakke af Medborgere under en saadan Proces ere saa temmelig baade aandeligt og legemligt ubevægelige, saaledes gaar det ogsaa Dompapen, og dens faa, korte Fløjtetoner lyder — naar den da ikke har modtaget Fløjteundervisning — snarest som Suk og Klage over Fordøjelsens træge Gang. Paa Slutningen af Herrernes Samtale var Fuglehandlerens Dompap imidlertid bleven betydeligt livligere, idet Assessoren, skjøndt med endel Besvær, havde faaet boret sin buttede Pegefinger ind mellem Burets Tremmer, hvad der havde foranlediget Fuglen til med nogle adstadige Hop at nærme sig Fingeren, formentlig i den Tro, at det var en Wienerpølse eller anden lignende fed Delikatesse.

Saasnart Holger havde faaet sit Mæle igjen, tog han fat, hvor han slap, og sagde: «Jamen . . . jamen, De sagde jo, Hr. Assessor, at Deres Dompap havde en stor, sort Kalot . . .»

«Nej, ikke stor, — lille, ganske lille!» afbrød Hr. Prip ham. «Men det kan jo godt tænkes, at den i den Skyndsomhed, hvormed den forlod Hjemmet, har glemt at tage Kalotten paa.»

«Hvadbehager?» udbrød Holger og stirrede paa Assessoren, som om han troede, Manden var gaaet fra Koncepterne.

«Ja, eller den kan jo med Eet være bleven graahaaret af den udstandne Angst og Kval,» rettede Hr. Prip sig til og saae paa Studenten med et — om det er tilladt at bruge det Udtryk om en Retsassessor — gavtyveagtigt Blink i Øjnene. «Jeg tør som sagt ikke decidere, om det er den. Men nu skal jeg sige Dem Noget: kan vi ikke beholde Fuglen her, til Tante Malle kommer hjem og kan faa den at se?»

«Nej, nej, nej! Det kan umuligt lade sig gjøre!»

«Hvorfor det? . . . Det er jo ikke *Deres* Fugl, — vel?»

«Nej! . . . Nej, *det* er det ikke!»

«Naa ja, saa kan den jo lige saa gjerne staa her som hjemme hos Dem, og naar De saa vil opgive mig Deres Adresse, saa skal den blive returneret, hvis det viser sig, det ikke er Tante Malles Dompap.»

Holger var ude af Stand til at finde paa nogen plausibel Grund til at give et Afslag paa denne ret naturlige Anmodning, og han meddelte derfor, skjøndt stærkt nølende, at han hed Holger Brendstrup og boede i Studiestræde 46.

«Brendstrup? Hedder De Brendstrup?» spurgte Assessoren med Interesse. «Er De her fra Byen, mig faa Lov?»

«Nej, min Fader er Herredsfoged nede i . . .»

«Frederik Brendstrup, hvad? Nej, er *De* en Søn af ham? Det var da morsomt! Saa er Deres Fader en god Ven af mig, vi er Studenter fra samme Aar og læste hos Manuduktør sammen.»

«Nej, virkelig!» udbrød Holger glad, for nu mente han, var der Lejlighed til at komme i med Familien Prip.

Men Assessoren skuffede ham paa det Grusomste ved efter en kort Pavse at sige: «Ja, De maa undskylde, jeg siger det rent ud, men jeg har netop i Øjeblikket saa meget daarlig Tid. Jeg var netop ifærd med, da De kom, at undersøge, om vi for nogen Tid kan faa stoppet en Møbellaaner i hans fortjenstfulde Virksomhed . . .»

«Ja, jeg skal ikke opholde Dem længere. Jeg kan maaske komme igjen siden og hente Dompapen, hvis den ikke hører hjemme her?»

«Nej, den Ulejlighed skal De ikke have!»

«Aa, det er ingen Ulejlighed!»

«Jo, vist er det saa! Nej, De skal nok høre fra mig.»

Holger indsaae, der ikke var Andet for ham at gjøre end at trække sig tilbage; han tog derfor Afsked, og kort efter slentrede han slukøret, ikke ulig en vaad Hund, ned ad Gaden mod Kongens Nytorv. Han var alt Andet end tilfreds med Udbyttet af sin mageløse Ide, og i Aanden saae han sig allerede tre Kroner fattigere, da han frygtede for, at gamle Tante Malle skulde kjende lige saa meget til sin Dompap som Assessoren og beholde den lejede Stedfortræder som sin.

Inde hos à Porta sad Frode Ludvigsen, som havde forkortet sig den lange Ventetid ved først at servere en Sodavand for sine Tømmermænd og derpaa havde læst sig kulret ved at gjennemløbe en Snes indenlandske Aviser og se Illustrationer i en halv Snes udenlandske Ugeblade. Vennens Komme kvikkede ham imidlertid op, og han spurgte med større Livlighed, end man skulde have ventet

sig af hans Hjerne, hvorfra et Hundrede løbske Heste og et Hundrede glubske Hunde havde jaget alt Andet paa Flugt: «Naa, er Du endelig der? Det var da Pokker til Tid! Du er vel bleven forlovet — eller maaske gift?»

«Aa, jeg er ikke i Humør til at høre paa dine Vittigheder! . . . Opvarter, giv mig et Glas Biskop og Vand!»

«Ah, Du vil beruse Dig for at dulme din Hjertekvide? . . . Det er altsaa ikke gaaet efter dit Ønske? . . . Smidt ned ad Trappen maaske? . . . Højst ubehagelig Maade at foretage Nedstigningen paa! Hvor mange Trin mellem hver Afsats?»

«Næ—æ, slet saa vidt gik det dog ikke, men rent tyvebrændt var det alligevel. Vil Du tænke Dig, jeg fik slet ikke hende at se, for hvis Skyld jeg har lavet hele Historien.»

«Det var maaske ikke den unge Dame, der havde dompapistiske Tilbøjeligheder?»

«Nej, desværre! Det var den kjære, gamle Tante Malles Dompap.»

«Men med hvem talte Du da?»

«Med Assessor Prip selv.»

«Naa, og han tilbød Dig ikke at præsentere Dig?»

«Jo! For Tanten paa de nioghalvfjerds, eller hvor meget det var.»

«Og Du tog ikke imod det, dit lille Fæ?»

«Nej Tak, det skulde jeg dog ikke have Noget af. Jeg bryder mig ikke om Damer paa over toogtyve.»

«Bommert! Trestreger! Kan Du ikke begribe, at Du

var bleven ført ind i Dagligstuen, og der havde foruden den ærværdige Tante paa niogfirs, eller hvor meget det var, naturligvis *hun* siddet, hun, din Sjæls Priorinde, din Tankes Diakonisse, dit Livs Sygeplejerske fra det røde Kors, dit Hjertes Hallelujapige fra «Frelsens Hær». Brendstrup! Brendstrup! Det var en grusom Fejler!»

«Det var ogsaa dumt gjort af mig, kommer jeg nu til at tænke paa, men jeg veed ikke . . . det faldt mig slet ikke ind Andet, end at jeg skulde ind i Tantens Værelse . . .»

«Naa ja, Du var bange for et Jomfrubur med en Ungmø paa nioghalvfems, eller hvor meget det var.»

«Jamen veed Du, hvad det Værste af det Hele er? . . . Jo, Assessoren beholdt den tossede Dompap.»

«Beholdt han Dompapen fra Gammelmønt? Nu begynder jeg at more mig, hehe!» udbrød Frode Ludvigsen og satte en kort, gryntende Latter op. «Lad mig saa faa hele Historien mit Umständen, men holdt i moderne Reportermaner, saadan Du veed med diverse pikante Overskrifter, som f. Ex.: «Hos Fuglehandleren paa Gammelmønt. — I Frederiksgade. — Dompapens Hjem. — Hvor er hun?» — og saa videre.»

Ved en overordentlig Aandsanstrengelse lykkedes det Holger saa nogenlunde at give et Referat af Begivenhederne hos Assessor Prip i Reporterstilen, og han sluttede med et Spørgsmaal om, hvad han skulde gjøre.

Frode gav sig til at tygge paa Svaret og hjælpe derpaa ved samtidigt at tygge paa sine Negle, men pludselig raabte han: «Aa Gud, Intet er jo simplere end det! Jeg

kan jo sige: det er *min* Dompap. Ser Du, jeg gaar ud til Prips, fortæller, at jeg havde mødt Dig og meddelt Dig den sørgelige Nyhed, at min elskede Dompap var fløjen bort fra mig. Saa havde Du sagt, at Du netop havde fanget een, og at den for Øjeblikket var til Gjennemsyn hos Assessorens. Jeg beder dem, om jeg maa se merbemeldte, vingede Væsen, den føres frem for mig, rørende Gjenkjendelsesscene — forstaar Du?»

«Ja, det er en brillant Ide!» fandt Holger. «Aa Du, gaa derud, saa snart Du kan!»

«Javel, jeg maa bare først have lidt Middagsmad i Livet, for jeg er nemlig kommen til at springe Frokosten over idag, desaarsags af den Grund, at den var tagen af Bordet, da jeg kom op.»

Efterat have aftalt, at de om to Timer skulde mødes hos Holger, skiltes Vennerne atter. Holger blev tilbage, da han endnu ikke havde tømt sin gejstlige Drik, medens Frode forføjede sig hen paa en billig Restauration, hvor han bildte sig ind at spise sig mæt i en halvtredsindstyve Øres Diner.

En Timestid senere stod den unge Mand i samme Stue, hvor Holger for ikke ret længe siden havde aflagt Besøg, og ligesom denne havde gjort, fandt han ved sin Indtrædelse Assessor Prip ifærd med at tage sig en forfriskende Dukkert i en Bunke Aktstykker af et højst kriminelt Udseende. Efterat de to Herrer havde udvexlet det behørige «Goddag!», saae de en Stund i Tavshed paa hin-

anden; men da de hurtigt syntes at blive kjede af det Syn, tog Frode Ludvigsen uforknyt fat.

«Tor jeg spørge,» begyndte han, «er det ikke her, der er en Dompap at faa at se?»

«Mener De for Penge?» spurgte Assessoren gemytligt.

«Nej, jeg er en ivrig Tilhænger af Fribilletsystemet! . . . Nej, men jeg har hørt, at De var kommen i Besiddelse af en Dompap, som var bleven borte fra sin Familie og ikke paa egen Haand kunde finde hjem igjen til Fa'er og Mo'er.»

«Naa ja, det kan man jo nok paa en Maade sige . . . Men jeg forstaar ikke, hvorfor De spørger om det?»

«Jo, Hr. Assessor, De ser for Dem en dybt nedbøjet, paa Sjælen lidende Mand! I et Tilfælde af pludselig Sindsforvirring har det igaar behaget Skjæbnen at bevæge min gamle, elskede Dompap til at forlade mig, og Slaget er saa meget haardere, som det baade kom ganske uventet, og som den kjære Skabning har undladt at lade mig vide, hvorhen Rejsen gjaldt.»

«De mener formodentlig paa almindelig Prosa, at Deres Dompap er fløjen fra Dem?»

«*All right!* sagde Manden, for han kunde Tysk! . . . De vil forstaa den Hjertekvide at se sin bedste Ven gaa bort, Smerten synes i første Øjeblik at skulle tynge En til Jorden, og naar man saa ovenikjøbet har boet sammen, som han og jeg gjorde, saa er der en Tomhed i Hjemmet, som faar En til at flygte derfra, bort, langt bort, lige meget *hvor*, kun ikke her!»

«Javel ja! Det kan jeg saa godt sætte mig ind i,» forsikrede Prip deltagende, men skjævede i det Samme inkvisitorisk og nysgjerrigt hen til Frode. «Men hvorfra har De egentlig faaet at vide, at jeg var kommen i Besiddelse af en saadan husvild Fugl?»

«Jo, jeg mødte tilfældigt Holger Brendstrup . . .»

«Ah, De kjender Hr. Brendstrup?»

«Ja, udmærket! Det er en af mine bedste Venner.»

«Naa—aa, Hr. Brendstrup er en af Deres bedste Venner? . . . Ja, det forandrer jo ganske det Synspunkt, hvorfra Sagen maa ses! . . . Tør jeg ikke bede Dem tage Plads? . . . Naa, De traf altsaa Hr. Brendstrup?»

«Ja, ganske tilfældigt! Og saa siger han til mig: ‹Du ser saa sorgbetynget ud, hvad er der ivejen?› — Istedetfor Svar gav jeg mig til at synge den herlige Begyndelsesstrofe: ‹Ak, min Fugl er fra mig fløjet!›»

«Sang De paa Gaden?»

«Ja—a! . . . Jo, det gjorde ikke Noget, det var i Vestervoldgade udfor Konservatoriet, saa Folk har troet, det var en Elev, der øvede sig. Men det tænkte jeg forresten ikke paa i min Sorg, ja, for jeg sorger virkeligt. Dompapen var nemlig et Arvestykke efter min gamle Tante Nalle, — ja, hun hed nu egentlig Nathalie, men vi kaldte hende i Spøg altid for Nalle. Det var jo ganske vist ikke nogen stor Arv; jeg tror nok, jeg vilde have foretrukket et halvhundrede Tusinde i Kontanter eller selv lidt mindre, men jeg var dog alligevel glad for Tante Nalles Dompap.»

«Naa!» sagde Assessoren kort og skarpt, med en ikke udelt Beundring for den unge Mands humoristiske Frækhed.

«Og saa var det jo, at Brendstrup fortalte mig, at han justement havde fanget en Dompap, og at De foreløbigt havde faaet den, men at det ikke var sikkert, at det var Deres, og derfor vilde jeg gjerne bede om Lov til at tage den i Øjesyn.»

«Ja! Men før jeg kan lade Dem se den, vil De kunne forstaa, at jeg først maa udbede mig Oplysning om, hvorledes Deres Dompap saae ud?» bemærkede Assessoren paa en Maade, der tydeligt nok røbede, at han havde en Ræv bag Øret.

«Ja, hvorledes ser en Dompap ud?» indvendte Frode, højligt generet af det ham forelagte Spørgsmaal, men efter et Øjebliks Betænkning fattede han sig, og saa begyndte han at remse op: «Dompapen er en Sangfugl af Spurvens — Parenthes: Finkernes — Familie, med sort Hoved, Vinger og Hale, graa Ryg og . . .»

«Ja Tak! Det var ikke noget naturhistorisk Foredrag, jeg bad Dem om. Jeg mente mere, om der ikke var noget særligt Kjendetegn paa Deres Exemplar af Racen?»

«Særligt Kjendetegn? . . . Hehe! . . . Det er, ligesom det var et Signalement over en Forbryder, jeg skulde opgive.»

«Aa ja, det kan De jo nok sige! De veed, det hører til min Embedsgjerning at opdage saavel store som smaa Misdædere! . . . Naa, De erindrer altsaa ikke, at der var nogetsomhelt Aparte ved den?»

«Nej! . . . Ja, det vil sige, den var saadan rød paa Brystet . . . Det saae ud, som den lige havde havt voldsomt Næseblod . . .»

«Ja, saa kan det ikke være Deres Fugl, vi har her, for denne her mangler en Taa paa venstre Fod.»

«Gjør den?» udbrød Frode forbavset og bandede indvendigt Holger, fordi denne ikke havde sagt Noget om denne Abnormitet.

«Ja! Og saadan Noget overser man dog ikke saa ganske let.»

«Nej, det er ganske vist! Der er Ingenting man ser saa hurtigt, som det, man ikke kan se.»

Frode befandt sig i samme Situation, som hans Ven for nylig havde været stedt i: Der var ikke Andet for ham at gjøre end at sjaske slukøret af uden at faa Fuglen med sig. Han bød altsaa Farvel, og han følte dobbelt det Flove i Situationen, da han var vant til at ende med en morsom Sortie, Noget, der under de forhaandenværende Omstændigheder var ham ganske umuligt at stille paa Benene.

Den mellem de to Venner kort efter stedfindende Sammenkomst har den Fordel at kunne beskrives i ganske faa Linier. Deres Ordvexling bestod nemlig ikke af Andet, end at Frode paa det Heftigste og i mindst en Snes Variationer bebrejdede Holger, at denne ikke havde gjort ham opmærksom paa Dompapens defekte Antal af Fodfingre, og hvergang gjorde Holger mange Undskyldninger og forsikrede højt og helligt om sin egen Uvidenhed om dette Faktum. Men Frode gik bort med en Erklæring om, at

det var skændigt, at hans bedste Ven havde bragt ham i den pinligste Situation, hvori han i sine Levedage havde været, og at dette vilde bære Mærker for hele Resten af hans Liv, da han var vis paa, at Assessor Prip havde anset ham for en Tyveknægt og naturligvis nok skulde sørge for, at hans Navn blev tilført Protokollen over Kjøbenhavns mistænkelige Personer.

Saasnart Frode Ludvigsen havde forladt Værelset, kastede Holger sig i sin Kurvestol, der knirkede og knagede som et Sukkerfad, der bliver trillet ned fra en Arbejdsvogn, og paa samme Tid fandt den sorrigfulde Yngling en vis Tilfredsstillelse i at anbringe sig selv paa Fortvivlelsens Rand, idet han hengav sig til de mest triste Meditationer: Aldrig havde han oplevet Mage til Tycho Brahes Dag. Assessoren havde gjort Nar af ham, sin bedste Ven havde han stødt for Hovedet, og ligeoverfor hende, for hvis Skyld han havde lidt alle disse Kvaler, var han ikke kommen et Skridt nærmere, . . . og saa var der Fuglehandleren, hvad maatte han ikke tro om Holger, da han ikke allerede for længe siden havde faaet sin Fugl tilbage? . . . Hvor kunde den ogsaa blive af? Det gamle Spektakkel af Tante Malle maatte da være kommen hjem for længe siden, og hun kunde da vel for Pokker med et halvt Øje se, at det ikke var hendes Dompap! . . . Han maatte begribeligvis vente, til den blev bragt ham tilbage, og he! nu havde han akkurat just saadan en Lyst til at gaa sig en Tur, men saadan var det jo altid! . . . Klokken nærmede sig stærkt til sex. Hvad skulde han tage sig for? . . . Og hvis nu denne

Dompapfrøken faldt paa at beholde Fuglen, hvad saa? Ja, saa maatte han naturligvis betale den nede hos Fuglehandleren, og saa var det jo igrunden *hans* Fugl, men gik det saa ikke ind under Begrebet Tyveri saaledes at skille Folk ved deres lovlige Ejendele? Det var ogsaa kjedeligt, at han ikke i sine Studier var kommen til Kriminalretten endnu! . . . Naa, det var ikke værdt at tænke paa saadant Noget, han vilde arbejde, for da han alligevel *skulde* være indespærret som den usleste Forbryder, saa kunde han jo lige saa gjerne bestille Noget som sidde og dovne.

Saa satte ung Holger sig til at læse, men det havde ingen rigtig Art; thi bedst som han sad og bankede alle de dybsindige og slet ikke spidsfindige Fortolkninger af, hvad i al Verden Chr. IV. vel havde ment med sit 3—4—5 eller 4—5—6, ind i sit værkende Hovede, saa begyndte pludselig et Par Dompapben, hvor der manglede den ene Taa paa dem venstre Fod, at spankulere op og ned ad Siderne i det udmærkede juridiske Værk, han havde liggende for sig, og det varede altid en Stund, inden han kunde faa dem ganske væk, og saa afløstes de endda næsten strax enten af Assessor Prips joviale Ansigt, fra hvis Mund der rettedes en Forespørgsel til ham, om han ønskede at præsenteres for Tante Malle, eller ogsaa af et lille, fint og sart Pigehovede med et Par betagende, brune Øjne, to allerkjæreste Smilehuller og en kjæk, udfordrende Hage, og hendes lystige Pludren om de mest dagligdags Ting inter-

esserede ham sørgeligt nok langt mere end alle de gamle Professorers indholdsrige Udtalelser om, hvad højsalig Chr. IV. *ikke* havde ment med det eller det Lovbud.

Holger sprang op med Udbruddet: «Nej, det gaar ikke, jeg er ikke oplagt til at læse!» — et Tilfælde, som forøvrigt ikke var den unge Mand ganske ubekjendt — «Nej, jeg maa ud, jeg *maa* ud! Jeg kan ikke mure mig inde her Resten af mit Liv for den forbandede Dompaps Skyld! . . . Og nu er Klokken ogsaa strax halvotte . . . Nej, jeg gaar ind til Værtinden og beder hende passe paa, om den skulde komme til mig . . . Men det er vel bedst at kjøbe noget Foder til den? Gud veed, hvad saadan en Kamel spiser? Der foresvæver mig noget i Retning af Raps eller maaske det er Ribs . . .»

Holger blev afbrudt i sine Overvejelser over Spisesedlen til Fuglens Souper ved, at der blev banket paa Døren.

Han var ikke sen med at lukke den op. En Tjenestepige stod udenfor og spurgte, om det var her, Student Brendstrup boede.

Jo, det kunde jo Holger ikke nægte, skjøndt han paa Grund af et lille, uafgjort Mellemværende med sin Vaskekone tilstod det med et noget beklemt Hjerte.

Hun kom fra Assessor Prip . . .

Aa, fra Assessor Prip? Hun havde maaske en Dompap med?

Nej, hun havde ikke Andet end et Brev — værs'god! Og saa skulde hun bede om Svar med tilbage.

I en Fart fik Holger Brevet ud af Konvolutten, og

hans Ansigt opklaredes paa det Fornøjeligste jo længere, han kom ned paa Siden. Det var fra Assessoren selv; han skrev, at han gjerne ønskede en Samtale med Holger i Anledning af Historien med Dompapen; men at han vilde bede Holger, om denne ikke vilde gjøre ham og hans Familie den Fornøjelse at blive og drikke The hos dem, hvis Holger havde Tid og Lejlighed den Aften.

Brevpapiret rystede i Holgers Haand. Om han havde Tid og Lejlighed? Det var ogsaa et Spørgsmaal! Om han saa skulde have været til Kongens Taffel, var han udebleven derfra og var gaaet ud i Fredriksgade 33 istedetfor.

Han foer hen mod Pigen med en saadan Fart paa, at hun blev ganske bange for, han skulde løbe hende overende eller maaske havde til Hensigt at falde hende om Halsen; men hun blev fuldstændigt beroliget, da hun hørte den Jubel, der tonede i hans Stemme, idet han sagde: «Vil De hilse hjemme og sige, det skal være mig en stor, overordentlig stor Fornøjelse. Jeg skal komme om et Øjeblik, — saa snart som muligt, — strax!»

Pigen stavrede ned ad Trappen, undrende sig over den unge, exalterede Herre, og imedens tog Holger fat paa at gjøre Toilette, og i en lynende Fart gik det. Hjemmefrakken blev kastet hen i det ene Sofahjørne, og Vesten i det andet, de daglige Benklæder fløj hen i Kurvestolen, Manschetskjorten dalede ned paa Sengetæppet, og der var ikke gaaet en halv Snes Minutter, før den unge Mand præsenterede sig i en ny og forbedret Udgave, saa smuk og bedaarende, som *han* kunde blive, og det vilde slet ikke

sige saa lidt endda. Saa sprang han ned ad Trappen saa hurtigt, han kunde, tagende tre—fire—fem Trin ad Gangen, saa mange som muligt, blot for at faa Ende paa det. Af Hensyn til det daarlige Føre ilede han op mod Vesterbroes Passage til den nærmeste Sporvogn, men aldrig har et saadant Befordringsmiddel forekommet ham at bevæge sig i saadan en Sneglefart, og dog var Klokken ikke meget over otte, da han for anden Gang paa den Dag stod udenfor den bekjendte Entrédør i Fredriksgade. Og havde hans unge Hjerte om Formiddagen bevæget sig i hurtigere Takt end ellers, saa hvirvlede det sig nu omkring derinde i den vildeste Tarantel, for denne Gang var han sikker paa at komme sammen med hende.

Han blev ført ind i Dagligstuen, hvor den Pripske Familie i hyggelig Aftenro var samlet om det gammeldags, indlagte Mahognibord med Øreklapperne, som stod foran den hyggelige, rummelige Sofa med Skabene paa Siderne, og paa hvis Midte der hævede sig en mægtig Familielampe, der udgjød et straalende Skin, og som forneden bar Spor af i sin Ungdom at have gjort Tjeneste i Moderatørlampernes ansete Korps, men nu var bleven indrulleret under den sejrende Petroleums Fane. Her blev Holger af Assessoren forestillet for Fru Prip og tre Fjerdedel Dusin Pripske Poder, — saa mange Børn havde Prip nemlig, og naar Nogen korsede sig over Antallet, forsvarede han sig stadig med, at der altid var en vis Rabat forbunden med at have Børn i dusinvis. Paa Grund af dette store Antal vil man finde det tilgiveligt, at Holger, da han først var bleven

præsenteret for den ældste Datter, Frk. Nina, paa Stedet opgav at erindre noget af de andre Børns Navne.

Ligesom Husmoderen ved ethvert velordnet Middagsselskab begynder med at servere Suppe for Gjæsterne, saaledes indledede Assessorinden Konversationen med en længere, beklagende Replik om de sidste Dages Regnvejr, og derpaa fortsattes Samtalen om lignende, banale Æmner mellem Værtinden, Værten og Holger, medens Børnene indskrænkede sig til at tage den fremmede Herre i Øjesyn, de mindre naivt og uden at lægge Skjul derpaa ved at stirre paa den unge Student, som om han var en for Publikum udstillet Naturmærkværdighed, de større mere diskret, men maaske nok saa nysgjerrigt. Ja, selv paa den ældste Datter, der dog var saa umaadeligt langt fra Barndomsalderen, som man er, naar man er atten Aar, smuttede de brune Øjne hen i Krogen for at skjæve hen til Holger, ikke fordi Nina jo nok vidste, hvordan Holger saae ud, — en ung Pige kjender paa en Prik enhver af sine Beundrere, selv om hun aldrig har talt med ham, men kun set ham i Forbigaaende paa Gaden, — men Nina ønskede dog nok at vide, hvorledes han tog sig ud paa nært Hold i en Stue, for Alt, hvad hun vidste om ham, var igrunden kun dette, at han, hvor de mødtes, saae paa hende med en Beundring i sit Blik, som hun ikke rigtigt vidste, om hun skulde føle sig smigret eller fornærmet over.

Saasnart det paa nogen Maade lod sig gjøre, søgte Holger hen til Nina, som sad meget optaget af sit Arbejde. Med ivrigt forskende Øjne, med Læberne resolut sammen-

pressede af lutter Arbejdsiver, og med Panden kruset i smaa, spændte Folder — Rynker kunde man ikke kalde det — syslede hun ihærdigt med de smaa Fingre, der manøvrerede geskæftigt med noget kulørt Broderegarn og et aparte Apparat, saadan en Mellemting mellem Overdelen af en Avisholder af Staaltraad og et Brudstykke af en Stegerist.

«Tør jeg spørge,» begyndte Holger, «er det et nyt af de for Tiden saa stærkt grasserende Tankespil, som Frøkenen er ifærd med at løse?»

«Nej, det er ikke,» lo Nina og saae op paa ham med et Blik, der nær havde faaet den unge Mand til at gjøre et Spring op til Loftet af Glæde. «Nej, det er et Pompon-Apparat, — ja, De veed jo nok, hvad en Pompon er?»

«Jo, Gudbevares, det er disse runde Tingester, som Damerne for Tiden bruger saa meget, og som ligner kulørte Fastelavnsæg eller marmorerede Sæbekugler! . . . Det ser ikke ud til at være saa let at lave dem?»

«Nej, det er virkelig *meget* vanskeligt, især naar man ikke rigtigt veed, hvordan man skal bære sig ad.»

«Det letter jo ikke i nogen væsentlig Grad Arbejdet.»

«Tak, fordi De er saa venlig at gjøre mig opmærksom paa, at det var noget Vaas, jeg sagde! . . . Men jeg skal sige Dem, jeg har laant det af en Veninde, som forklarede mig Brugen af det forleden ude i Tivolis Koncertsal, og *det* Sted egner sig nu ikke videre godt til Undervisningslokale.»

«Aa nej, det skulde være Undervisning i Dans . . .»

»Det var en Symfoniaften! Vi kommer der kun om Lørdagen.»

»Tak for den Oplysning, Frøken! For Fremtiden hører jeg til Lørdags-Abonnenterne derude paa Institutionen.»

Samtalen fortsattes en Stund mellem det unge Par i denne lidt drilske Form. Det er overhovedet et løjerligt Fænomen, at en ung Mand og en ung Kvinde, som længe paa Afstand have fundet Behag i hinanden, ofte ved deres første Sammenkomst og i den første Samtale stille sig *en garde* overfor hinanden, som om de i deres Indre gjensidigt sagde til hinanden: «Du maa endelig ikke være alt for vigtig, min Ven! Du maa ikke bilde Dig ind, at Du er uimodstaaelig, og at jeg er ganske væk i Dig, for det er jeg slet ikke, det skal jeg vise Dig!»

Saa indtraadte der en Pavse, i hvilken de Begge fortrød den Tone, de havde anslaaet og spekulerede paa Midler til at bøde herpaa. Nina arbejdede dobbelt ivrigt, hendes Fingre smuttede ind og ud mellem Staaltraadsapparatets Firkanter, vimse og vævre som smaa, hvide Mus, der klatre op og ned ad Burets Gitter for at finde en Udgang at komme ud ad. Men Holger var hensunken i dyb Beundring for det nydelige Par Hænder, han saae foran sig; han havde aldrig set kjønnere Hænder, saa smalle og dog saa fyldige, med smaa Smilehuller ved Knoerne, det *maatte* være det, man kaldte for aristokratiske Hænder, og samtidigt gik det op for ham, hvad Udtrykket mandelformede Negle betød, en Fingerskjønhed, som han tidligere

kun havde tiltænkt Araberinder og Kineserinder, han vidste ikke selv hvorfor.

Pavsen begyndte at genere Nina, og hun sagde derfor til Holger: «Det var forresten kjedeligt, det ikke var den rigtige Dompap.»

«Naa, det var altsaa ikke den rigtige?»

«Nej, desværre! Jeg ser naturligvis aldrig min søde, lille Fugl igjen!»

«Deres? ... Det var jo ikke Deres!»

«Var det ikke min? Hvad skal det sige?»

«Det var jo Deres Tante Malles ... eller rettere Deres Faders Tantes Malles ... nej, Deres Faders Tante Malles Dompap.»

«Tante Malle? ... Hvem er det?»

«Hvem det er? ... Ja, eftersom det er Deres Faders Tante, saa maa det være Deres Grandtante.»

«Jeg forstaar slet ikke, hvad De mener! Vi har ingen Tante Malle i Familien.»

«Hvad har De ikke?»

Deres Samtale blev afbrudt af Fru Prip, der havde havt en kort Konference med den indtrædende Pige og som Resultat af denne spurgte, om de ikke skulde gaa ind at drikke The. Og denne Afbrydelse var et Held for Holger, thi Stuen begyndte rent ud sagt at rende rundt for ham, det forekom ham, at Bordet inklinerede for den lakerede Gyngestol, og et Øjeblik efter svingede nok saa lystigt rundt med den midt ude paa Gulvet, medens Kakkelovnen tog Bogskabet om Livet, og den ærværdige Sofa dansede

ud med en af Stolene paa samme protegerende Maade, hvorpaa en ældre Spasmager svinger det mindste Barn, han kan finde, i Dansen.

Ved Aftensbordet var Samtalen almindelig, og Holger kunde ikke faa Lejlighed til at bede Nina om nærmere Forklaring, da en Søster til denne, et næsvist Uhyre af et fjorten Aars Pigebarn, paa en lav, lumpen og nederdrægtig Maade havde boret sig ind mellem Holger og Nina og skilte dem fra hinanden. I Talens Løb kom Assessor Prip til at nævne de Indiskretioner, som flere smaa, kjøbenhavnske Nyhedsblade gjorde sig skyldig i med Hensyn til Folks Privataffærer, og navnlig var han meget indigneret over en Artikel, der samme Aften stod i et af disse belevne Organer under Overskriften: En Introduktion. Det drejede sig om en ung Mand, der af Mangel paa andre Midler havde søgt at introducere sig i en hæderlig Familie ved falskeligt at udgive sig for den lykkelige Finder af en fra Familien bortfløjen Kanarifugl. Hvilke skumle Planer den unge Mand nærede mod Familien, saae Bladet sig ikke istand til at meddele, men saasnart der forelaa nærmere Oplysninger, skulde det nok gjøre sine ærede Læsere bekjendt med den unge Mands Motiv til hans, i det mildeste Tilfælde højst letsindige Opførsel. Assessoren fandt det næsvist af Bladet at blande sig i det Slags Affærer og mente, at det blev vedkommende Familiefaders egen Sag, hvorledes han vilde afstraffe den unge Galgenfugl.

Holger blev saa rød i Hovedet som dryppende Blod og havde al sin Selvbeherskelse behov for ikke at tage til

Gjenmæle, men han betvang sig dog og led som en Mand i Stilhed. Heldigvis blev hans Lidelse dog ikke langvarig, thi kort efter var Aftenspisningen forbi, og efter et lille Ophold i Dagligstuen bød Assessoren sin unge Gjæst paa en Cigar inde i Studereværelset.

Endnu inden Holger havde faaet tændt sin Cigar, begyndte han paa en aabenhjertig Tilstaaelse af sin svare Synd; men han blev afbrudt strax i Opløbet af Assessoren, som nok saa gemytligt sagde: «Halloj! Halloj! Tag det med Ro! Tænd først Cigaren, saa kan vi altid tales nærmere ved om Sagen! . . . Jeg veed forresten det Hele, saa De kan egentlig spare Dem Ulejligheden.»

«Men hvordan har De dog faaet det at vide?»

«Aa, man maatte være en ualmindelig slet Forhørsdommer, naar man ikke kunde finde ud af saa simpel en Sag. Ser De, for det Første var Deres egen Optræden mig mistænkelig; jeg var ikke længe om at mærke, at Dompapen kun var et Paaskud. Saa sendte De mig Deres Ven paa Halsen, og han forkvaklede nu helt Sagen for Dem, for han gik jo totalt fra Koncepterne, da jeg fandt paa den skjændige Løgn om den Taa, Fuglen manglede paa venstre Fod.»

«Det var altsaa ikke sandt?»

«Nej! Der var ikke mere Sandhed i det end i, at det var Tante Malles Dompap.»

«Det var altsaa heller ikke sandt? Der existerer maaske slet ikke nogen Tante Malle?»

«Ikke her i Huset, idetmindste! Det var bare saadan

en stum Person, jeg opfandt, for det kunde nu more mig at komme tilbunds i Sagen.

»Jamen, saa veed Hr. Assessoren vist ikke det værste om Dompapen, at den er . . .»

«At den er henne fra Gammelmønt? Jo, det veed jeg ogsaa! Jeg fandt Fuglehandlerens Adresse under Buret, og saa gik jeg derhen og forhørte mig. Men jeg finder det ligefrem sjofelt, at De ikke har *kjøbt* Dompapen, men kun *lejet* den.»

«*Det* veed De ogsaa? . . . Jamen jeg havde saa daarligt Raad til at kjøbe den, det er saa langt hen paa Maaneden,» oplyste Holger og saae ud som den personificerede Sønderknuselse.

«Naa, naa, unge Mand, tag Dem ikke hele Historien saa nær!» lo Assessoren.

«Det er heller ikke saa meget ligeoverfor Dem, jeg skammer mig, men Damerne . . .»

«De veed naturligvis ikke et Ord om det Hele. Anser De mig for saadan en gammel Sladderhank?»

«De har ikke fortalt Damerne det? Det kan jeg ikke takke Dem nok for!»

«Nej, jeg mente, at De egentlig havde faaet Straf nok i alle de Kvaler, De idag har udstaaet i Anledning af Tante Malles Dompap. Og det maa ærgre Dem dobbelt, naar jeg nu siger Dem, at De kunde have sparet al den Ulejlighed, De har havt, og blot havde behovet at fremstille Dem for mig som en Søn af min gamle Ven, Frederik

Brendstrup, saa havde mit Hus staaet aabent for Dem, — som det nu gjør!»

Holger kunde have faldet Assessoren om Halsen, men denne forhindrede det ved strax efter at tilføje: «Naa, lad os nu gaa ind til Damerne! Det er dog vist det, De er kommen for, og allenfals morer det Dem mere end at sidde her og snakke med en halvgammel Mand, selv om han er Fader til ...»

«Hr. Assessor!»

«Naa!» sagde Assessoren og lukkede Munden med sin omfangs- og kjødrige Haand.

For de Læsere, hvem det muligvis maatte interessere at erfare, hvorledes det senere er gaaet Holger og Nina, skal det blot tilføjes, at det endnu ikke — som det populært hedder — er blevet til Noget imellem dem, men Holger kommer mistænkeligt meget hos Prips. Og hjemme i hans Vindue hænger Fuglehandlerens Dompap, som han kjøbte Dagen efter de her fortalte Hændelser, og som har faaet det for en Han noget ejendommelige Navn: «Malle», og naar Holger engang imellem kjæler for den, kan man jævnligt høre ham hviske til den: «Du er en god Dreng, Malle, for naar det kommer til Stykket, saa er det dog Dig, der har skabt min Lykke!»

INDHOLD.

